Autoarea bestsellerului național și internațional *Anna și sărutul franțuzesc*
Stephanie Perkins
ISLA
și
Fericirea până la adânci bătrâneți
Carti pentru cititori
Soaptele cartii
EPICA

STEPHANIE PERKINS

ISLA ŞI IUBIREA PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI

Titlul original: *Isla and the Happily Ever After*, 2014
Traducerea: Cristina Jinga

EPICA, 2015

Versiune ebook: fs 1.0, decembrie 2016

Pentru Jarrod, cel mai bun prieten
şi adevărata dragoste

capitolul unu

E miezul nopţii, e zăduf, şi s-ar putea să fiu drogată cu Vicodin[1], dar tipul ăla – tipul *ăla de colo* – e el.

El.

Postura lui îmi este familiară ca un vis care nu-mi dă pace. Umerii coborâţi, capul înclinat spre dreapta, nasul la două degete distanţă de vârful condeiului. Absorbit. Inima mi se umple cu un soi de euforie dureroasă. E aproape, la numai două mese depărtare, şi stă cu faţa spre mine. Cafeaua clocoteşte. Aerul e încărcat de aroma cafelei amar-dulceagă. Trei ani de dor erup prin trupul meu şi îmi ţâşnesc pe buze:

— Josh!

Îşi ridică iute capul. Pentru un lung moment, un foarte lung moment, el doar se uită la mine. Şi apoi… clipeşte.

— Isla?

— Ştii cum mă cheamă! Ştii să-mi *pronunţi* numele!

Cei mai mulţi îmi zic Izla, dar numele meu se rosteşte Ai-la. O insulă fără sfârşit. Înfloresc într-un zâmbet, care-mi piere însă imediat. Au!

Josh se uită în jur, de parcă ar căuta pe cineva, după care pune, cu grijă, condeiul jos.

— Ăăă, da. Am stat unul lângă celălalt la o mulţime de cursuri.

— Cinci cursuri unul lângă celălalt, douăsprezece cursuri împreună, în total.

O pauză.

— Aşa e, confirmă el, încet.

O altă pauză.

— Te simţi bine?

Un tip care arată ca un Abraham Lincoln tânăr, cu o obsesie pentru piercinguri, îmi aruncă un meniu de o singură pagină laminată pe masă.

Nu mă uit la el.

— Ceva moale, te rog.

Abe se scarpină în barbă, plictisit.

— Dar să nu fie supă de tomate, pudding de ciocolată sau piure de mere. Numai asta am mâncat azi, adaug.

— Aha, se înviorează Abe, eşti bolnavă.

— Nu.

---

[1] Analgezic opiaceu.

Se întunecă din nou.

— Mă rog.

Îmi smulge meniul din faţă.

— Eşti alergică la ceva? Eşti pe cuşer? Vegetariană?

— Hm?

— O s-arunc un ochi în bucătărie.

Şi pleacă grăbit.

Îmi întorc atenţia la Josh, care continuă să mă privească. Se uită în jos, la caietul lui de schiţe, înapoi în sus şi iar în jos. De parcă n-ar fi sigur că mai purtăm o conversaţie. Mă uit şi eu în jos. Încep să fiu din ce în ce mai alarmată că, dacă mai vorbesc, mâine s-ar putea să am ceva de regretat.

Dar… de parcă nu mă pot abţine – pentru că *nu* mă pot abţine, nu când sunt în preajma lui – îmi ridic privirea. Venele îmi pulsează, în timp ce-l sorb din ochi. Nasul lui, lung şi frumos. Braţele lui, subţiri şi sigure. Pielea lui palidă e cu câteva tonuri mai închisă de la soarele verii, iar tatuajul negru i se iţeşte de sub mâneca tricoului.

Joshua Wasserstein. Dragostea mea pentru el e aproape insuportabilă.

El îşi ridică din nou ochii şi roşesc. Roşitul. Blestemul roşcaţilor din toate timpurile. Îi sunt recunoscătoare când îşi drege glasul să vorbească.

— E ciudat, ştii? Că nu ne-am întâlnit până acum.

Mă agăţ de firul ăsta.

— Vii des aici?

— Oh, se luminează la faţă, dar se joacă nervos cu condeiul. Voiam să spun, prin oraş. Ştiam că locuieşti în Cartierul de Vest, dar nu te-am văzut niciodată prin jur.

Simt o apăsare în piept. Eu ştiam asta despre el, dar habar n-aveam că *el* ştia asta despre *mine.* Eram amândoi la o şcoală cu internat pentru americani, la Paris, dar ne petreceam vacanţele în Manhattan. Toată lumea ştie că Josh locuieşte aici, pentru că tatăl lui deţine unul dintre cele două locuri ale statului New York în Senatul Statelor Unite. Dar nu există niciun motiv să ţină cineva minte că şi eu locuiesc aici.

— Nu ies prea des, spun eu repede. Dar acum mor de foame şi n-am nimic de mâncare acasă.

Şi atunci, cumva, mă plantez în scaunul liber de vizavi de el. Busola care-mi atârnă la gât se pocneşte de masă.

— Măselele de minte mi-au fost scoase în dimineaţa asta şi am luat toate medicamentele alea, dar încă mă mai doare gura şi de aceea nu pot mânca decât mâncăruri moi.

Josh zâmbeşte pentru prima oară.

Succesul se umflă în mine ca balonul. Îi răspund cu un zâmbet cât de larg pot, chiar dacă doare.

— Ce-i?

— Ai luat analgezice. Acum înţeleg.

— Ah, să-mi bag!

Pun picior peste picior şi izbesc cu genunchiul în masă.

— Mă port chiar aşa de truli?

El râde, surprins. Oamenii întotdeauna râd, pentru că nu se aşteaptă la expresii ca *să-mi bag,* venind de la cineva atât de firav ca mine, cu o voce atât de blândă, atât de dulce.

— Mi-am dat seama că era ceva diferit, zice el. Atâta tot.

— Efectele secundare includ cruda combinaţie de epuizare şi insomnie. Exact motivul pentru care sunt aici, acum.

Josh râde din nou.

— Eu mi le-am scos vara trecută. O să te simţi mai bine, mâine.

— Promiţi?

— Nu chiar. Dar, în câteva zile, cu siguranţă.

Zâmbetele noastre se sting într-o tăcere meditativă. Rareori ne vorbiserăm la şcoală şi niciodată în afara ei. Eu sunt prea timidă, iar el e prea rezervat. În plus, a avut aceeaşi iubită, o veşnicie.

A avut.

Se despărţiseră luna trecută, chiar înainte de absolvirea ei. Josh şi cu mine mai avem încă un an de liceu. Şi mi-aş fi dorit ca ăsta să fi fost un motiv logic pentru ca el să arate un interes subit pentru mine, dar… nu e. Fosta lui iubită era tenace şi deschisă. Invers decât mine. Poate de aceea sunt şi eu surprinsă, când mă trezesc arătând spre caietul lui de schiţe, dornică să prelungesc starea asta de moment. Acest miracol al conversaţiei.

— La ce lucrezi? întreb.

Braţul lui se mişcă pentru a acoperi desenul aflat la vedere, care înfăţişează pe cineva ce seamănă cu Abe Lincoln tânăr.

— Eu doar… mă prosteam.

— Ăla-i chelnerul nostru, rânjesc eu.

Au!

El pare un pic intimidat, când îşi retrage braţul, dar ridică din umeri.

— Şi perechea din colţ.

Cum, nu suntem singuri?

Mă răsucesc în scaun şi descopăr un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie, tocmai în fundul cafenelei, împărţind un exemplar din ziarul *Village Voice.* Alţi clienţi nu mai sunt, deci n-am greşit cu mult. Nu prea mult. Mă întorc iarăşi la Josh, cu îndrăzneală sporită.

— Pot să văd?

L-am întrebat! *Nu pot să cred* că l-am întrebat asta! Mereu am vrut să mă uit în caietele lui de schiţe, mereu am vrut să *pun* mâna pe unul. Josh e cel mai talentat artist de la şcoala noastră. Lucrează în mai multe stiluri, dar adevărata lui pasiune o reprezintă banda desenată. L-am auzit odată spunând că are în proiect un roman grafic despre viaţa lui.

O autobiografie. Un jurnal. Ce secrete va conţine?

M-am mulţumit cu mâzgăliturile zărite peste umărul lui, cu picturile scorojindu-se în atelierul de artă, cu schiţele lipite pe uşile prietenilor săi. Stilul său e aproape excentric. E melancolic şi frumos, complet personal. Liniile sunt îngrijite. Asta dovedeşte că acordă atenţie. Oamenii nu cred în atenţia lui, pentru că, aparent, el visează cu ochii deschişi, chiuleşte de la ore şi nu-şi face temele, dar văzându-i desenele îmi dau seama că se înşală.

Mi-ar plăcea să se uite şi la mine cum se uită la modelele lui. Pentru că atunci ar vedea că, în afară de *timidă,* am şi alte trăsături, la fel cum şi eu văd că, în afară de *pierde-vară,* şi el are alte trăsături.

Obrajii îmi ard din nou – de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile – şi atunci îmi dau seama că… Mă studiază. Oare am abuzat de politeţea lui? Expresia i-a devenit preocupată şi mă încrunt. Josh face semn din cap spre masă. Caietul lui de schiţe e deja în faţa mea.

Râd. Şi el la fel, deşi oarecum nedumerit.

Caietul este încă deschis la schiţa la care lucrează. Un fior mă electrizează. Pe o pagină, faţa lui Abe se uită cu plictis spre cotorul caietului de schiţe. Până şi inelele din nas, sprâncene şi urechi par posace şi plictisite. Pe pagina cealaltă, Josh a surprins perfect cuplul de vârstă mijlocie, puţin încruntat şi studios.

Ating un colţ, unul fără tuş, cât se poate de uşor. Ca să-mi dovedesc mie însămi că momentul acesta este real. Vocea îmi devine respectuoasă.

— Sunt grozave. E plin de portrete dintr-astea?

Josh închide caietul de schiţe şi îl trage înapoi spre el.

Paginile sunt îngroşate de folosinţă. Pe copertă e un sticker albastru în forma Americii. Pe el a scris: Bun venit. Nu ştiu ce vrea să însemne, dar îmi place.

— Mersi, îmi zâmbeşte el din nou. E cu de toate, dar, da. În principal, portrete.

— Şi ai dreptul să faci asta?

Se încruntă.

— Ce anume?

— Adică, n-ai nevoie de acceptul lor?

— Ca să-i desenez? întreabă.

Eu dau din cap şi el continuă:

— Nu. Nu le folosesc la nimic special. Nici măcar nu e caietul meu bun. Vezi? Nu pot să desprind foile.

— Faci des asta? Desenezi străini?

— Bineînţeles.

Întinde mâna după cafeaua lui, apucând paharul cu degetul arătător. Lângă unghie, are o pată neagră de tuş.

— În orice, ca să fii bun, trebuie să exersezi.

— Vrei să exersezi pe mine? întreb.

Peste obrajii lui Josh trece o îmbujorare, chiar în clipa în care Abe trânteşte două farfurii pe masă.

— Supă de pui şi plăcintă cu brânză, îmi spune Abe. Asta-i tot ce avem.

— *Merci,* răspund eu.

— *De nada.*

Abe îşi dă ochii peste cap şi se îndepărtează.

— Ce-are băiatul ăsta? bolborosesc eu şi mă înfig în plăcinta cu brânză. Ohdoamne, cebunăe! mormăi cu gura plină. Vreisăguşti?

— Ăăă, nu, mulţumesc.

Josh e tulburat.

— Pari flămândă.

Încep să devorez fericită, restul.

— Aşadar, locuieşti în apropiere? întreabă el, peste câteva momente.

Înghit.

— La două minute de aici.

— Şi eu la fel. Zece minute.

Probabil că arăt surprinsă, întrucât continuă:

— Ştiu. Ciudat, nu-i aşa?

— Mişto.

Îmi hălpăi supa.

— Oh doamne. E incredibilă!

Mă priveşte tăcut, încă vreun minut.

— Deci… ai vorbit serios? Nu te-ar deranja dacă te-aş desena?

— Nu, mi-ar plăcea.

Te iubeeeesc.

— Cum ar trebui să stau?

— Nu-ţi face probleme. Tu vezi-ţi de treabă.

— Ha! O să mă desenezi mâncând ca un cal. Nu. Porc. Vreau să zic porc. Vreau să zic porc sau cal?

Josh clatină din cap, amuzat. Deschide caietul de schiţe la o pagină nouă şi îşi ridică ochii. Privirile ni se întâlnesc. Sunt stupefiată.

Căprui ca aluna.

Descoperirea se adaugă de la sine pe lista mea mintală cu Amănunte Despre Josh. Uneori, ochii lui mi s-au părut verzi, alteori căprui. Acum ştiu de ce.

Ca aluna. Ochii lui Josh sunt *ca aluna.*

Plutesc într-o ceaţă verde-cafenie. *Scârţâitul* peniţei sale se împleteşte cu hârşâitul unui cântec folk vechi, venind din boxe. Melodia lor, combinată, e dor şi freamăt şi zbucium şi dragoste. Afară, norii de furtună se sparg. Ploaia şi vântul se alătură ansamblului şi eu fredonez cu ele. Capul îmi cade pe geamul vitrinei.

Mă ridic în capul oaselor, tresărind. Castronul şi farfuria mea sunt goale.

— De cât timp stau aşa?

— De o vreme, zâmbeşte Josh. Deci, medicamentele pe care le-ai luat. Bună marfă, hm?

Scot un geamăt:

— Spune-mi că nu mi-au curs balele.

— Fără bale. Arătai fericită.

— Sunt fericită, zic eu.

Pentru că… sunt. Ochii mi se întunecă.

— *Isla,* şopteşte el. E *timpul să plecăm.*

Îmi ridic capul de pe masă. Când a ajuns pe masă?

— Kismet se închide.

— Ce-i aia Kismet?

— Soartă, zice el.

— Ce?

— Numele cafenelei.

— Oh. Ok.

Îl urmez spre uşă şi ieşim în noapte. Tot mai plouă. Picăturile sunt dodoloaţe şi calde. Îmi acopăr capul cu mâinile goale, iar Josh îşi vâră caietul de schiţe sub cămaşă. Îi zăresc o clipă abdomenul. *Bun-bun.*

— Bun-bun la burtică.

El, uluit:

— Ce?

— Hmm?

Un zâmbet îi joacă în colţul buzelor. Îmi vine să le sărut, câte un sărut pe fiecare colţ.

— Ok, Truli, clatină el din cap. Pe unde?

— Pe unde să ce?

— Să ajungem la tine.

— Vii pe la mine?

Sunt încântată.

— Te conduc acasă. E târziu. Şi plouă cu găleata.

— Oh, ce drăguţ, zic eu. Eşti drăguţ.

Luminile maşinilor strălucesc galben pe asfaltul ud. Îi arăt direcţia şi o luăm la fugă pe Bulevardul Amsterdam. Ploaia se înteţeşte.

— Aici! zic eu şi ne adăpostim sub schelele ce înconjoară un imobil.

Picături de ploaie grele răpăie pe tabla schelei ca o maşinărie de pinball.

— Isla, stai!

Dar prea târziu.

Schelele sunt, în general, ideale ca să scapi de vreme rea, dar, din când în când, barele se încrucişează astfel încât creează o pâlnie, care poate colecta apa şi te face fleaşcă. Sunt udă. Fleaşcă. Părul mi-e lipit de faţă, rochia mi-e lipită de corp şi apa îmi pleoscăie între sandale şi tălpi.

— Ha-ha.

Nu prea e râsul meu.

— Eşti bine?

Josh se apleacă intrând pe sub schele, ocolind cascada şi apoi se opreşte lângă mine.

Chiar râd. Mă ţin de burtă.

— Mă doare… gura… când râd. Gura. Gura şi burta. Şi gura.

Râde şi el, dar e distrat. Ochii lui se ridică subit şi se pironesc hotărât pe faţa mea şi îmi dau seama că se uitase în altă parte. Zâmbetul meu se lăţeşte. *Mulţumesc, pâlnie deşănţată.*

Josh se foieşte în loc, ca pe ghimpi.

— Aproape c-am ajuns, da?

Fac semn spre un şir de clădiri cu fronton, de pe partea cealaltă a străzii.

— A doua. Cu ferestre verde-bronz şi acoperiş cu olane.

— Le-am desenat pe-astea cândva.

Face ochii mari, impresionat.

— Sunt splendide.

Apartamentul părinţilor mei e situat într-una din seria de case în stil flamand, construite la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Locuim într-unul dintre singurele cartiere destul de frumoase pentru ca rezidenţii să aibă flori pe peluzele lor şi ca trecătorii să nu le distrugă.

— Şi lui maman îi plac. Îi plac lucrurile frumoase. E franţuzoaică. De aceea sunt eu la şcoala noastră.

Vocea mi se pierde, în timp ce Josh mă conduce spre intrarea cu trandafiri căţărători roz deasupra uşii. Acasă. Îşi lasă mâna jos de pe spatele meu şi abia atunci îmi dau seama că mi-o ţinuse acolo, în primul rând.

— *Merci,* spun eu.

— Pentru nimic.

— Mulţumesc, zic.

— *De rien.*

Aerul e încărcat cu parfumul trandafirilor udaţi de ploaie. Bâjbâi până deschid uşa, iar el aşteaptă pe trotuar, ca statuia. Părul lui negru e la fel de ud ca şi al meu, acum. Un şuvoi de apă i se prelinge pe nas. Cu un braţ strânge caietul la piept, pe sub tricou.

— Mulţumesc, spun încă o dată.

El îşi ridică glasul cât să-l pot auzi prin uşa de sticlă.

— Odihneşte-te puţin, Truli. Vise plăcute.

— Vise plăcute, repet eu ca un ecou.

capitolul doi

Oh doamne, ce naiba am făcut aseară????

capitolul trei

— Şi toată povestea e în ceaţă! Şi nu-mi aduc aminte nimic din ce am zis eu sau din ce a zis el şi probabil că m-a condus acasă pentru că ştia că sunt atât de drogată, încât aş fi putut fi călcată de un taxi.

Kurt Donald Cobain Bacon stă cu ochii fixaţi în tavanul camerei mele.

— Deci Josh a plătit consumaţia ta.

Mi-a luat câteva clipe până să procesez informaţia asta. Cel mai bun prieten al meu şi cu mine stăm întinşi, unul lângă altul, pe patul meu. Una dintre mâinile mele se ridică încet, de capul ei, şi răsuceşte marginea tricoului său într-un nod strâns.

— Nu face asta!

Tonul lui e repezit – cum e adesea – deşi nu nepoliticos.

Îmi retrag mâna, care se duce drept spre gingiile mele umflate, zvâcnind de durere mai rău ca ieri. Şi apoi scot un geamăt aproape înfricoşător.

— Ai spus că el te-a trezit şi apoi aţi plecat din cafenea, zice Kurt. Asta înseamnă că el ţi-a plătit nota.

— Ştiu. *Ştiu.*

Totuşi mă dau jos din pat. Îmi înşfac geanta, o răstorn cu fundul în sus şi o scutur înnebunită.

— N-ai s-o găseşti, zice el.

Un mult-îndrăgit roman broşat despre un dezastru alpinist pe Muntele Everest aterizează cu o bufnitură pe covor. Pixuri şi rujuri şi monede de douăzeci şi cinci de cenţi cad în ploaie din geantă şi se rostogolesc care-ncotro. Portofelul meu. Un pachet gol de batiste de hârtie, o pereche de ochelari de soare, un fluturaş mototolit pentru un nou magazin de produse de panificaţie. Nimic. Scutur mai tare. Tot nimic. Îmi verific portofelul, chiar dacă ştiu deja că n-am s-o găsesc – nota de plată de la cafenea.

— Ţi-am zis.

— Trebuie să-mi cer iertare fiindcă am fost atât de zănatică. Trebuie să-i dau banii înapoi.

— Cui să-i dai banii înapoi? întreabă Hattie.

Întorc repede capul şi o văd pe sora mea mai mică studiindu-mă din prag. Se sprijină de tocul uşii cu braţele încrucişate, dar tot arată mult prea înaltă. Fiindcă este. Nu doar că m-a întrecut în înălţime încă de anul trecut, dar m-a depăşit cu mult.

— Ştiu ce-ai făcut aseară, zice ea. Ştiu că ai plecat de-acasă pe furiş.

— N-am *plecat pe furiş.* Am ieşit doar pentru câteva ore.

— Dar maman şi tati nu ştiu.

Nu răspund, iar Hattie zâmbeşte. E încrezută ca o pisică de casă. N-o să mă spună. Cu o informaţie atât de preţioasă, o să tacă până când o să-i fie de folos. Hattie îmi ia portofelul de pe podea şi – uitându-se la mine de sus, dominându-mă cu prosteasca ei înălţime – îl lasă să cadă înapoi în geantă. După care pleacă.

Arunc cu geanta în urma ei şi mă urc în pat. Îmi înfăşor ambele braţe pe după unul de-al lui Kurt.

— Va trebui să vii cu mine, zic eu. La cafenea. În seara asta.

Sprâncenele i se adună în familiara formă de V.

— Crezi că Josh e clientul casei?

— Poate.

N-am niciun motiv să cred asta. Doar *vreau* eu să fie un client al casei.

— Te rog, trebuie să mă explic.

Ridică din umeri lângă mine.

— Atunci o să găsesc Calea cea Bună.

Lui Kurt îi place rutina şi întotdeauna vrea să ştie dinainte unde va merge. E obsedat de a găsi traseul cel mai bun pentru a ajunge oriunde… chiar şi la o cafenea care e doar la câteva minute distanţă. Traseele astea le numeşte el Calea cea Bună. Calea cea Bună niciodată nu implică trecerea prin mulţime, intersecţiile aglomerate sau străzile conţinând Abercrombie Finch – genul de magazine în care bubuie muzică nocivă şi/sau care trăsnesc a parfum.

Cartografia l-a fascinat de la şase ani, de când a descoperit *Atlasul lumii* publicat de *The Times,* pus să preseze unul dintre proiectele „decupaţi şi lipiţi” de la lucru manual al surorii mele mai mari. Atlasul acela a devenit o obsesie, iar Kurt i-a studiat paginile ani de-a rândul, memorând numele, formele şi distanţele. Când eram mici, ne întindeam pe podea şi ne desenam propriile hărţi. Kurt făcea nişte hărţi îngrijite, detaliate, la scară, ale cartierului nostru, în vreme ce eu născoceam insule de forma Angliei, cu nume ce sunau a engleză veche. Toate aveau păduri dese şi râuri ca firele de păianjen, pe care le

înconjuram cu triunghiuri de rechini şi spinări de monştri marini. Pe Kurt îl scotea din minţi că nu desenam nimic real.

Îl cunosc de când mă ştiu. Mamele noastre sunt, de asemenea, cele mai bune prietene – şi amândouă sunt franţuzoaice cu domiciliul în New York – aşa că el… pur şi simplu e dintotdeauna prin preajmă. Am mers împreună la aceleaşi şcoli în Manhattan, iar acum urmăm acelaşi liceu la Paris. E cu treisprezece luni mai mic decât mine, aşadar numai într-un singur an am fost despărţiţi – când el era într-a opta, iar eu eram în primul an de liceu. Niciunuia dintre noi nu-i place să se gândească la acel an.

Suflu o şuviţă din părul lui blond ciufulit de pe faţa mea.

— Nu crezi că…

— Va trebui să termini fraza.

— Păi… Josh şi cu mine am *vorbit.* Am fost atât de fericită. Nu crezi că e posibil ca noaptea trecută să fi fost… nu un episod stingheritor, ci… primul meu pas?

El se încruntă din nou.

— Primul tău pas spre ce?

Kurt nu se pricepe să umple spaţiile goale. Şi chiar dacă ştie de mult ce simt eu pentru Josh, încă ezit s-o spun cu voce tare. Speranţa asta minusculă, pâlpâitoare.

— O relaţie. Dacă mi-o fi el sortit, ştii?

— Nu există soartă, mi-o taie el, pufnind. Bifează noaptea trecută ca pe un alt episod stingheritor. A trecut ceva vreme de când n-ai mai avut unul, adaugă el.

— Aproape un an, oftez eu. Mă ţin de program.

Josh şi cu mine am avut exact câte o interacţiune semnificativă pe an, niciuna care să mă fi lăsat cu vreo imagine bună despre mine. Când eram în primul an de liceu, Josh mă văzuse citind Joann Sfar, la cantină. Se bucurase să mai găsească pe cineva interesat de benzile desenate europene, aşa că începuse să-mi pună o rafală de întrebări, dar eu fusesem prea copleşită să-i pot răspunde. Nu putusem decât să casc gura la el, amuţită. El se uitase la mine cu îndoială şi plecase.

Când eram în anul doi, profesorul nostru de engleză ne pusese să lucrăm împreună pentru un articol de ziar fictiv. Eu eram atât de emoţionată, că nu mă puteam opri din deschis şi închis pixul. Şi, la un moment dat, îmi scăpase din mână. Şi zburase drept în fruntea lui.

Când eram în penultimul an, îl prinsesem sărutându-se cu iubita lui în lift. Nici măcar nu erau la şcoală, ci în uriaşul magazin universal BHV. Bâiguisem un salut ininteligibil, lăsasem uşile să se închidă şi o luasem pe scări.

— Dar, insist eu, acum am un motiv rezonabil să vorbesc cu el. Nu crezi că există o şansă ca asta să ducă la ceva?

— De când e comportamentul omenesc rezonabil?

— Ei, haide! Fac nişte ochi inocenţi de căprioară. Nu poţi să te prefaci şi tu cu mine? Nici măcar pentru o secundă?

— Nu văd rostul prefăcătoriei.

— A fost o glumă, îi explic eu, pentru că, uneori, lui Kurt trebuie să-i explici.

El se încruntă frustrat de el însuşi.

— Am notat.

— Nu ştiu cum să zic.

Mă înghesui mai mult în el.

— Nu e logic şi nu pot explica, dar... cred că Josh o să fie acolo, în seara asta. Cred că o să-l întâlnim.

— Înainte să mă întrebi – Kurt dă buzna în noua mea cameră de cămin de la Paris, trei luni mai târziu, ratând la mustaţă să se împiedice de o valiză goală – nu. Nu l-am văzut.

— N-aveam de gând să te întreb.

Deşi aveam.

Ultima mea scânteie de speranţă se stinge. Toată vara, pâlpâise din ce în ce mai slab, până când abia de se mai putea zări. Umbra unei speranţe. Deoarece Kurt avusese dreptate, comportamentul omenesc nu e rezonabil. Nici predictibil. Nici măcar satisfăcător. Josh nu fusese acolo, la miezul nopţii, nici în noaptea următoare. Nici în ziua de după aceea. Trecusem pe la cafenea la toate orele posibile, timp de două săptămâni, iar amintirile mele de fericire se dezintegraseră când mă confruntasem cu realitatea: n-am auzit nicio muzică. N-am simţit nicio ploaie. Nici măcar n-am văzut vreun Abe.

A fost ca şi când noaptea aceea nu se întâmplase niciodată.

Am încercat să-l contactez pe Josh on-line. I-am găsit adresa de email pe un manual de anul trecut, dar când am încercat să-i trimit o explicaţie/scuză relaxată/prietenească – un email care mi-a luat patru ore până l-am compus – serverul m-a informat că, din pricina neutilizării, contul lui era dezactivat.

Apoi am încercat diversele reţele sociale. N-am ajuns prea departe. Eu nu am vreun cont, pentru că activitatea pe reţelele sociale mi s-a părut întotdeauna o întrecere de popularitate. O mărturie publică a propriilor inadecvări. Singurul lucru pe care l-am găsit a fost aceeaşi fotografie alb-negru, peste tot, cu Josh stând lângă fluviul Sena, uitându-se posomorât la un punct în depărtare. Mărturisesc că o mai văzusem şi înainte. Folosise poza aceasta on-line luni în şir. Dar era prea de tot să-mi fac cont pe undeva numai ca să-i devin aşa-numită prietenă.

Şi atunci am făcut lucrul pe care îmi jurasem că n-o să-l fac niciodată: am căutat pe Google adresa lui de acasă. Valurile mele de ruşine puteau fi simţite pe toate liniile reţelei de comunicare statale. Dar tocmai prin acest pas final în domeniul urmăririi am fost condusă la informaţia pe care o căutam de atâta vreme. Pagina de web a tatălui său afişa o fotografie a familiei ieşind din terminalul unui aeroport în DC. Fotografia fusese făcută la două zile după ce soarta ne-a adus ultima oară faţă în faţă, iar explicaţia însoţitoare anunţa că aveau să rămână în capitală până la toamnă. Senatorul arăta maiestuos şi mulţumit. Rebecca Wasserstein flutura din mână spre obiectiv, expunând acel strălucitor zâmbet cu dinţii la vedere, de soţie de politician.

Şi singurul lor copil?

Venea în urma lor, cu capul în jos şi caietul de schiţe în mână. Am dat clic pe imagine ca să o fac mai mare şi ochii mei au descoperit stickerul albastru în forma Americii.

Sunt şi eu acolo. Sunt în caietul ăla de schiţe.

Nu am văzut niciodată desenul acela cu mine. Oare ce spunea despre mine? Dar despre el? M-am întrebat dacă l-a mai privit măcar. Toată vara m-am întrebat lucrul ăsta.

Kurt zgâlţâie clanţa noii mele uşi, aducându-mă înapoi în Franţa.

— Se blochează. Trebuie s-o repari.

— Cu cât schimbi, cu atât e acelaşi lucru[2], zic eu.

El se încruntă.

— Asta n-are nicio noimă. Uşa pe care o aveai anul trecut mergea bine.

— N-are importanţă, oftez eu.

---

[2] Proverb de origine franceză: „Plus ça change, plus c'est la même chose."

Trei luni înseamnă o grămadă de timp. Orice încredere aveam că îi voi vorbi lui Josh s-a năruit din nou în timiditate şi teamă. Chiar dacă m-ar fi anunţat Kurt că *tocmai* l-a văzut pe hol, nu însemna că aş fi ieşit din cameră ca să vorbesc cu el.

Kurt se împinge cu toată greutatea în uşă, până se aude sunetul de închidere, apoi se trânteşte pe pat, lângă mine.

— Se presupune că uşile noastre se încuie automat. N-ar trebui să pot intra aşa.

— Cu toate acestea…

— Continui s-o fac, rânjeşte el.

— E ciudat, totuşi, nu?

Vocea mea trădează aceeaşi înflăcărare pe care o are încă de la sosirea noastră, în urmă cu două zile:

— *Cine* ar fi fost mai în măsură să dea buzna aşa?

— Statistic improbabil. Dar nu imposibil.

Am o experienţă de-o viaţă în a ignora abilităţile lui Kurt de a distruge miracolele, aşa că răspunsul lui nu mă deranjează. Mai ales pentru că, în pofida unei veri de dezamăgiri şi paşi înapoi…

Eu, Isla Martin, locuiesc acum în fostul ultim loc de domiciliu al lui Joshua Wasserstein.

Aceştia au fost pereţii lui. Acesta a fost tavanul lui. Urmele astea negre de grăsime de pe plintă şi cea chiar de deasupra prizei? Probabil el le-a făcut. Pentru tot restul anului, o să am aceeaşi vedere spre aceeaşi stradă de sub aceeaşi fereastră. O să stau în scaunul lui, o să fac baie în duşul lui şi o să dorm în patul lui.

Patul lui.

Plimb un deget pe cusăturile pilotei mele. E un imprimeu cu harta Manhattanului. Când sunt în Manhattan, dorm sub o pilotă care are un imprimeu cu harta Parisului. Dar sub *această* cuvertură şi sub *aceste* cearşafuri, există un spaţiu sacru ce i-a aparţinut odată lui Josh. El a visat aici. Îmi doresc ca asta să însemne ceva.

Uşa mea se deschide iarăşi brusc.

— Camera mea e mai mare ca a ta, zice Hattie. Asta-i ca o celulă.

Mda. Trebuie să repar uşa aia.

— Adevărat, zice Kurt, pentru că toate camerele din Résidence Lambert sunt de mărimea unui dulap. Dar tu câte colege de cameră ai? Două? Trei?

E primul an al surorii mele la SAPA – Şcoala americană din Paris. Când am fost eu în primul an, sora noastră mai mare, Gen, era în ultimul an. Acum sunt eu în ultimul an şi Hattie e în primul. O să stea în căminul bobocilor, la capătul străzii. Studenţii din Grivois au colegi de cameră, armate de supraveghetori şi interdicţii. Aici, în Lambert, avem fiecare camera noastră, un director de cămin şi considerabil mai multă libertate.

Hattie îi aruncă o privire urâtă lui Kurt.

— Cel puţin eu nu trebuie să mă ascund de colegele mele de cameră.

— Nu fi nesuferită, zice el.

Anul trecut – când eu stăteam în căminul ăsta şi el era încă la Grivois – dormise mai mult la mine decât la el, pentru că nu se putea înţelege cu colegii lui de cameră. Dar pe mine nu mă deranjase. Împărţiserăm paturi încă dinainte de a putea vorbi. Iar Kurt şi cu mine suntem *strict* prieteni. Nu există nimic de genul prostiilor ălora cu „el e cel mai bun prieten al meu, dar ne iubim în secret”. O relaţie cu el ar părea incestuoasă.

Hattie îşi mijeşte ochii.

— Toată lumea aşteaptă în lobby, pentru cină.

Se referă la părinţii lui şi ai noştri.

— Grăbiţi-vă!

Iese trântind uşa. Aceasta se deschide imediat de perete, dar ea a dispărut deja.

Mă ridic anevoie din pat.

— Mi-ar fi plăcut ca ai mei s-o fi trimis la internat în Belgia. Şi acolo se vorbeşte franceză.

Kurt se ridică în capul oaselor.

— Asta-i o glumă, nu?

Este. Pentru părinţii mei e important ca surorile mele şi cu mine să ne luăm porţia de educaţie în Franţa. Avem dublă cetăţenie. Toate ne-am făcut primii ani de şcoală în Statele Unite şi apoi am fost trimise aici, la liceu. Mai departe, e alegerea noastră unde să mergem. Gen a ales Colegiul Smith din Massachusetts. Eu nu m-am hotărât unde să mă duc, dar curând o să-mi trimit cererea de înscriere atât la Sorbona, aici, în Paris, cât şi la Columbia, dincolo, în New York.

Kurt îşi pune gluga hanoracului său preferat, gri-cărbune, deşi afară e cald. Eu iau cheia camerei şi plecăm. E nevoie de forţa ambelor lui braţe ca să închidem uşa.

— Chiar trebuie să vorbeşti cu Nate despre asta.

Face semn din cap spre apartamentul directorului nostru de cămin, la numai două uşi distanţă.

Ok. Deci fosta cameră a lui Josh are cusururile ei. În plus, e situată la parter, deci e zgomotoasă. Suplimentar zgomotoasă, de fapt, pentru că e situată, de asemenea, lângă casa scărilor.

— Iată-l, zice Kurt.

Presupun că se referă la Nate, dar îi urmăresc privirea şi mă opresc ca fulgerată.

El.

Josh aşteaptă liftul, în holul de intrare. În mai puţin de o secundă, o întreagă vară de reverii şi planuri şi repetiţii explodează devenind nimic. Închid ochii, să mă adun. Sunt ameţită. E fizic dureros să mă uit la el.

— Nu pot să respir.

— Bineînţeles că poţi să respiri, zice Kurt. Respiri chiar în clipa asta.

Josh pare singur.

Vreau să spun, este singur, dar… *pare* singur. Are o sacoşă de piaţă din pânză şi se uită spre lift, complet detaşat de mulţimea din spatele lui. Kurt mă târăşte până în lobby. Liftul scoate un *ding,* uşile se deschid, iar Josh trage într-o parte grilajul de modă veche. Studenţi şi părinţi se reped în urma lui – mult prea multe persoane pentru un spaţiu atât de mic – şi, când noi trecem prin dreptul lor, el tresare văzându-se împins într-un colţ. Dar tresărirea e doar atât, un scurt moment, înainte ca expresia să-i alunece din nou în indiferenţă.

Mulţimea se înghesuie şi apasă pe butoane, iar tatăl cuiva forţează grilajul să se închidă, dar atunci se întâmplă un lucru ciudat. Josh se uită afară, peste marea de pasageri şi prin grilajul cuştii. Iar ochii lui trec de la distanţi la atenţi. Mă văd pe mine.

Uşile liftului se închid.

capitolul patru

Directoarea şcolii îşi încheie obişnuitul discurs de deschidere a anului şcolar, după micul dejun. Kurt şi cu mine suntem în spatele curţii, adăpostiţi sub doi copaci tunşi ca nişte gigantice acadele. În aer se simte un uşor iz metalic de transpiraţie. Şcoala se înalţă înaintea noastră, toată numai piatră cenuşie, cascade de iederă şi uşi masive. Colegii noştri de clasă sunt în faţa noastră.

Sunt douăzeci şi cinci de elevi în fiecare clasă – întotdeauna o sută de elevi în total – şi e greu să fii admis aici. Trebuie să ai note excelente, rezultate foarte bune la teste şi vreo câteva scrisori de recomandare. Un avantaj este şi să ai cunoştinţe. Gen a intrat pentru că *maman* ştia pe cineva din administraţie, eu am intrat graţie lui Gen, iar Hattie, graţie mie. Adică pe pile.

Este, de asemenea, scumpă. Trebuie să fii dintr-o familie înstărită ca să urmezi cursurile aici.

Când tata avea doar nouăsprezece ani, a construit o pedală de distorsiune pentru chitarişti, numită Cherry Bomb. Era roşie şi revoluţionară, iar pe el l-a transformat din fiul unui fermier din Nebraska într-un om foarte bogat. Este una dintre cele mai copiate pedale din toate timpurile, dar muzicienii încă plătesc o grămadă de dolari pentru cea originală. Numele companiei sale este Martintone şi, deşi încă mai meştereşte pedale, de când e adult lucrează mai mult ca inginer de studio.

— Am un ultim anunţ de făcut.

Vocea directoarei este la fel de stăpânită ca şi cocul ei, alb ca zăpada. Este americancă, dar ar putea trece cu uşurinţă drept franţuzoaică.

Între timp, Kurt studiază o hartă pe telefonul lui.

— Am găsit cea mai bună rută spre Casa din Copac.

— Oh, da? După atâta timp?

Îmi plimb privirea prin curte, căutându-l pe Josh. Fie n-a putut să se trezească, fie chiuleşte deja. M-am gândit bine cu ce să mă îmbrac, în prima zi, pentru că ştiam că o să-l văd pe el. Stilul meu este mai degrabă feminin şi, astăzi, port o rochie imprimată cu buline elveţiene mărunte. Are un decolteu adânc şi este scurtă, ajutându-mă să par mai înaltă, dar am adăugat o pereche provocatoare de pantofi parizieni cu toc, ca să nu mă facă să arăt prea inocentă sau banală. Nu-mi pot închipui că Josh s-ar îndrăgosti de cineva banal.

Nu că Josh s-ar îndrăgosti vreodată de mine.
Dar n-aş vrea să dau cu piciorul vreunei şanse.
Chiar dacă nu am nicio şansă.
Dar în eventualitatea în care am.
Chiar dacă n-am.
— ...dar o să-l las pe el să vă spună personal, zice directoarea, continuând fraza al cărei început nu-l auzisem.
Face un pas lateral şi o siluetă scundă, cu capul ras, iese în faţă. Este Nate, directorul căminului nostru. Acesta e al treilea an al său în campus. Este tot american, dar e tânăr, lucrează la doctoratul lui şi e cunoscut pentru faptul că e tolerant în ce priveşte regulamentul, totuşi destul de ferm cât să ne ţină pe toţi sub control. Genul de persoană pe care toată lumea o place.
— Salut, băieţi.
Nate se foieşte de parcă nu i-ar veni bine propria piele.
— A ajuns în atenţia conducerii şcolii…
Aruncă o privire spre directoare şi îşi schimbă abordarea.
— A ajuns în atenţia *mea* că situaţia din Lambert a scăpat puţin de sub control, anul trecut. Mă refer, bineînţeles, la obiceiul elevilor de sex opus de a-şi face veacul unii în camerele celorlalţi. După cum ştiţi, avem o regulă strictă…
Masa elevilor chicoteşte pe înfundate.
— Avem o regulă strictă şi anume că elevelor şi elevilor le este permis să se viziteze numai cu uşile larg deschise.
— Isla, şopteşte Kurt supărat, nu te uiţi la telefonul meu.
Clatin din cap şi-i dau un ghiont să fie atent. Nu-i a bună.
— Lucrurile se vor schimba, anul acesta, pentru cei din ultimii ani. Daţi-mi voie să vă reamintesc regulile…
Nate se scarpină în cap şi aşteaptă să înceteze murmurele.
— Unu. Dacă un membru de sex opus este în camera voastră, uşa voastră trebuie să fie deschisă. Doi. Membrii de sex opus trebuie să plece din camerele voastre când se înserează, potrivit orelor de vizite din zilele săptămânii şi din weekend prevăzute în orarul vostru oficial de şcoală. Aceasta înseamnă că, trei, n-o să mai fie nicio *noapte petrecută împreună.* Ne-am înţeles? Consecinţele încălcării acestor reguli sunt grave, băieţi. Detenţie. Suspendare. Exmatriculare.
— Aşa, şi? Ce, o să faceţi verificări neanunţate în camere? strigă un elev din ultimul an, pe nume Mike.
— Da, răspunde Nate.

— Asta e neconstituţional! strigă Dave, prietenul lui Mike.

— Atunci, bine că suntem în Franţa, le răspunde Nate şi se retrage în grupul autorităţilor, cu mâinile îndesate în buzunare, evident agasat de această nouă problemă din viaţa lui.

Mulţimea se împrăştie brusc după anunţul lui şi toată lumea bombăneşte, în timp ce ne croim drum spre primul curs.

— Poate că n-o să ni se aplice şi nouă, spun eu, sperând să mă conving pe mine însămi. Nate ştie că suntem doar prieteni. N-ar trebui să existe excepţii pentru prietenii care nu sunt deloc interesaţi trupeşte unul de celălalt, nu?

Gura lui Kurt devine mică şi strânsă.

— N-a pomenit nimic despre excepţii.

Pentru că suntem în clase diferite, singura noastră perioadă împreună este la prânz. Mă îndrept spre sala de engleză a elevilor din ultimul an, singură, şi îmi ocup locul, ca de obicei, lângă ferestrele cu vitralii. Sala arată neschimbată – mobilier de lemn închis la culoare, panouri albe de scris goale, scaune ataşate de pupitre – deşi încă mai are aerul acela de loc părăsit, din vară.

Unde e Josh?

Professeur Cole soseşte, ca întotdeauna, exact când se sună. Avem aceiaşi *professeurs* la o materie, în fiecare an. Ea are o voce pătrunzătoare, pentru o profesoară, e prietenoasă şi abordabilă.

— *Bonjour à tous.*

Professeur Cole îşi trânteşte paharul de cafea pe podium şi se uită în jur.

— Bine. Nu sunt elevi noi, nu e nevoie de introducere. Ah, *pardon!* face o pauză. O bancă e goală. Cine lipseşte?

Uşa se deschide, cu răspunsul la întrebarea ei.

— *Monsieur* Wasserstein. Bineînţeles, banca ta e goală.

Dar face cu ochiul, în timp ce el se strecoară în banca rămasă de lângă uşă.

Josh arată obosit, dar… chiar şi oboseala îl prinde bine. Poartă un tricou bleumarin cu un desen pe care nu-l recunosc, fără îndoială ceva obscur din lumea comicsurilor indie. I se potriveşte – un pic cam strâmt – iar când se întinde după o copie a programului, mâneca i se ridică şi îi dezveleşte tatuajul de pe braţul drept.

Eu îi *ador* tatuajul.

E un craniu cu două oase încrucişate, dar e excentric, simplu şi curat. În mod clar e desenul lui. Şi l-a făcut în al doilea an de liceu, în pofida faptului că minorii din Franţa trebuie să aibă aprobarea părinţilor. Ceea ce eu mă îndoiesc serios că a avut. Şi ceea ce, mi-e cumva ruşine să mărturisesc, îl face încă şi mai sexy. Pulsul îmi bate năvalnic în urechi. Arunc o privire prin clasă, dar celelalte fete par să se simtă în largul lor. De ce nu are acelaşi efect asupra lor cum are asupra mea? Ele nu-l *văd?*

Professeur Cole ne roagă să ne aranjăm băncile într-un cerc. E singura profesoară de aici care ne obligă să ne uităm unii la alţii în timpul orei. Mă aşez din nou şi – deodată – banca lui Josh e chiar vizavi de a mea.

Îmi las imediat capul în jos. Părul îmi acoperă faţa. N-o să fiu niciodată în stare să vorbesc cu el despre noaptea aceea din New York.

La jumătatea orei, băiatul de lângă el se hotărăşte să pună o întrebare. Ispita e prea puternică, aşa că mă folosesc de prilej ca să-i arunc o privire. Josh îşi ridică imediat capul. Ochii ni se întâlnesc şi obrajii mei izbucnesc în flăcări. Îmi feresc privirea pentru tot restul orei, dar prezenţa lui devine din ce în ce mai pregnantă. Practic, o pot simţi apăsându-mă.

* * *

În pofida faptului că programul nostru este, până acum, identic – engleză, algebră, ştiinţe politice – reuşesc să-l ocolesc toată dimineaţa. Mă ajută şi faptul că el se pricepe atât să dispară în pauza dintre ore, cât şi să ajungă târziu la începutul lor. Chiar şi când sala de clasă următoare e vizavi pe hol. Când se sună pentru pauza de prânz, e liniştitor să fiu din nou în compania lui Kurt. O luăm pe scările din spate, cel mai puţin circulate. Asta e Calea cea Bună.

— I-ai vorbit? mă întreabă el.

Oftatul meu e lung şi nenorocit.

— Nu.

— Da. Ca de obicei.

Kurt se lansează într-o povestire despre o colegă nouă la ora lui de informatică, o fată înaltă şi liniştită, care se descurcă fluent în mai multe limbaje de programare – categoric tipul lui – dar eu nu-l ascult decât cu jumătate de ureche. Ştiu că e

prostesc. Ştiu că sunt lucruri mai importante la care să mă gândesc în prima zi de reîncepere a şcolii, inclusiv ceea ce-mi spune cel mai bun prieten al meu. Dar îl plac pe Josh atât de mult, încât mă simt de-a dreptul *nefericită.*

Nu şi-a făcut încă apariţia în cantină şi mă îndoiesc c-o mai face, pentru că l-am văzut strecurându-se prin mulţime în direcţia opusă. Prietenii lui au absolvit anul trecut. Toţi. Dacă aş fi măcar destul de curajoasă ca să-l invit cu noi la masă, cu toate că prietenii lui erau mult mai cool decât noi.

În plus, Josh e distant. De neatins. Noi, nu.

La coada de la tejghea, Mike Reynard – elevul din ultimul an care a protestat cel dintâi în timpul discursului lui Nate – îmi dovedeşte că am dreptate, când îşi înfige tava în spinarea lui Kurt. Un castron cu supă de ceapă îl stropeşte cu tot conţinutul pe spatele hanoracului.

Mike se preface dezgustat.

— Ai grijă, retardatule.

Kurt se uită drept înainte, şocat. O felie de baghetă acoperită cu şvaiţer Gruyère topit se desprinde de pe spatele lui şi cade pe podea făcând *pleosc.* O bucată de ceapă fiartă o urmează, fără zgomot.

Mi se aprind obrajii.

— Nesimţitule, zic.

— Scuze, n-am auzit ce-ai spus, replică Mike.

Deşi a auzit prea bine. Dar face mişto de vocea mea pierită.

Mi-o ridic, ca să mă audă:

— Am spus că eşti un ticălos.

El zâmbeşte, afişând un şir de dinţi nenatural de ascuţiţi.

— Zău? Şi ce-ai să faci în privinţa asta, iubito?

Strâng în mâna busola de la capătul lănţişorului meu. Nimic. N-am să fac nimic şi o ştie şi el. Kurt îşi îndeasă mâinile în buzunarele hanoracului, care începe să tremure. Ştiu că îşi închide şi-şi deschide pumnii. Scoate un icnet înfundat şi îmi petrec braţul pe sub al lui, trăgându-l de acolo, abandonându-ne tăvile cu mâncare. Mă prefac că nu văd pantomima dintre Mike şi Dave, nici nu aud hohotele lor cretinoide.

În linişte de pe hol, Kurt o ia la fugă spre toaleta bărbaţilor. Eu mă aşez pe o bancă şi ascult ticăitul unui orologiu aurit. Număr cristalele în formă de perlă ale candelabrului. Îmi pocnesc tocurile de podeaua de marmură. Şcoala noastră e

impozantă şi pretenţioasă, ca toate clădirile din Franţa, dar mi-ar plăcea să nu fie plină de asemenea jigodii scârboase în toată puterea cuvântului. Şi ştiu că sunt şi eu tot ca ei, o privilegiată, dar… se simte altfel când trăieşti pe ultima treaptă a scării sociale.

Kurt reapare. Ţine hanoracul strâns ghem în braţe, ud şi frecat.

— E totul ok? întreb eu.

E calm, dar încă încruntat, profund tulburat.

— Acum nu pot să-l port până nu-l spăl ca lumea.

— Nicio grijă.

Îl ajut să-l bage în geantă.

— Primul lucru, după ore.

În cantină, nu mai e nimeni la coadă.

— Am bunuit eo c-o să vă întoarşeţi.

Voiosul bucătar-şef burtos, ne scoate tăvile de după tejghea şi le împinge spre noi.

— Tartă de praz pentru *mademoiselle* şi un *croque-monsieur*[3] pentru *monsieur.*

Îi sunt recunoscătoare pentru acest gest de bunăvoinţă.

— *Merci, Monsieur* Boutin.

— Băiatul aşela bon de nimic.

Se referă la Mike.

— Nu trebuie a fi supăraţi de el.

Grija lui este deopotrivă stingheritoare şi încurajatoare. Ne trece cartelele de masă prin cititor, după care Kurt şi cu mine ne aşezăm la masa noastră obişnuită, din colţul cel mai îndepărtat. Mă uit în jur. Cum m-aşteptam, Josh nu e aici, ceea ce probabil e un lucru bun. Dar nici Hattie nu e aici. Ceea ce probabil nu e.

Dimineaţa asta, am văzut-o mâncând o *mille feuille*[4] şi – chiar dacă n-o condamn că a vrut să-şi înceapă ziua cu desertul – eu am încercat s-o opresc. M-am gândit că ar putea să fie presărată cu migdale pisate, iar ea e alergică la nuci. Dar sora mea face întotdeauna exact pe dos de cum îi spune oricine, chiar şi când e ceva complet idiot şi potenţial primejdios pentru ea. N-avem voie să avem telefoanele pornite în şcoală, aşa că-i trimit pe furiş un mesaj: *EŞTI VIE?*

---

[3] *Croque-monsieur* – un sandviş cu şuncă şi şvaiţer la cuptor.

[4] Prăjitură cu mai multe foi şi cremă de vanilie sau de fructe şi cu glazură pe deasupra.

Ea nu răspunde.

Ziua se face mai rea. La fizică, *professeur* Wakefield ne grupează câte doi, alfabetic, pentru laboratoarele de-a lungul anului. Eu ajung cu Emily Middlestone, care scoate un geamăt când se face anunţul, fiindcă ea e populară şi eu nu. Sophie Vernet face pereche cu Josh.

O urăsc pe Sophie Vernet.

De fapt, nu m-am gândit niciodată prea mult la Sophie Vernet şi ea pare destul de drăguţă, dar tocmai asta-i problema.

Ultimele mele două ore sunt opţionale. Mi-ar plăcea să spun că am ales istoria artei pentru propria îmbunătăţire a cunoştinţelor – nu că aşa aş avea mai multe subiecte de conversaţie cu Josh – dar asta ar fi o minciună. Şi mi-am mai luat informatica, pentru că dă mai bine în orarul meu decât La vie, cursul pe care mi-ar fi plăcut să-l aleg. La vie înseamnă „viaţă” şi se presupune că ne-ar învăţa abilităţile de bază pentru viaţă, dar e bine-cunoscută ca singura materie de prostii nefolositoare din şcoală. N-am nicio îndoială că acolo e înscris Josh.

Professeur Fontaine, profesoara de informatică, se opreşte în dreptul băncii mele, în timp ce ne întinde primele fişe cu teme pentru acasă. Bărbia ei e ascuţită, iar fruntea, imensă. Arată ca un triunghi.

— Am cunoscut-o pe sora ta, în dimineaţa asta.

Nici măcar nu ştiam că *professeur* Fontaine mă cunoştea pe *mine.* Şcoala asta e mult prea mică. Încerc să-mi păstrez vocea dezinvoltă.

— Oh, da?

Când sora în chestiune e Hattie, indiferent ce urmează după declaraţia asta e în general neplăcut.

— Era la infirmerie. Foarte bolnavă.

Hattie! Ţi-am spus eu.

Professeur Fontaine mă asigură că sora mea nu e pe moarte, dar refuză să mă lase să văd cu ochii mei. Când se sună de ieşire, îi trimit rapid un mesaj ne-vedem-mai-târziu lui Kurt, alerg spre aripa administraţiei, dau buzna pe uşa de lemn extravagant sculptată şi…

Mi se opreşte inima.

Josh e tolănit pe canapeaua din sala de aşteptare. Picioarele îi sunt întinse mult în faţă, încât sunt practic sub toată măsuţa de cafea. Îşi ţine braţele încrucişate, dar îşi ridică sprâncenele –

probabil involuntar, pentru cineva care aştepta cu atâta evidentă neplăcere – la vederea mea.

Răspunsul meu e o altă înroşire până în vârful urechilor. De ce nu pot avea o faţă normală? Ereditatea e atât de nedreaptă. Mă reped spre biroul de primire şi o întreb pe recepţioneră, în franceză, despre Hattie. Fără să-şi ridice ochii, ea-mi face semn spre canapea. O brăţară cu amuletă monogramată scoate clinchete delicate la încheietura ei.

Nu mă pot mişca. Stomacul mi-e strâns ghem.

— Aşteaptă acolo, zice ea, de parcă nu i-aş fi înţeles gestul.

Încă o fluturare de mână, încă un clinchet.

Mişcaţi-vă, picioarelor. Haide. Mişcaţi-vă!

În cele din urmă, ea-şi ridică ochii la mine, mai mult agasată decât îngrijorată. Picioarele mele se desprind din rădăcini şi le plantez unul în faţa celuilalt ca o păpuşă întoarsă cu cheia, până mă aşez în capătul celălalt al canapelei. Canapea mică. Banchetă de două persoane, mai precis.

Josh nu mai stă tolănit. S-a ridicat în capul oaselor cât am stat eu cu spatele la el, iar acum e aplecat în faţă, cu coatele sprijinite de genunchi. Priveşte drept înainte, la o pictură în ulei reprezentând o Ioana d’Arc aureolată.

Acum e oficial mai jenant să-l ignor decât să-i remarc prezenţa. Caut un punct de deschidere – ceva elementar – dar gâtlejul meu rămâne încleştat şi închis. Tăcerea lui e o confirmare a temerilor mele. Că am fost un dezastru în cafenea, că mă ajutase doar de milă, că nu avusese de gând să interacţioneze cu mine şi n-ar mai face-o niciodată…

Josh îşi drege glasul.

Mi se pare un semn bun. *Bine.*

— Bună, prima zi? întreb eu.

O expresie ciudată îi traversează faţa. A fost o întrebare tâmpită? De parcă aş fi fost mama lui? Hattie întotdeauna mă acuză că vorbesc ca maman.

— Se putea şi mai bună.

Face semn din cap spre biroul directoarei şcolii.

— Oh.

Şi *atunci* mă prind.

— Oh! Scuze. Eu sunt aici pentru infirmerie, aşa că… am presupus…

— E ok.

Şi o spune ca şi când ar fi ok.

Mă întreb de ce a fost chemat la biroul ei. Pentru că a chiulit de la discursul ei de început de an? Pentru că a întârziat la ore? Mi se pare prea aspru să fie pedepsit pentru lucrurile astea în prima noastră zi. Şi, grozav, acum tăcem de cel puţin douăzeci de secunde.

Spune-i. Spune-i. Spune-i odată!

— Ascultă, izbucnesc eu, mă simt foarte jenată pentru atunci, în iunie. Înghiţisem multe medicamente şi nu-mi amintesc prea bine noaptea aceea, dar sunt foarte sigură că mi-ai plătit tu consumaţia, aşa c-aş vrea să-ţi dau banii înapoi. Şi îmi cer iertare. Pentru c-am fost ciudată. Şi îţi mulţumesc că m-ai condus până acasă. Şi că mi-ai plătit consumaţia.

El aşteaptă până termin.

— E ok, zice din nou.

Şi mă simt prost.

Dar Josh se încruntă de parcă şi el se simte prost. Se scarpină în cap, reuşind cumva să-şi ciufulească părul tuns scurt.

— Vreau să spun... nu-ţi face griji. Nu ai de ce să te simţi jenată. Şi nu e nevoie să-mi dai banii înapoi, n-a costat decât vreo câţiva dolari.

Ăsta e momentul. Chiar aici. Ăsta e momentul să pun o mână pe braţul lui, să mă aplec spre el şi să spun că, măcar, aş putea să-i fac cinste cu o masă, drept răsplată. În loc de asta, eu doar mă gândesc să-i spun.

— Eşti ok? întreabă Josh.

Şi apoi face iar o faţă lungă.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama, dar asta e a treia oară când spune *ok.* Stinghereala lui îmi dă un plus de încredere.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Eşti aici la consultaţie?

— Oh, nu! Am venit să aflu cum se simte sora mea. Îi e rău.

El pare nedumerit.

— Génévième?

Sunt uluită. Îşi aduce aminte de Gen şi îşi aduce aminte că suntem surori. Ştie ceva despre mine. Clatin din cap.

— Sora mea mai mică, Hattie. E prima ei zi.

El tresare.

— Acum înţeleg!

Şi pot să-l văd pe Josh bătându-se de-a dreptul în cap. Inversarea de roluri e fascinantă. Cumva, l-am emoţionat, eu pe el.

— Deci… ce-ţi mai fac măselele? întreabă el. S-a vindecat totul?

Zâmbesc, mai mult ca să-i treacă încurcătura lui, decât a mea.

— Fără probleme.

— Bine. Mă bucur să aud.

Dar eu mă uit în jos, la covor, incapabilă să-i susţin privirea. *Caietul de schiţe.* E chiar aici. Se iţeşte din geanta lui. E negru şi are stickerul albastru, deci, fără îndoială, e acelaşi. Ar trebui să-i cer să văd desenul. Ar trebui doar… să deschid gura şi să-l întreb. O întrebare. O singură întrebare, naibii!

— Poţi s-o vezi pe sora ta, acum, zice recepţionera.

Tresar.

— Merci.

Mă ridic în grabă şi-mi înşfac geanta.

— Baftă, îi spun lui Josh, dar apoi mă fâstâcesc iarăşi toată.

Doar pentru că e vorba de el. Mă reped pe hol înainte să apuce să răspundă. Uşa de la cabinet e deschisă, iar Hattie mă urmăreşte intrând de pe un pat acoperit cu un cearşaf de hârtie, îşi dă pe după urechi părul tuns bob, în scări, de parcă s-ar pregăti pentru bătălie.

Îmi dau şi eu părul lung şi ondulat după ale mele.

— Cum te simţi?

— Ce cauţi aici?

Întrebarea ei e acuzatoare.

— Am vrut să mă asigur că eşti în regulă. Respiri cum trebuie?

— Nu, sunt pe moarte, nu mai am decât un sfert de oră de trăit. Vreau un ponei.

Asistenta intră dintr-o încăpere alăturată. E scundă, cât mine, dar mai puternică şi mai dolofană.

— Isla! Mă bucur să te văd, scumpo. Sora ta ne-a băgat în sperieţi. Dar i-am făcut o injecţie cu epinefrină şi s-a odihnit toată ziua. Inflamaţia gâtului a trecut şi respiraţia i-a revenit la normal.

— Ţi-am spus că sunt bine, zice Hattie.

Îmi vine să urlu.

Întreb, calmă:

— Maman şi tati ştiu?
— Sunt într-un avion, în zbor spre New York, nu?
Mi se încleştează falca.
— O să-i suni mai târziu?
— De ce să fac asta, când ştiu c-o să-i suni tu?
Asistenta intervine.
— Şcoala o să-i sune pe părinţii voştri, în seara asta.
Se uită, îngrijorată, de la una la alta, fără îndoială întrebându-se cum trei surori care arată asemănător pot fi atât de diferite. Avem acelaşi ten palid şi păr roşu-aprins, dar Gen e ambiţioasă, Hattie e ostilă, iar eu sunt… cea liniştită. Care nu provoacă niciodată necazuri.
— Are voie să se întoarcă în camera ei? întreb eu.
Hattie spumegă.
— Doamne, Isla.
— Ce?
— Încetează să mai faci pe *mama* agitată!
Acuzaţia ei preferată izbucneşte cu forţă neaşteptată. Strigătul reverberează prin cameră. Clipesc să-mi ţin lacrimile în frâu şi mă întorc spre asistentă.
— Îmi… Îmi cer scuze.
— E-n regulă.
Dar ochii ei rămân îngrijoraţi.
— Hattie, aproape c-am terminat să-ţi completez fişa. O să poţi pleca peste câteva minute.
Mă concediază şi pe mine cu asta. Mă reped spre ieşire, cu capul în jos, trecând glonţ pe lângă Josh, în sala de aşteptare. Fără îndoială că a auzit totul. Mă năpustesc spre uşă, când îl aud spunând tare şi clar:
— Sora ta e o mică scorpie, hm?
Mă opresc.
Dragostea mea pentru el se împătreşte.
Când mă întorc, el se strâmbă:
— N-ar fi trebuit să spun asta.
— Nu! zic, cam prea repede. Vreau să spun, aşa e. Mulţumesc! adaug, pentru siguranţă.
Josh zâmbeşte larg. E un zâmbet deschis şi uşurat, care scoate la iveală o pereche de gropiţe scumpe la vedere. Aş putea trăi în gropiţele alea pentru tot restul vieţii mele.
— Tu, ăăă… zice el.

Dar nu cred că are o întrebare de pus.

Îmi las capul într-o parte.

Uşa directoarei se deschide şi amândoi sărim speriaţi. Ea se apleacă scoţând numai capul pe hol.

— *Monsieur* Wasserstein. Au trecut deja trei luni? Mi se pare că n-ai fost plecat deloc.

Dar vocea îi e veselă, aproape amuzată.

— Intră.

Faţa lui Josh îşi reia masca inertă familiară. Se ridică încet şi îşi pune geanta pe umăr. În timp ce intră în biroul directoarei, îmi aruncă o ultimă privire. Expresia îi e imposibil de citit. Directoarea îi urmăreşte privirea şi mă descoperă, lângă ieşire.

— Isla! spune, surprinsă. Sora ta se simte mai bine?

Dau din cap.

— Bine. Bine, repetă ea.

Zăboveşte, studiindu-mi faţa, dar nu ştiu ce vrea. Sper ca Josh să fie ok. Arunc o privire spre uşa biroului ei. Când mă uit din nou la directoare, ea e încruntată, de parcă tocmai i-a încolţit o bănuială.

capitolul cinci

Următoarele câteva zile sunt tulburătoare.

Josh *a luat notă* de mine.

Ori de câte ori intră într-o încăpere, un val inconfundabil de energie haotică pătrunde odată cu el. Şi de fiecare dată când ne dăm bătuţi – de fiecare dată când ochii noştri se întâlnesc într-o străfulgerare nervoasă – o undă de şoc îmi străbate întregul sistem. Mă simt tensionată. Agitată. Dată peste cap.

Şi apoi… pierd transmisia. Semnalul lui devine rece.

Nu înţeleg ce se întâmplă.

La algebră şi la fizică, suntem separaţi de ordinea alfabetică. La engleză, am rămas cum am stat în prima zi, în cerc, diametral opuşi. Dar profesorul nostru de ştiinţe politice a aşteptat până astăzi, joi, ca să ne înmâneze programa. Josh a sosit mai târziu, a văzut că se înmânau elevilor fişele şi s-a aşezat lângă mine. Pur şi simplu.

Tot n-a spus niciun cuvânt.

Professeur Hansen se plimbă prin faţa clasei, perorând, cu gesturi largi, despre Declaraţia de independenţă ale Statelor Unite şi despre *Déclaration des droits de l'homme et du citoyen* a francezilor. Josh şi cu mine suntem în spate. El îşi deschide geanta şi zăresc caietul lui de schiţe. În schimb, îşi scoate un caiet de notiţe, cu spirale. În trecut, îl urmăream creând ilustraţii elaborate în legătură cu planurile noastre de lecţii, dar astăzi lucrarea lui e abstractă. Modele dense şi grupaje şi spirale şi…

Las să-mi scape un icnet slab – şi involuntar – de recunoaştere.

Capul lui se ridică brusc.

Din instinct, caut să mă prefac că altceva mi-a provocat exclamaţia. Mă abţin.

— Oarecum infatuat, nu crezi? şoptesc eu şi sunt în delir că mi-a venit o replică deşteaptă.

El face ochii mari. Dar zâmbeşte, în timp ce desenează clar cuvântul *PRINS!* sub schiţa unui arbore al lui Iuda contorsionat şi ţepos. Pufnesc în râs şi mi-l acopăr printr-o tuse. *Professeur* Hansen îmi aruncă o privire, dar lasă lucrurile să treacă. Pfui.

Josh întoarce foia şi-l desenează pe profesorul nostru, o versiune redusă, cu păr lung şi în vânt şi o sclipire veselă de nebunie. Capetele colegilor noştri încep să închidă spaţiul în jurul lui. Mike şi prietenul său tembel, Dave; snoaba mea de

parteneră de laborator, Emily; şi… Sanjita Devi. Care era odată prietena mea. Care acum e prietena lui Emily.

Josh îi dedică Sanjitei o pagină aparte. O desenează în armură, fără mănuşi. Armura e la fel de lucioasă ca oja de pe unghiile ei, dar se uită în jos şi într-o parte, de parcă s-ar teme că noi am putea vedea prin oţel ce este, cu adevărat, dedesubt.

Mie îmi dă fiori. El înclină desenul spre mine, pentru aprobare.

— Uau, şoptesc. Da.

Professeur Hansen nu mă aude, însă Sanjita se întoarce în scaun ca să se uite urât la mine. Gura ei închipuie un cerc perfect de surprindere. Puţini ştiu despre dragostea mea, dar ea e una dintre aceia. Cu colţul ochiului, văd că Josh întoarce, discret, pagina. Eu îi înfrunt privirea Sanjitei. Ea şi-o pleacă, bătălie pierdută. Strâng în mână lănţişorul de la gât, să mă liniştesc.

În clipa următoare, Josh întinde un braţ subţire peste culoarul dintre bănci. Îşi face un deget cârlig. Eu întind busola pe lănţişorul său lung, vechi, iar el se apleacă s-o ia, mâna lui atingând-o din greşeală pe a mea. Sau… poate că nu din greşeală? Ţine busola în palmă, studiind-o, cu capul la câţiva centimetri de al meu şi… *citrice.* Şamponul lui. Portocale, poate mandarine.

— Îhm!

Tresărim amândoi, iar Josh dă drumul medalionului. Acesta se leagănă înapoi spre pieptul meu şi aterizează cu un *buf* sonor. Profesorul Hansen ne-a surprins din spate. Ceilalţi elevi râd, fiindcă pândiseră momentul. E întotdeauna amuzant când îl prinde pe câte unul că nu e atent. Mai puţin când acel unu eşti tu. El ciocăneşte comic în speteaza scaunului lui Josh.

— Oricât de fascinant ar fi medalionul lui Mademoiselle Martin, te asigur că filosofia lui Rousseau e mult mai probabil să figureze în testul de săptămâna viitoare.

— Da, domnule.

Josh arată spăsit. Dar nu afectat.

— Şi tu!

Professeur Hansen bate cu pumnul în pupitrul meu, iscând mai multe hohote de râs.

— Poţi mult mai mult decât să-ţi pierzi vremea cu de-alde ăştia! zice şi face semn spre Josh.

M-am scufundat cât am putut mai mult în scaunul meu. Ei aşteaptă răspunsul meu. Toată clasa aşteaptă.

— Ştiu că pot, zice Josh, cu durere în glas. Are o influenţă groaznică asupra mea.

Până şi le *professeur* râde la intervenţia lui. Mulţumit, îşi împinge ochelarii pe nas şi reia expunerea lecţiei. Ochii mei stau pironiţi asupra lui tot restul orei. Când se sună, Josh îmi întinde o foaie de hârtie din caietul cu spirală. Mi-a desenat busola perfect, până şi filigranul de pe ac. Dedesubt, a scris: DE CE O POARTĂ ÎN FIECARE ZI?

Mă emoţionează până în străfunduri.

O pun în manualul meu şi încerc să mă port degajată, încerc să-mi înghit entuziasmul de a avea ceva făcut de el. Şi miracolul autentic că el a observat. Mă îndrept spre ieşire, uitându-mă peste umăr, cu un zâmbet. Sper că arăt pusă pe flirt.

— O port ca să nu mă rătăcesc, bineînţeles.

— Ţi se întâmplă des? întreabă el.

Circulaţia s-a blocat la ieşire. Josh e chiar în spatele meu şi, când întorc capul să-i răspund, zâmbetul lui e şugubăţ – *fără îndoială* de flirt – şi nu-mi mai pot aminti nici cum mă cheamă, nici din ce ţară sunt; nici măcar de locul meu sub soare.

— Aici sunt, zice Kurt.

Nu numai că încă mă mai zgâiesc la Josh, dar am mai şi luat-o în direcţia greşită, pe hol. Roşeaţa gafei e imediată. Îmi las capul în jos şi fac stânga-mprejur.

Uluitor, Josh vine după mine.

— Noi mergem la cantină, îi spune Kurt. Tu nu eşti niciodată acolo. Unde mănânci?

Sună ca un interogatoriu.

Zâmbetul lui Josh ezită.

— Ăăă, în camera mea. De regulă. Nu mereu.

— O să te-alegi cu detenţie. Nu avem voie să părăsim campusul cât timp orele sunt în desfăşurare.

Zâmbetul lui Josh dispare cu totul.

— Ar trebui să vii cu noi, cândva.

O spun repede, pentru că sunt stânjenită din pricina lui Kurt. E atât de scorţos. Şi stângace. Dar ruşinea care urmează după aceste gânduri trădătoare e instantanee.

— Sau acum. Sau, ştii tu, când vrei.

De parcă eu aş fi mai puţin stângace.

Cel mai bun prieten al meu se încruntă. Nu-i vorba că nu-i place Josh. Dar invitaţia asta ar însemna o schimbare în rutina noastră şi Kurt este o creatură a obiceiurilor.

Din păcate, Josh îi pricepe expresia. Îşi încrucişează braţele – cu stinghereala în fiecare linie a corpului său – şi se întoarce iar spre mine.

— Da, poate. Cândva.

Îmi îngheaţă sângele în vene.

Sébastien.

El a fost primul, ultimul şi singurul meu iubit. Învaţă la o şcoală din apropiere. Ne-am întâlnit, iarna trecută, şi eu am crezut că era un băiat la locul lui, până când i l-am prezentat lui Kurt. Sébastien nu s-a simţit în largul lui, în prezenţa lui Kurt. De aceea, Sébastien a devenit agresiv, ceea ce i-a accentuat lui Kurt obiceiurile nervoase, ceea ce l-a făcut pe Sébastien crud. Ceea ce m-a făcut să-l părăsesc pe Sébastien.

Josh ştie că la Kurt e vorba de autism înalt funcţional. Toată lumea de aici ştie. Când un străin interpretează greşit comportamentul lui Kurt drept grosolănie şi reacţionează negativ, de obicei pot să i-o iert. Dar când cineva care-l cunoaşte nici măcar *nu încearcă* să-l înţeleagă?

Nu, asta nu pot s-o iert.

Buna dispoziţie mi se turteşte sub o povară de moarte.

— Bine. Mulţumesc pentru desen.

Kurt îşi dă jos hanoracul – spălat în seara de după incidentul cu supa, acum curat – şi părul lui nisipiu se zbârleşte în toate direcţiile.

— Ţi-ai văzut în sfârşit portretul? Cel de astă-vară?

Arunc o privire spre Josh, care se dă un pas înapoi.

— Nu, îi spun lui Kurt. Era un desen pe care l-a făcut în clasă. Adineauri.

Josh îşi freacă gâtul pe-o parte.

— Ar trebui s-o şterg.

— Dar eu vreau să văd desenul tău.

Kurt se întoarce spre Josh. Sunt amândoi înalţi, cam de aceeaşi statură, dar Kurt e mai masiv, iar privirea lui e plină de forţă.

— Îl ai la tine?

— N-nu, zice Josh. Nu, îmi pare rău. Nu-l am.

— E ok. Poate altă dată, spun eu şi îmi strâng buzele.

Josh îşi încrucişează din nou braţele, iar muşchii i se încordează.

— Treaba e că nu am caietul acela de schiţe aici. În Franţa. Atâta tot. Altminteri, vi l-aş arăta.

După care pleacă grăbit. Ne uităm în urma lui până dispare din vedere.

— N-a fost ciudat? întreabă Kurt. Eu cred că a ieşit ciudat.

— Da. A fost ciudat.

Dar n-a fost. A fost un moment de adevăr învelit într-o minciună. Îi văzusem caietul de schiţe al lui Josh acum nicio oră. A vrut doar să scape de noi. Sau, mai probabil, a vrut să scape de Kurt. Mi se strânge inima. E o senzaţie bruscă şi dureroasă, dar îmi reţin lacrimile. Nu vreau să fiu nevoită să le explic.

* * *

După prânz, îmi reiau obiceiul de a nu mă uita la Josh. E mai uşor acum.

Şi, în acelaşi timp, nu e uşor.

Cred că mă place. Nici măcar nu ştiu cum e posibil aşa ceva, dar ştiu că nu mai contează. Nu poate conta. La fizică, îi simt privirea – ca un funigel subţire şi delicat, trăgându-mă uşor de ceafă. Îmi închipui că-l retez cu o pereche de foarfeci ascuţite. Nu ştiu dacă va încerca să stea de vorbă cu mine după oră şi nu ştiu ce ar trebui să-i spun, dacă o să încerce. Când sună clopoţelul, sar în picioare..

În ziua următoare, nu e la şcoală. Nu ştiu de ce.

Nu-l văd pe Josh în timpul weekendului. Scot desenul din manualul meu de ştiinţe politice şi îl aşez cu grijă în primul sertar al biroului meu. Deschid sertarul. Îl închid. Îl deschid. Îl închid. Îl deschid, şi îl ating, şi îl venerez.

Îl trântesc la loc şi mă simt atât de neloială faţă de Kurt.

Îl deschid din nou.

Josh e înapoi, luni. La engleză, simt că se uită la mine de mai multe ori. Când, în sfârşit, îmi ridic ochii şi privesc în partea cealaltă a cercului, el îmi dăruieşte cel mai blând zâmbet.

Oh, m-a topit.

Restul zilei se umple cu astfel de mici momente. Un alt zâmbet cald aici, o fluturare prietenească de mână, dincolo. Ceva s-a schimbat… dar ce? Marţi, mă întreabă dacă am citit

noul Joann Sfar. N-am citit, dar sunt şocată că-şi aminteşte de prima noastră conversaţie unidirecţională, din anul întâi. Şi apoi dispare din nou.

Miercuri.

Joi.

Vineri.

Unde e?

capitolul şase

Un bătrân cântă la un pian prăpădit *La vie en rose,* pe stradă, chiar în dreptul ferestrei mele. Îl târăşte prin partea asta de oraş, dintr-un colţ în celălalt, dar nu l-am văzut niciodată cum îl mişcă. E începutul serii, vineri, şi muzica metalică, fracturată alcătuieşte un contrast bizar cu memoriile aspre, puternice, pe care le citesc despre a fi pierdut pe mare.

Se aud două bătăi în uşa mea.

— Dă-i un şut! strig, din pat. Încă n-am reuşit s-o repar.

Întorc pagina cărţii mele şi uşa se deschide uşurel, fără şut. Îmi ridic ochii. Mă mai uit o dată şi mă ridic buimăcită în picioare.

— Scuze, am crezut că era…

— Kurt, zice Josh.

— Da.

Ne holbăm unul la celălalt.

Oh doamne, ce atrăgător e. Pare proaspăt ieşit de sub duş, iar hainele lui par încă şi mai atent asortate decât de obicei. Dincolo de vestimentaţia lui americană nepretenţioasă, întotdeauna pot zări ochiul lui de artist. Tricourile şi jeanşii îi vin bine pe corp, poartă culorile potrivite, încălţămintea potrivită, cureaua potrivită. E subtil. Dar niciodată nu-şi aruncă pe el ceva la întâmplare.

— Cum de-ai ştiut că asta e camera mea? îl întreb, în cele din urmă.

— Te-am văzut intrând aici, deunăzi, când aşteptam liftul. Mi-a atras atenţia, pentru că… asta obişnuia să fie camera mea.

Josh îşi plimbă privirea în jur. Trebuie să fie ciudat pentru el.

E ciudat pentru *mine.*

Pe lângă cuvertura matlasată cu Manhattanul, patul meu e încărcat cu perne moi şi pături confortabile. Am înghesuit în cameră un dulap de cărţi îngust, vechi, care dă pe dinafară de cărţi de aventură de toate felurile – romane, nonficţiune, comicsuri. Am o veioză de sticlă cu forme curbe, perdele transparente de dantelă şi, în loc de postere, pe pereţii mei sunt atârnate eşarfe şi bijuterii. Şifonierul e ticsit cu haine şi mi-am adus un dulap cu sertare, pe care l-am pus deasupra comodei cu sertare a şcolii. Produse de baie de răsfăţ acoperă colţurile micuţei chiuvete şi, deopotrivă, ale micuţului duş. Biroul meu e organizat pe colţuri speciale pentru temele de acasă şi

creioanele, pixurile şi markerele sunt aranjate ca buchetele de flori în vaze asortate.

— Ştiam asta, recunosc eu. Că a fost camera ta.

Josh îşi ridică sprâncenele negre.

— De ce n-ai spus nimic?

Nu pot decât să ridic din umeri, dar el dă din cap, de parcă înţelege. Şi bănuiesc că înţelege. Îşi vâră mâinile în buzunare, nervos şi nesigur.

— Eşti încă pe hol.

Îi fac semn cu capul.

— Vino înăuntru.

El intră şi uşa se închide singură în urma lui.

— Ai grijă!

Înşfac un manual şi îl vâr dedesubt, ca s-o proptesc deschisă.

— Nate a impus reguli noi, ştii.

Imediat, mă simt ca o imbecilă.

Dar Josh pare nedumerit şi îmi dau seama că nu înţelege, pentru că el a lipsit de la discursul lui Nate. Îl pun la curent.

— Şi nu vreau necazuri, adaug. Pentru că atunci ar putea să nu-i mai dea voie lui Kurt să vină aici şi deja am fost prinşi o dată.

Am scăpat doar cu avertisment, dar, de atunci, ne-am petrecut cele mai multe după-amiezi în Casa din Copac, refugiul nostru secret de dincolo de fluviu.

Josh se freacă pe ceafă.

— Da. Desigur.

Vrea să plece.

Mă cuprinde panica. Nu ştiu de ce e aici, dar ştiu că o să mi se frângă inima dacă pleacă. Îi fac semn spre scaunul de la birou. El se aşază. Abia mă pot stăpâni să nu răsuflu uşurată. Mă aşez în faţa lui, pe marginea patului. Îmi netezesc cutele fustei. Mă uit lung la unghiile mele de la picioare date cu ojă corai.

— E mai drăguţă de când este pe mâna ta, zice el, în cele din urmă. Camera. Pe mâna mea era mereu dezordonată.

Îmi dau o şuviţă rebelă pe după ureche şi apoi mă uit în jos şi o las să cadă din nou.

— Mersi.

Fac un efort să-i întâlnesc ochii. *Ca aluna.* Stomacul mi se răsuceşte.

— Mama este decorator de vitrine. Întotdeauna îmi spune că spaţiile mici pot fi totuşi frumoase.

— Cu greu ar putea fi mai mici decât camerele astea.

— Ştii vitrinele alea cu exponate nebuneşti de sărbători, din magazinele universale, la care lumea chiar stă la coadă ca să le vadă? Din acelea aranjează ea, pentru Bergdorf Goodman.

— Alea-s foarte importante.

Se apleacă, impresionat.

— Mama ta e franţuzoaică, da?

Inima îmi tresaltă ori de câte ori îşi aminteşte el ceva despre mine.

— Da. A început să lucreze aici, s-a mutat în State pentru o stagiatură mai bună, l-a cunoscut pe tata şi… a rămas.

Josh zâmbeşte.

— Îmi place.

— Părinţii tăi cum s-au cunoscut?

— La facultatea de drept. Yale. Poveste plicticoasă.

— Sunt sigură că pentru ei nu-i plicticoasă.

El râde, însă mie mi se stinge zâmbetul.

— Unde ai fost săptămâna asta? întreb eu. Ai fost bolnav?

— Nu. Sunt bine.

Dar se îndreaptă iarăşi în scaun şi expresia îi devine impenetrabilă.

— E Sucot.

— Pardon?

— Sărbătoarea evreiască?

Roşeaţa umilinţei e instantanee. *Oh doamne.*

— Am liber de la şcoală până marţea viitoare, continuă el.

Caut ceva inteligent de spus, ceva ce să fi dobândit în urma şederii în New York, dar nu-mi vine nimic în minte. Sucot. Asta nu e o sărbătoare la care lumea să-şi ia liber, nu-i aşa? Nu poate fi. În timp ce fruntea mea se încreţeşte, ochii lui Josh se luminează. Arată… aproape plin de speranţă. Clatină din cap, de parcă aş fi pus întrebarea cu voce tare.

— Nu. Majoritatea evreilor americani nu-şi iau liber. Şi, chiar dacă-şi iau, îşi iau doar primele două zile.

— Dar tu-ţi iei toată săptămâna?

— Mi-am mai luat liber şi vinerea trecută, deşi Iom Kipur nu începe decât după apusul soarelui. La fel, şi în ziua de dinainte de Sucot.

— Dar... *de ce?*

Se apleacă în faţă.

— Pentru că tu eşti prima persoană care întreabă.

Nu sunt sigură dacă sunt mai perplexă de înşelăciunea lui sau de a fi unică. Râd, dar chiar şi în urechile mele, râsul sună temător.

— Şi, mai exact, la câte sărbători ai de gând să-ţi iei liber?

Josh rânjeşte.

— La toate.

— Şi crezi c-o să scapi basma curată?

— Anul trecut am scăpat. Fiind singurul elev de confesiune iudaică de aici, cadrele didactice se simt stânjenite să-mi pună întrebări în privinţa respectării religiei.

Râd, de-adevăratelea, de data asta.

— O să ajungi în iad.

— Atunci, bine că nu cred în iad.

— Corect. Chestiunea aceea cu totul iudaică.

— Mai precis, chestiunea aceea cu totul atee.

Josh îmi observă surprinderea şi adaugă un asterisc verbal.

— Nu dezvălui asta presei. Tata nu-şi poate permite să piardă votul evreilor.

Dar îşi dă ochii peste cap când spune asta.

— Nici tatăl tău nu practică?

— Nu, el o face. Ambii mei părinţi, de fapt, cu toată povestea cu mersul la templu de două ori pe an. Însă cu politica şi media, trebuie să fii mereu prevăzător.

Tonul lui sugerează că citează ceva care i-a fost spus de o mie de ori.

Fac o pauză. Şi apoi, hotărăsc să împing subiectul un pas înainte.

— Tatăl tău candidează şi anul ăsta. Trebuie să fie ciudat.

— Nu chiar. La noi acasă, întotdeauna există ceva pentru care e nevoie de o campanie. E doar o bătaie de cap în plus, atâta tot.

Mă aşteptam la reacţia asta. Întotdeauna presupusesem că umbra care îl însoţea – aceea care sfida regulile şi manipula sistemul, aceea care era scrisă cu cerneală chiar pe pielea braţelor sale – era în legătură cu părinţii lui. Dar îmi dădeam seama că ar fi nepotrivit să-l descos mai departe. Kurt îmi asigurase atât exerciţiul, cât şi răbdarea de a face pe cineva să

vorbească deschis. Tot din pricina asta mă pricep să schimb subiectul.

— Ştii, îl tachinez eu, tot nu mi-ai spus de ce eşti aici. Treceai prin zonă, pur şi simplu? Voiai să te lauzi că ai scutire o săptămână de la şcoală?

— Oh. Ăăă, da.

Josh dă să râdă, apoi priveşte spre fereastra mea.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să ieşim în oraş.

Sfinte.

Sisoie.

— Eu mă duc la Album, continuă el, făcând referire la un magazin de benzi desenate din apropiere. De vreme ce am vorbit despre noul Sfar mai devreme, m-am gândit că, dacă nu eşti ocupată, poate ai vrea să vii şi tu.

…oh.

Inima îmi bate ca un baterist drogat. Josh, *nu* face asta unei doamne. Încă mai am în mână cartea despre naufragiu, aşa că o pun jos ca să-mi şterg palmele năduşite.

— Desigur. Trebuie să vină Kurt, peste vreo două ore, ca să mergem la masă, dar, da. Sigur.

Când pomenesc de Kurt, Josh tresare puţin. Ceea ce mă face pe mine să tresar. Dar apoi, ca şi când abia aşteptase ocazia, se apleacă şi îmi ia cartea. Citeşte prezentarea de pe coperta a patra. Apoi o ridică, împreună cu o singură sprânceană.

— Îmi plac cărţile de aventuri. Mai ales dacă implică şi un soi de dezastru.

Sprânceana rămâne ridicată.

Eu râd.

— Eu le citesc şi pe cele cu finaluri fericite.

Josh face semn spre rafturile de cărţi.

— Citeşti mult.

— E mai sigur decât să porneşti într-o aventură adevărată.

Acum el e cel care râde.

— Poate.

Şi-mi lasă mie să admit laşitatea obiectului pasiunii mele de lungă durată. Sar în picioare, stingherită.

— Că tot vorbeam de aventură.

Josh mă urmăreşte scoţând o pereche de sandale cu platformă de sub pat. Întorc capul şi-i zâmbesc, surprinzându-l cum îşi mută fulgerător ochii din decolteul meu în tavan. Îi

închide, ca şi când şi-ar fi tras în gând o înjurătură. Pulsul mi se accelerează, dar mă prefac că n-am observat nimic. Mă încalţ.

— Gata?

Dă din cap, fără să se uite la mine. Îmi iau poşeta şi ne îndreptăm spre uşă. El scoate manualul, îl împinge pe podea şi închide uşa în urma noastră.

Aceasta se deschide singură.

El o trânteşte din nou.

Se deschide singură.

O trântesc şi eu, împingând pe urmă o dată de clanţă. O privim. Rămâne închisă.

— Scuze. Uşa mea e naşpa.

— Ăăă, de fapt.

Mâinile lui Josh sunt din nou adâncite în buzunare. Umerii îi sunt practic ridicaţi până la urechi, în timp ce ne îndreptăm către ieşire.

— Eu ar trebui să fiu cel care se scuză. E vina mea că uşa ta e naşpa.

— Da?

Nu ştiu de ce, dar asta mă încântă.

— Ce i-ai făcut?

El mi-aruncă o privire.

— S-ar putea să-i fi dat nişte şuturi.

— Dinadins?

— Da.

— Erai furios?

— Nu.

Se strâmbă.

— A fost un motiv stupid.

— Ei, haide! Nu poţi să nu mi-l spui acum.

Josh geme, binedispus.

— Bine. Am dat cu şutul în broască, iarna trecută, ca s-o stric, pentru ca fosta mea iubită – iubita din vremea aceea – să poată veni şi pleca după plac. Şi, mai înainte să întrebi, da, am încercat mai întâi să fac o dublură pentru cheie.

Nu mă pot abţine şi râd.

— Asta-i… ingenios, într-un fel. Kurt şi cu mine ni le tot dăm de la unul la altul. Uneori, eu uit s-o iau pe a mea înapoi şi mă trezesc încuiată pe afară din propria cameră. Bine, obişnuiam s-o fac. Destul de ciudat, anul ăsta nu mi s-a mai întâmplat.

El pufneşte, ţinând deschisă uşa căminului pentru mine.

— Îţi foloseşti mâinile, de data asta, zic eu. O nouă abordare.

Ca la un semn, el tresare şi se uită la mâna lui dreaptă. Sesizez un moment de durere adevărată. Zâmbetul mi se şterge de pe faţă.

— Eşti bine?

— Nu-i nimic.

Dar expresia mea trebuie să fi fost atât de aiurită, încât râde:

— Pe cuvânt, sunt bine. Am desenat mai mult ca de obicei…

— Din cauza sărbătorilor?

— Exact, rânjeşte el. Doar un pic de tendinită.

— Tendinită? Nu trebuie să fii bătrân ca să suferi de asta?

Josh aruncă o privire peste umăr.

— Poţi să ţii un secret?

Îşi coboară vocea:

— Trebuie să promiţi că nu mai spui nimănui, ok?

— Ok…

— Am optzeci şi şapte de ani. Am mâinile prăpădite, dar o piele *extraordinară.*

Izbucnesc în râs.

— Oamenii de ştiinţă ar trebui să te studieze.

— De ce crezi că sunt în Franţa? Pentru că e patria celor mai bune universităţi dermatologice, de aceea.

Faţa lui serioasă mă face să râd şi mai tare. Se uită la mine, mulţumit, apoi zâmbeşte ca pentru el. Traversăm străduţa îngustă. Cumva, paşii noştri sunt potriviţi, în pofida diferenţei de înălţime. Tot corpul lui e zvelt şi încântător. Îmi vine să-mi îngrop nasul în gâtul lui lung, splendid.

Josh e exagerat de concentrat asupra pietrelor din pavaj.

Ceva se întâmplă între noi. E prietenie? Nu se simte ca prietenie, dar e posibil să-mi proiectez de fapt propriile dorinţe. Şi mă ruşinez chiar şi pentru că mă gândesc la el astfel, după ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Pentru că nu mă gândesc, pur şi simplu. Ci *sper.* Oamenii n-ar trebui să fie în stare să se schimbe, dar… n-am crezut niciodată asta. Poate că Josh ar putea să înveţe să-l placă pe Kurt. Poate că i-am interpretat eu greşit acţiunile. Ar fi putut exista o mulţime de motive pentru ca el să vrea să scape de Kurt atât de repede. Poate.

— Deci, spune-mi la ce lucrezi, zic eu.

— Oh, frate.

Josh se freacă pe gât. Asta pare să fie cel mai frecvent gest al lui de stinghereală.

— E întotdeauna puţin jenant să vorbesc despre asta cu cineva nou.

— Hai, spune ce e? Promit că n-o să râd.

— Aşa zici acum.

Se strâmbă şi îşi ţine ochii îndreptaţi spre harababura de biciclete şi scutere parcate de-a lungul drumului.

— Fac un roman grafic despre viaţa mea de aici, de la şcoală. Un roman grafic de memorii, cum ar veni. Nu am cum să spun asta, ca să sune mai puţin vanitos. Din păcate.

Aşadar, e adevărat.

— Cât e de mare?

— Ăăă, cam vreo trei sute de pagini. Până acum.

Rămân efectiv mască.

— Îmi place *mult* de mine.

— Nu-i nevoie să te iei în râs, îi zic cu seriozitate şi apoi clatin din cap. E incredibil. Eu n-am făcut niciodată ceva asemănător, în mod sigur.

— Păi, încă n-am terminat. Mai am un an de şcoală.

Colosalul dom alb al Pantheonului apare înaintea noastră, iluminat ca un far. Noi locuim pe Malul Stâng, în inima Cartierului Latin, la marginea unei zone rezidenţiale. E liniştit, dar – pentru că sunt mai multe şcoli în apropiere – este zgomot în timpul zilei. În schimb, la lăsarea serii *este* magnific. Uneori uit ce norocoasă sunt că trebuie să locuiesc aici.

— Întotdeauna ai fost pasionat de desen? Vreau să spun, mulţi copii sunt, dar la un moment dat ne oprim.

Îmi ridic ochii la el.

— Tu nu te-ai oprit niciodată, nu-i aşa?

— Niciodată.

Josh în sfârşit se uită la mine, dar expresia i-a devenit maliţioasă. Face semn spre medalionul meu.

— Spune-mi povestea adevărată.

Mă opresc în loc.

— Încearcă să-l întorci, de data asta.

— Da?

Zâmbesc şi i-l întind, la capătul lănţişorului. El ia busola, o îndreaptă spre lumină şi citeşte ce e gravat pe spate – mai întâi în gând, apoi cu voce tare. Vocea îi e gravă, clară, dar reţinută.

— "Isla. Fie să găseşti întotdeauna Calea cea Bună. Cu drag, Kurt.”

— E singurul cadou sentimental pe care mi l-a făcut vreodată. Bănuiesc că l-a ajutat mama lui, dar nu contează. Are fixismul ăsta cu hărţile, direcţiile şi găsitul celei mai bune rute. Dar îmi place că, aici, cuvintele au mai mult de un sens.

Josh mi-o dă înapoi.

— E frumoasă.

Cade pe gânduri, în timp ce străbatem *rue* Saint-Jacques. Probabil că îl reconsideră pe Kurt. Trebuie să fie o cale de a aborda subiectul. O să găsesc eu una. O sirenă trece urlându-şi franţuzescul ooo-UIII ooo-UHI, dar nu face decât să accentueze tăcerea noastră după aceea. Mă simt uşurată când ieşim într-un district aglomerat cu magazine.

Album e un lanţ de magazine, dar acesta de aici e împărţit în două magazine aflate într-o intersecţie foarte circulată, vizavi unul de celălalt. Unul vinde comicsuri şi figurine de genul supereroilor americani. Celălalt vinde cărţi franco-belgiene numite BD-uri. Acestea arată mai bine decât cele americane. Sunt cartonate, au format mai mare şi sunt lucioase. Există o gamă largă de poveşti şi, din cauza asta, sunt de asemenea şi mai mult citite. Magazinele de BD-uri sunt pretutindeni, aici, şi nu e ieşit din comun să dai peste oameni de afaceri de ambele sexe colindându-le culoarele, îmbrăcaţi în haine scumpe, *haute couture.*

Fără să fie nevoie să vorbim înainte, Josh şi cu mine intrăm în aripa cu BD-uri. Suntem întâmpinaţi de parfumul îmbietor al cărţilor proaspăt tipărite şi un tinerel cu bărbuţă îngrijită ne oferă un prietenos *salut* din spatele tejghelei. Eu dau din cap, drept răspuns.

— Isla.

Mă surprinde să-l aud pe Josh rostindu-mi numele. Mă întorc şi văd că-mi arată un volum luat de la marginea primei mese. E noul Sfar, bineînţeles. Îl iau şi îl deschid, cu un delicios trosnet de cotor tare deschis pentru prima oară. Sunt încântată să descopăr că este unul dintre titlurile *fantastique* pentru el –

paginile sunt pline cu păduri şi monştri, săbii, nobili şi dragoste. Aventură.

— Da? întreabă Josh.

Radiez:

— Da.

El pare fericit, apoi trist, apoi se întoarce ca să nu-i pot vedea faţa. Asta mă îngrijorează. Aş vrea să ştiu ce se întâmplă, dar limbajul corpului său îmi spune să nu întreb. Însă după aceea se întoarce iarăşi spre mine – de parcă ar fi ajuns la o concluzie într-o conversaţie pe care eu nici măcar nu ştiusem că o purtam – şi izbucneşte:

— Iubitului tău îi plac comicsurile?

Pentru un moment, cred că glumeşte.

Cuvântul a fost o glumă. Dar expresia lui e serioasă şi arată ca şi când s-ar aştepta la un răspuns serios, iar eu sunt foarte, foarte derutată.

Înghit în sec.

— Pardon?

— Scuze.

Se încruntă la masa de noutăţi editoriale.

— Nu ştiu de ce-a sunat atât de aspru.

Inima îmi bate cu putere în piept, dar rostesc cuvintele rar:

— Kurt nu este iubitul meu.

Josh încremeneşte. Trec mai multe secunde. Ochii lui sunt pironiţi pe un Tintin retipărit.

— Nu este?

— Nu.

Fac o pauză şi repet:

— *Nu.*

— Dar… sunteţi mereu împreună. Sunteţi atât de apropiaţi.

— *Suntem* apropiaţi. Apropiaţi precum cei mai buni prieteni. Apropiaţi practic ca un frate şi-o soră. Nu – nu – apropiaţi ca iubiţi.

— Dar… medalionul. Vă împrumutaţi cheile…

— Pentru că suntem prieteni. Care-şi petrec timpul împreună.

Urechile lui au devenit stacojii.

— Deci… n-ai fost niciodată cu el?

— Nu! îl cunosc de când eram în scutece.

Mi se învârte capul.

— Nu pot să cred că ai bănuit că eram iubiţi. De cât timp?

— Păi… cred că tot timpul ăsta.

O panică nouă şi îngrozitoare se stârneşte în mine.

— Tot timpul ăsta, adică anul ăsta, sau tot timpul ăsta, adică de când era Kurt în anul întâi!?

Josh pare să aibă un nod în gât.

— De când era el în anul întâi?

— Şi *toată lumea* crede că suntem un cuplu?

Colegii noştri glumeau despre asta, dar nu-mi trecuse niciodată prin gând că vorbeau serios.

— Nu ştiu.

Josh clatină din cap viguros, dar adaugă:

— Probabil?

— Oh doamne.

Îmi vine greu să respir.

El lasă să-i scape un râs ciudat. E aproape isteric, dar încetează la fel de brusc cum a pornit.

— Deci, te întâlneşti cu cineva? Cu altcineva?

— Nu. Cu nimeni, de anul trecut.

— Mişto.

Bate darabana rapid în teancul de Tintin.

Fac eforturi să-mi ţin vocea în frâu.

— Şi tu? Tu te vezi cu cineva?

— Nu. Cu nimeni, de anul trecut.

Îmi vine să plâng de bucurie. El mă plăcea, dar crezuse că *nu se putea* să mă placă. Îmi vine greu să-mi fixez mintea asupra acestei idei. Îi bănuisem atracţia, dar adevărul deplin al situaţiei e de necrezut. Cum e posibil ca dragostea mea – dragostea mea de trei ani – să fie îndrăgostită *de mine?* Asta nu se întâmplă în viaţa reală.

Josh e la fel de derutat. Face eforturi să spună ceva şi ochii îi cad pe Sfar.

— Mai sunt şi altele, la parter, nu? Să coborâm!

— Nu.

Strâng cartea la piept cu ambele braţe.

— Asta e exact ce-mi doream.

capitolul şapte

Încă mai strâng cartea – acum într-o sacoşă albastră de la Album – în timp ce ne plimbăm, îndreptându-ne spre Sena. Mai avem o oră până când va trebui să-l întâlnesc pe Kurt, pentru sushi, la restaurantul Marais. Oficial, s-a făcut noapte, iar străzile forfotesc. Simt că plutesc. Aruncând ocheade, zâmbind, roşind. Amândoi. Vocea m-a părăsit. Josh îşi ţine cotul drept cu mâna stângă, o ancoră să-l ţină în loc.

Cum se procedează într-o situaţie ca asta? Ce bine-ar fi dacă descoperirea admiraţiei reciproce ar putea conduce imediat la sărut. Dacă aş putea să-i spun: „Ascultă. Eu te plac pe tine şi tu mă placi pe mine, deci hai să găsim un parc retras şi să ne giugiulim”.

Ocolim un grup de turişti scotocind prin cutii cu Notre-Dame în miniatură. Josh înghite în sec.

— Doar ca să fie limpede, zice, eu nu încercam, cum ar veni, să te fur de lângă Kurt, când te-am întrebat dacă vrei să vii cu mine la magazin. Încercam, ştii… să fiu prietenul tău. Nu vreau să crezi că sunt un profitor.

Zâmbesc şi-mi ridic ochii spre el.

— Nu cred că eşti un profitor.

Dar Josh se uită la un balcon de fier forjat ornat, la o intrare boltită din piatră sculptată, la un poster enorm pentru Jocurile Olimpice de iarnă din Chambery. Oriunde, numai la mine nu.

— Doar că mi-am dat seama, weekendul trecut, că, şi dacă erai, ăăă, deja, tot voiam să-mi petrec timpul cu tine.

El m-a vrut ca mai mult decât o prietenă, în primul rând. Inima mea se strânge, fericită.

— Weekendul trecut?

— Iom Kipur, ştii?

Josh se uită la mine să vadă dacă îi urmăresc şirul ideilor. Nu i le urmăresc, aşadar îi sunt recunoscătoare când se lansează în detalii, fără să fiu nevoită să-i cer. Pare uşurat de noul subiect.

— Ok, deci perioada dintre Roş Haşana – care a fost cu o zi înainte de reînceperea şcolii…

— Asta-i Anul Nou iudaic?

El dă din cap.

— Da. Deci perioada dintre Roş Haşana şi Iom Kipur e pentru reflecţie. Ar trebui să te gândeşti la greşelile tale, să ceri iertare,

să iei hotărâri. Genul ăsta de lucruri. Prin urmare, Iom Kipur este, esenţialmente, termenul final.

Ne despărţim ca să lăsăm să treacă un domn cu un basset, iar când ne apropiem iarăşi, distanţa dintre noi se înjumătăţeşte.

— Aşa. Stai. Ţi-ai contemplat viaţa şi… te-ai hotărât să devii prietenul meu? Chiar dacă nu eşti un iudeu practicant?

Josh îmi strecoară un zâmbet maliţios:

— Asta e o condiţie obligatorie pentru prietenia ta?

Îi arunc o privire piezişă.

El râde, dar continuă cu o ridicare de umeri meditativă.

— Nu ştiu. E ceva… poetic, în perioada asta a anului. Şi nu e vorba că aş fi înţeles eu totul spiritual sau mai ştiu eu ce, dar chiar cred că e totuşi bine să iau hotărâri. În condiţiile mele.

— Bineînţeles că e ok. Familia mea e catolică, de ambele părţi, dar nu se duc niciodată la mesă. Nici măcar nu ştiu dacă părinţii mei cred în Dumnezeu. Dar tot mai facem brad de Crăciun şi asta încă ne mai dă o stare de pace. Tradiţiile pot fi drăguţe.

— Tu crezi în Dumnezeu?

Din nu ştiu ce motiv, întrebarea lui directă nu mă surprinde. Adevărata Notre-Dame e înaintea noastră, uriaşă şi covârşitoare, iar reflexia ei tremură scânteietoare în fluviul de la picioare. Mă uit la ea o vreme, înainte să-i răspund.

— Nu ştiu în ce cred. Bănuiesc că asta mă face o agnostică pro bradul de Crăciun.

El zâmbeşte.

— Îmi place.

— Şi tu eşti un ateu pro Iom Kipur.

— Sunt.

N-am mai purtat niciodată o conversaţie ca asta, în care ceva atât de sensibil să fie expus cu atâta lejeritate. Traversăm un pod spre catedrală. Construcţia se află pe Île de la Cité, cea mai mare dintre cele două insule care alcătuiesc centrul Parisului.

— Am o întrebare, zice Josh. Dar nu ştiu cum s-o formulez.

Aş vrea să-i pot da un ghiont prietenesc.

— Sunt sigură c-o să te descurci.

Urmează o pauză chinuitor de lungă, în care el îşi caută cuvintele potrivite.

— Kurt are… autism?

Lăuntric, mă crispez. Dar i-o trec cu vederea, aşa cum şi el mi-a trecut cu vederea ignoranţa.

— Da. Ceea ce DSM[5] obişnuia să numească sindromul Asperger şi ceea ce numeşte acum autism înalt funcţional. E acelaşi lucru. Dar nu e o problemă, nu e o boală de care să fie nevoit să se trateze. Creierul lui funcţionează puţin diferit de al nostru, atâta tot.

Josh face semn spre o bancă din micul parc al catedralei şi eu îi răspund luând-o într-acolo. Ne aşezăm, cam la vreo jumătate de metru distanţă.

— Şi cum anume funcţionează creierul lui?

— Păi, trag adânc aer în piept, e superraţional şi literal. Prin urmare sarcasmul, metafora… nu sunt punctele lui forte.

Josh dă din cap.

— Şi, altceva?

— Îi e greu să citească pe feţele celorlalţi. A exersat îndelung, deci e cu mult mai bine acum decât obişnuia să fie. Dar tot mai trebuie să-şi amintească să se uite în ochii interlocutorului şi să zâmbească. Vreau să spun, evident că zâmbeşte, dar o face numai când vrea cu adevărat. Spre deosebire de noi, ceilalţi.

Bat câmpii, fiindcă sunt şocată din nou de faptul că stau pe o bancă – una ce nici măcar nu se află pe proprietatea şcolii – lângă Joshua Wasserstein.

— Aşadar e sincer.

— Chiar şi atunci când nu vrei să fie.

Râd, dar imediat mă cuprinde îngrijorarea. Nu vreau ca Josh să-şi facă o idee greşită.

— Nu *vrea* să fie grosolan, totuşi. Ori de câte ori descoperă că a rănit din greşeală sentimentele cuiva e devastat.

— E oarecum franţuzeşte, ştii? Asta cu să nu răneşti sentimentele oamenilor. Sau să zâmbeşti numai cu sinceritate. Americanii ar zâmbi la oricine, pentru orice.

— Tu nu faci aşa.

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte să le pot opri. Josh e descumpănit. Îi ia un moment să-şi adune gândurile.

— Da, mi s-a spus c-o să reuşesc cu greu… să-mi ascund neplăcerea.

---

[5] Acronim al *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders,* standardul de clasificare al tulburărilor mintale, folosit de profesioniştii din domeniul sănătăţii în Statele Unite.

— Ştiu.

Apoi, şovăind:

— Îmi place asta la tine.

Sprâncenele lui se ridică a mirare.

— Serios?

Mă uit la stinghiile de lemn ale băncii. Nu ştiu cum, distanţa dintre noi s-a înjumătăţit.

— Asta înseamnă că, atunci când zâmbeşti, totuşi, ştiu că nu e fals. Nu zâmbeşti doar ca să mă faci pe mine… – clatin din cap, iar părul îmi saltă în toate părţile – pe cineva să se simtă mai bine, în caz că zice lucruri stupide. Şi că pare că nu se poate opri din vorbit.

Pe buzele lui se desenează încet un zâmbet.

— Da, râd eu. Aşa.

— Ce altceva?

Îmi plec capul într-o parte.

— Ce altceva ce?

— Ce altceva mai e nevoie să ştiu despre Kurt?

Formularea lui sugerează că o să petrecem mai mult timp împreună. Tensiunea fericirii se reîntoarce în pieptul meu.

— Nu prea multe. Nu e ca un savant calculând distribuţia cărţilor de joc, un geniu matematic sau ceva de genul ăsta. Vreau să spun, nu mă înţelege greşit. Este eminent. Dar stereotipurile astea sunt cele mai nefericite. Deşi el *adoră* rutina.

Josh zâmbeşte din nou.

— Dă-mi voie să ghicesc. Sushi?

— În aceeaşi zi, la aceeaşi oră, la acelaşi restaurant.

Kurt şi cu mine ne întâlneam după şedinţa lui săptămânală de terapie, dar nu era nevoie să ştie şi Josh asta.

— Acelaşi aperitiv?

— Creveţi nigiri şi supă de miso. Dar eu iau specialitatea casei, indiferent în ce constă aceasta. Îi cer chelnerului să mă surprindă.

Clopotele de la Notre-Dame încep să bată. Tresărim, acoperindu-ne urechile şi râzând. Dangătele sunt puternice – o cacofonie de sunete şi timbruri, lovindu-se unele de altele. De atât de aproape, e greu să desluşeşti o linie melodică. Sună şi răsună, iar noi suntem neajutoraţi, complet pradă râsului, până când ele încetează să mai bată.

Distanţa dintre noi a dispărut.

Jeanşii lui se ating uşor de picioarele mele goale. Sunt mult prea conştientă de mişcările mele, mult prea conştientă de nervii mei, mult prea conştientă de totul. Toate cele cinci simţuri sunt supraîncărcate. Îmi întorc capul brusc spre catedrală.

— Asta a fost un semnal pentru mine.

— Te superi dacă vin cu tine?

Întrebarea lui Josh pare nerăbdătoare, de parcă încearcă să-şi recapete răsuflarea.

— Trebuie să-mi iau o pensulă. De la Graphiro.

Acesta e un magazin cu materiale pentru artă la câteva străzi distanţă de restaurant. Nu ştiu dacă într-adevăr are nevoie de o pensulă sau e un pretext ca să mai petreacă vreo câteva minute cu mine. Dar accept, oricum.

Toată seara a fost ireală. Traversăm un alt pod, Pont d'Arcole, pe Malul Drept. Mirosul împuţit şi de urină urcă dinspre Sena, dar abia de-l simt. Suntem ca într-o bulă de două persoane. Zgomotele pe care ar trebui să le aud – maşinile în viteză, pietoni grăbiţi, zăngănitul şantierelor de construcţii – sunt înăbuşite. În schimb, îmi aud inima bufnind în piept. Pasul ferm al lui Josh pe pavaj. Ocazionalul fâsâit al pantalonilor săi în timp ce păşeşte.

Cere-mi să ieşim împreună. O repet ca pe o mantră. *Cere-mi să ieşim împreună, cere-mi să ieşim împreună, cere-mi să ieşim împreună.*

— Ce faci weekendul ăsta? îmi smulg de pe buze, cu mult mai puţină degajare decât sperasem. Vreau să spun, nu ai altă detenţie, nu-i aşa?

Şiiii nici că se putea s-o dreg mai prost.

Dar Josh se uită la mine şi-mi zâmbeşte.

— Directoarea m-a chemat la biroul ei pentru că voia să se asigure că „începem cu dreptul” anul ăsta. Dar nu mi-a dat o detenţie. Nu încă.

Habar n-am ce ar trebui să răspund.

— De fapt, zice el, mă duc la München.

Înlemnesc, la jumătatea pasului. E împotriva regulamentului şcolii să părăseşti oraşul fără învoire, darămite întreaga ţară. Cineva se ciocneşte de mine din spate. Mă împleticesc înainte, iar Josh întinde mâna să mă prindă, dar eu deja m-am

reechilibrat. Mâna lui ezită în spaţiul dintre noi. Şi apoi se întoarce în buzunarul lui.

Aproape că-mi doresc să fi căzut.

— Aşa, deci. München. Weekendul ăsta?

Josh mă studiază, ca să vadă dacă sunt cu adevărat ok.

— Da. La Oktoberfest.

Mă încrunt.

— Chiar dacă e încă septembrie?

— Ah, dar majoritatea festivalurilor se desfăşoară luna asta. Te induce în eroare, ştiu.

Zâmbeşte larg şi i se întrevăd încântător gropiţele. Încep să mă topesc pe dinăuntru.

— Dar vreau să vizitez cât mai multe ţări cu putinţă până la absolvire. Şi n-am fost niciodată în Germania.

— Şi călătoreşti singur?

Sunt impresionată. Poate chiar copleşită.

— Da. Am tren dis-de-dimineaţă.

Kurt apare pe partea cealaltă a străzii. Îşi verifică telefonul, fără îndoială pregătindu-se să-mi trimită un mesaj, pentru că am întârziat un minut încheiat. Îl strig pe nume. El îşi coboară gluga şi-şi dă părul la o parte din ochi, uluit să mă vadă cu Josh.

Îmi frec tălpile de bordură.

— Ei bine, aici e staţia mea.

Josh dă şi el cu piciorul în bordură o dată.

— Poate, cândva, o să pot să vă însoţesc şi eu la cină?

Oh doamne.

— Sunt aşa o hăbăucă.

Izbucneşte în râs.

— Iartă-mă. Îmi pare atât de rău! Vrei să iei masa cu noi?

El încă râde.

— Glumeam, doar.

— Te rog.

Strâng busola în mână:

— Vino să iei masa cu noi.

— E în regulă. Chiar trebuie să-mi iau o pensulă până mâine. De altfel – aruncă o privire spre Kurt – n-aş vrea să deranjez.

— Nu ai deranja.

Dar Josh deja se retrage, cu spatele înainte, pe strada laterală. E tot cu faţa spre mine.

— Ne vedem peste câteva zile, strigă el. Să-ţi fie de bine peştele crud.

— Să-ţi fie de bine şniţelul!

Râd la neaşteptatul nostru duel final, în timp ce Kurt e deja în spatele meu. Se încruntă:

— De ce a fost aici? Cum s-a întâmplat asta?

Josh se întoarce. Îi admir spatele, luminat de felinarele străzii, unul după altul. Silueta lui se micşorează în depărtare. Ajunge la o curbă şi se uită înapoi peste umăr. Ridică o mână, salutând. Îi răspund la fel, apoi dispare din vedere.

— Nu ştiu.

Sunt perplexă.

— Eram singură, în camera mea. Şi deodată a apărut el.

* * *

E duminică – puţin înainte de miezul nopţii – şi sunt ghemuită în pat cu Joann Sfar, când aud două bătăi în uşă. Sunetul e atât de discret încât nu sunt sigură că l-am auzit într-adevăr. Mintea mea zboară spre Josh, dar resping ideea ca prea puţin probabilă. Kurt? Nu, el ar trimite un mesaj. Poate c-a bătut la uşa de alături. Sau poate că e o farsă; n-ar fi prima oară.

Aştept o voce.

Nimic.

Mă întorc la cartea mea, neliniştită, când aud din nou: *cioc-cioc.* Foarte încet. Încă mai ţin strâns cartea cu coperte cartonate care mi-ar putea servi drept armă, la nevoie, în timp ce mă dau jos din pat şi mă apropii în vârful picioarelor.

— Da? şoptesc.

— Eu sunt, spune cealaltă parte. Josh.

Adaugă numele lui, dar încă nu-şi dă seama că i-aş recunoaşte vocea oriunde, în orice condiţii. Am visat fantezia asta înainte: miezul nopţii. El. Aici. Inima mi-o ia la goană. Îmi scutur părul lipit de cap de la pernă şi trag aer în piept să mă liniştesc. Nu ţine. Apăs clanţa, încet, dar mâna îmi tremură.

— Bună, zice el.

Faţa lui e aproape de a mea, de parcă obrazul sau poate urechea îi fusese lipită de uşă.

— Bună, răspund.

Josh se sprijină de tocul uşii. Corpul lui fiind lăsat câţiva centimetri, ne aduce ochii la aproape acelaşi nivel. Ne cercetăm unul pe celălalt în tăcere. Arată altfel, privit de atât de aproape. Arată *real.* Complet, cumva. Arunc o privire în lungul holului. E întunecat şi pustiu. Fantezia asta în mod cert mi-e cunoscută… până când el ridică o halbă de bere.

Mă încrunt, dar mă prind o secundă mai târziu.

— Ai fost! Chiar te-ai dus.

Josh ridică halba imitând un toast.

— Da.

Zâmbesc.

— Cum a fost?

— Aglomerat. Zgomotos.

Pare epuizat.

— Un bâlci plin ochi de găşti de băieţi şi de părinţi beţi, încercând să scape de propriii copii răzgâiaţi. Mike şi Dave s-ar fi simţit în lumea lor.

— Îh. Atât de rău?

— E mai sigur să spun că o să-mi aleg o altă destinaţie, weekendul următor.

— Germania e cea care pierde.

Colţul gurii i se arcuieşte într-un zâmbet. Îmi întinde halba şi îmi vâr cartea la subsuoară ca s-o primesc. Halba e făcută din tradiţionalul lut, grea şi grosolan împodobită, cu un capac ţuguiat de tablă.

Râd.

— Asta e de-a dreptul hidoasă.

— Toate erau. Şi cele din corturile de bere erau şi mai şi, din sticlă ordinară, cu logoul neinspirat al lui Oktoberfest pe ele. Cel puţin, pe asta e o luptă cu săbiile. Vezi cavalerii ăia mititei din faţa castelului bavarez? A fost cea mai *aventuroasă* pe care am putut s-o găsesc.

Şi atunci îmi dau seama… că este un dar. Josh a ales-o pentru *mine.* Dintr-odată, halba e frumoasă. O strâng la piept.

— Mulţumesc.

El face semn din cap spre carte.

— Cum e?

— Bună. Pot să ţi-o împrumut. Dacă vrei.

Josh se uită în jos la adidaşii lui, apoi iar în sus şi iar în jos.

— Ştii că te plac. Da?

Inima mea bate atât de tare că probabil şi el îi poate simţi reverberaţiile. Dar – pentru prima dată – cuvintele îmi ies cu uşurinţă de pe buze.

— Atunci rămâi aici, weekendul următor. Să ieşi cu mine în oraş.

capitolul opt

Josh nu e la şcoală, ziua următoare. Mai are trei zile libere dintr-o sărbătoare pe care n-o sărbătoreşte. Mi-aş dori să pot trece uşor peste asta, dar gândul că ar putea lipsi de la o oră importantă sau de la vreun proiect mă face să mă umplu de urticarie. Dar înţeleg că priorităţile lui sunt în altă parte – arta lui. Prin urmare, sunt şocată când intru la prima oră, marţi, iar el stă prăbuşit în banca lui… cu cinci minute bune înainte să se sune.

Un val de adrenalină îmi alungă şi ultima fărâmă rămasă din somnolenţa de dimineaţă.

— Ce faci aici?

Strâng caietul la piept, radiind de fericire.

— B-bună.

Se ridică mai drept în bancă.

— Da. Poveste ciudată.

Îmi ridic sprâncenele.

— Probabil că directoarea şcolii a intrat la bănuieli în privinţa lungimii absenţei mele. Probabil că i-a sunat pe părinţii mei. Probabil că ai mei au confirmat că noi nu sărbătorim Sucotul.

Mi se pleoştesc umerii.

— Probabil că te-ai ales cu o detenţie zdravănă?

Josh ridică din umeri, dar e un gest afirmativ.

— Asta-i nasol. Îmi pare rău.

El îşi prinde mâinile deasupra pupitrului.

— De fapt, Josh îşi coboară vocea şi se apleacă puţin, situaţia nu e atât de rea.

Încreţesc din nas:

— Nu e?

El se uită la mine. Se uită mai intens.

— Oh.

Îmi cobor privirea într-un soi de plăcere sfioasă.

— Ăăă. Câtă detenţie ai primit?

Josh se lasă din nou pe speteaza scaunului.

— Numai trei săptămâni, dar…

Asta mă face să ridic brusc capul.

— Inclusiv sâmbetele.

Ridică din nou din umeri.

— Nu-i mare scofală, pot folosi timpul să lucrez. Dar sunt, totodată, la ultimul avertisment. N-a luat prea mult, adaugă el.

Simt că-mi stă inima în loc – literalmente – pentru câteva clipe.

— Avertisment final? Cum ar veni pentru *exmatriculare?*

— Pe bune. Nu-i mare scofală.

Dar panica mea trebuie să fie vizibilă, pentru că se apleacă iar în scaun.

— Hai să zicem doar că, pentru un avertisment „final”, nu e primul primit.

Aştept. Habar n-am cum poate fi atât de calm în situaţia asta.

— Anul trecut, explică el, de fapt, am avut un avertisment final o dată în iarnă şi o dată în primăvară. Deci, cumva, am avut două. Ăsta e al treilea.

— Păi… ai grijă.

Sună atât de jalnic.

— Vreau să spun, frunzele nici măcar nu şi-au schimbat culoarea şi n-ai vrea să pierzi spectacolul. Cu toate că e mai frumos în New York…

— O să am grijă.

Vocea îi e măsurată. Zâmbeşte.

Eu mă joc cu o buclă din părul meu.

La două bănci depărtare, Emily Middlestone se apleacă spre noi. Poartă o pereche de ochelari de vedere de firmă, despre care sunt sigură că sunt falşi.

— Ştii, ar fi chiar o prostie din partea ta să ajungi dat afară în ultimul an de şcoală.

Faţa lui Josh se goleşte de orice expresie.

— Da, Emily. *Ar fi* o prostie.

Profesoara Cole dă buzna în clasă şi se opreşte brusc.

— Am întârziat? îl întreabă ea pe Josh.

El clatină din cap o dată.

— Nu.

— Bine. Ce noroc că ai învăţat şi tu în sfârşit cât e ceasul.

Dar zâmbetul ei e şiret. Se îndreaptă cu paşi mari spre catedră şi eu mă aşez la locul meu.

Cel exact vizavi de Josh.

* * *

De-a lungul săptămânii, ne-am aruncat priviri cât de cât mai îndrăzneţe, însă tot mai există o reţinere între noi, o şovăire de

a ne privi sau de a ne vorbi prea mult. Relaţia noastră mai are până să se consolideze. Aşteptarea – a *ceva* – pluteşte în aer. Seara, îmi ia cu orele până adorm. Pun halba de bere primită pe minifrigiderul meu, lângă pat, ca s-o pot vedea de pe pernă. Dovada că şi el se gândeşte la mine.

Nu mai vine pe la mine prin cameră. Detenţiile lui de după-amiază durează până la ora cinei şi încă nu ia masa la cantină. Şi apoi, după cină, vizitele sexului opus sunt interzise. El nu mai încalcă regulamentul şi se pare că asta e una dintre regulile cu care nu mai vrea să rişte. Prin urmare, îmi continui programul obişnuit de efectuat teme şi de învăţat, încercând să mă abţin să mai analizez. Kurt mi-a aruncat destule priviri piezişe.

Joi, înainte de ştiinţe politice, Josh îşi scoate creionul dintre dinţi.

— Deci. Sâmbătă. Mi se termină detenţia la orele optsprezece. Oricând vrei să ne întâlnim după aceea…

Parisul funcţionează după un ceas cu douăzeci şi patru de ore. Orele optsprezece înseamnă şase p.m. Fluturii stomacului meu ies din crisalide.

— Da?

El îndreaptă creionul spre mine.

— Ştii că, deoarece tu ai fost cea care mi-ai cerut să ieşim în oraş, tu eşti cea care trebuie să aleagă locul, nu-i aşa?

Gâtul. Uscat.

Gâtul uscat.

Toată uscăciunea din lume în gâtul meu.

Josh îşi vâră creionul între dinţi, dar imediat şi-l scoate din nou.

— Orice propui, zâmbeşte larg, eu o să spun da. În mod cert o să obţii un da. Dacă te-ajută cu ceva.

Răspunsul meu e o altă roşeaţă a obrajilor.

Restul săptămânii mele de şcoală mi-l petrec într-o continuă panică, o situaţie din care câştig un nou respect pentru băieţi. Sébastien a plănuit şi a organizat cele mai multe dintre întâlnirile noastre. E o sarcină alarmant de presantă. Kurt îmi reaminteşte că va fi *Nuit Blanche.* Noaptea Albă. O noapte care nu va deveni deloc întunecată. Prima sâmbătă din fiecare octombrie, muzeele şi galeriile rămân deschise, gratuit, până în zori. Tradiţia a început în Sankt Petersburg, Rusia, a ajuns până aici şi a continuat să se răspândească în toată lumea. Dar –

chiar şi vorbind din punctul de vedere al cuiva obişnuit cu decadenţa lui – nu există un oraş mai grozav ca Parisul pentru un eveniment de felul acesta.

* * *

Nu sunt singura care stă cu ochii pe ceas. La fix vingt et une heures – exact când cifrele de pe telefonul meu se schimbă de la 20:59 la 21:00 – aud un zgomot pe care-l recunosc imediat: două bătăi în uşă, foarte aproape de podea. Terminaţiile mele nervoase tresar. Ieri, i-am spus lui Josh când să vină, dar nu şi unde mergem. În primul rând pentru că încă nu mă gândisem.

Trei ani de frământări m-au invadat prin tot corpul. Şi dacă am greşit? Dacă nu asta e ceea ce am vrut dintotdeauna?

Şi dacă este?

Deschid uşa.

Josh e sexy de să ţi se înmoaie genunchii. E prima noapte rece de toamnă şi el e îmbrăcat într-o haină de lână frapantă. Gulerul îi este întors, în modul acela încrezător în sine, totuşi neîngrijit, pe care numai artiştii îl pot afişa cu succes. L-am mai văzut purtând haina asta şi înainte, această frumoasă haină de întâlniri romantice, dar e prima oară când a îmbrăcat-o pentru *mine.*

— *Arăţiminunat.*

Dar cuvintele vin de pe buzele lui, nu ale mele.

Eu port o rochie care se termină în cloş, iar părul îmi e pieptănat în bucle cuminţi, drăguţe. Sunt rujată cu roşu. Maman mi-a spus odată să-mi pun culoarea cea mai îndrăzneaţă în locul unde vreau să se uite lumea. Îmi muşc buza de jos.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

Josh îşi vâră mâinile în buzunare. Îşi ridică umerii, cu nervozitate.

Eu respir gâfâit. De parcă nu-mi ajunge oxigenul.

— Eu m-am gândit să mergem la Pompidou. Au o expoziţie de fotografii ciudate din Finlanda. Se zice c-ar fi absolut demenţială şi mi-am zis că ar putea fi interesantă, dar nu ştiu, poate că e o prostie, putem face altceva, dacă vrei…

— Nu.

Sângele îmi urcă în obraji.

— Nu?

— Vreau să spun, ar trebui să mergem. Sună bine.

— Oh.

Îmi înghit nodul cât oul de gâscă din gât.

— Ok. Bine.

Urmează o pauză lungă. Josh face un pas exagerat de mare în lateral.

— Din păcate, va trebui să-ţi părăseşti camera.

Râd şi mi se pare c-am inspirat heliu.

— Corect. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost la una dintr-astea. O întâlnire. Am uitat cum se face.

Închid uşa în urma mea, explodând de ruşine pe dinăuntru. Nu facem nici doi paşi pe hol, când uşa mea hopa-mitică se deschide la loc.

Josh o trânteşte cu o mişcare deopotrivă calculată şi expertă.

— Oh, frate. Ce ghinion că vreun nesimţit ţi-a stricat broasca.

În sfârşit, râd. Sincer şi normal. Apoi cel cu care am întâlnire spune cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut spune:

— E în regulă. Nici eu n-am mai fost la vreuna dintr-astea de multişor.

Zâmbetul meu se triplează.

Josh zâmbeşte şi el.

— Dă-mi mâna.

— Ce – cum?

— Mâna, repetă el, dă-mi-o.

Îi întind mâna dreaptă, tremurătoare. Şi – într-o clipă în care parcă o sută de visuri devin realitate – Joshua Wasserstein îşi împleteşte degetele printre ale mele. O descărcare de energie ameţitoare îmi străbate venele. Mă nimereşte drept în inimă.

— Aşa, zice el. De când aştept să fac asta.

Nici pe departe de tot atâta timp cât aştept eu.

capitolul nouă

Centrul Pompidou e muzeul de artă modernă, o clădire ca o cutie imensă care arată de parcă ar fi fost întoarsă pe dos. Structura internă e expusă vederii, pe coduri de culoare: ţevile verzi pentru instalaţiile de apă; albastru pentru căldură şi climatizare; galben pentru electricitate şi roşu pentru siguranţă. Culorile primare tari contrastează izbitor cu eleganţa nobilă cenuşie din restul oraşului. Dintr-un oarecare motiv, asta mă face să-l plac şi mai mult.

Nu m-ar fi deranjat să venim pe jos până aici – localul unde mănânc sushi e chiar după colţ, ca să nu mai spun de Casa din Copac – dar Josh aruncase un ochi la tocurile mele şi mă condusese drept spre cea mai apropiată staţie de taxi. Port cea mai înaltă pereche a mea. El tot e cu mai bine de cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, dar ştiu că pot ajunge la buzele lui, dacă încearcă. Sper să încerce.

Lobbyul muzeului e numai metal argintiu şi neon orbitor. După ce trecem de biroul de informaţii, Josh mă ia din nou de mână. Palmele noastre au transpirat. E paradisul. Urcăm pe scările rulante aglomerate, sus, din ce în ce mai sus, în spatele unui perete de oţel şi sticlă. Străzile sclipitoare ale Parisului se întind până la orizont. Vorbim despre micile nimicuri strălucitoare pe care le vedem – oameni, maşini, catedrale, chiar şi Turnul Eiffel – dar nu pentru că n-am avea nimic important să ne spunem. Senzaţia e că avem *totul* de spus.

Şi de unde să începi cu totul?

Schimbăm scările rulante de la etajul patru la etajul cinci, iar cu stau cu spatele înainte, pe o treaptă mai sus decât el. Ochii noştri sunt la acelaşi nivel. Râdem, nu ştiu exact de ce, iar el acum mă ţine de ambele mâini şi – deodată – se apleacă.

Acesta este momentul.

Josh ezită. Se răzgândeşte şi se dă înapoi. Eu mă înclin spre el ca să-i spun astfel că e momentul potrivit, că sunt gata, hai să facem asta, şi zâmbetul lui se întoarce, şi ochii noştri se închid, şi nasul lui se ciocneşte de al meu şi… *bip!*

Sărim speriaţi. Buzunarul lui piuie din nou.

— Scuze, zice el, zăpăcit. Scuze.

Mâinile noastre se desfac şi el scoate telefonul ca să-l închidă. Apoi izbucneşte într-un hohot de râs neaşteptat.

Totul în mine zvâcneşte.

— Ce e?

— Şi-a luat o slujbă. Josh clatină din cap. Chiar şi-a luat una.

Ridică ecranul şi, din el, un instantaneu al unui tip cu păr ciufulit şi o vestă de poliester îmi zâmbeşte larg. Face semnul V, echivalentul degetului mare englezesc. E prietenul lui cel mai bun, Étienne St. Clair.

Zâmbesc, în ciuda sărutului nostru ratat.

— Unde merge St. Clair la şcoală, acum?

Din motive necunoscute mie, prietenului său i se spune pe numele de familie.

— În California. La Berkeley. A zis el c-o să-şi ia o slujbă la un cinematograf, dar nu l-am crezut.

Josh clatină încă o dată din cap, în timp ce luăm ultima scară rulantă.

— N-a lucrat o zi în toată viaţa lui.

— Tu ai lucrat?

Pentru că nu mulţi de la şcoala noastră au făcut-o.

Josh se încruntă. E ruşinat de răspunsul lui şi-i iese ca o mărturisire dintr-un cuvânt:

— Nu.

— Nici eu.

Amândoi simţim vinovăţia privilegiului.

Josh se uită din nou la telefon. Mă aplec şi mă uit mai bine la fotografie.

— O-oh. Aia e o uniformă de-a dreptul urâtă. Arată cineva bine în poliester cafeniu?

El schiţează un zâmbet.

Scara rulantă se sfârşeşte. Josh tastează un răspuns rapid, închide telefonul şi-l bagă la loc în buzunar. Mă întreb dacă i-a spus lui St. Clair despre întâlnirea noastră. Mă întreb dacă sunt demnă de o ştire.

Ne îndreptăm spre galerii, dar mulţimea din restaurantul de la ultimul etaj ne obligă să facem o pauză. Mesele au fost scoase şi o armată de modele zvelte, cu peruci albe, creţe, cu ruj alb şi cercuri ca de marionetă de îmbujorare albă plimbă tăvi cu şampanie prin viermuiala de corpuri. Josh se întoarce spre mine şi îşi lasă capul într-o parte.

— Intrăm?

— Păi, da, răspund cu un surâs la fel de scurt. Cred c-ar trebui.

Ne strecurăm înăuntru şi agăţăm două cupe înalte de şampanie de pe cea dintâi tavă care trece în viteză pe lângă noi. Suntem cei mai tineri de aici, fără îndoială. Trebuie să fie o petrecere privată. Larma vocilor însufleţite şi muzica bizară, caleidoscopică, fac sala neobişnuit de zgomotoasă pentru Paris.

— E ca de Anul Nou aici, strig eu.

El se apleacă să-mi răspundă strigând.

— Dar nu seamănă cu cel adevărat. Acela strălucitor, fals, pe care-l vezi în filme. Întotdeauna îl petrec pe cel adevărat uitându-mă la televizor, singur, în dormitorul meu.

— Da! Exact!

Josh îmi dă un pahar şi îmi face semn din cap spre una dintre giganticele cochilii de aluminiu decorative ale restaurantului. Ne strecurăm dedesubt. Zgomotul devine oarecum înfundat şi îmi ridic paharul:

— Pentru noul an? Noul nostru an şcolar?

El îşi pune teatral o mână pe inimă.

— Îmi pare rău. Dar pur şi simplu *nu pot* să toastez pentru locul ăla.

Râd.

— Ok, atunci ce zici de... comicsuri? Sau Joann Sfar?

— Propun eu un toast – Josh ridică paharul cu seriozitate prefăcută – pentru noile *începuturi.*

— Pentru noile începuturi!

— Şi Joann Sfar.

Râd din nou.

— Şi Joann Sfar!

Ciocnim paharele şi ochii lui rămân fixaţi asupra mea după tradiţia franţuzească. Zâmbetul meu se lăţeşte.

— Ha! Ştiam eu.

— Ce ştiai?

— Te uiţi fix la mine şi prelung. Te-am văzut prefăcându-te că nu ştii cum merg lucrurile pe aici, dar ştii. *Ştiam* eu că ştii. Eşti un observator prea bun.

Iau triumfătoare o gură de şampanie. Efervescenţa băuturii îmi gâdilă vârful limbii, iar zâmbetul mi se lăţeşte atât de tare, încât el izbucneşte în râs.

Îţi mulţumesc, Franţa, fiindcă îngădui ca alcoolul să fie legal pentru adolescenţi.

Ei bine, celor de optsprezece ani. Şi noi suntem destul de aproape.

Josh e amuzat.

— De unde ştii că nu mă uit la tine pur şi simplu pentru că *vreau* să mă uit la tine?

— Pariez şi că vorbeşti franceza mai bine decât laşi să se vadă. N-o foloseşti niciodată la şcoală, dar pariez că o vorbeşti fluent. Oamenii pot face pe proştii cât vor, dar întotdeauna se dau de gol în faptele lor. În micile momente, ca acesta.

Bulele par s-o ia pe partea greşită. El tuşeşte şi împroaşcă.

— Fac pe prostul?

— Am dreptate, nu-i aşa? O vorbeşti fluent.

Josh clatină din cap.

— Nu toţi am crescut într-o familie pe jumătate franceză.

— Dar pariez că eşti totuşi bun.

— Poate că da. Poate că nu.

Din fericire, e din nou amuzat.

— Şi de ce te prefaci că nu ştii diverse lucruri?

Degetele mele se joacă pe piciorul paharului.

— Sau că nu-ţi pasă?

— Chiar nu îmi pasă. De majoritatea lucrurilor, adaugă el.

— Dar de ce faci pe prostul?

El mai ia o gură din şampanie.

— Ştii, pui întrebări destul de incomode pentru prima întâlnire.

Un val de sânge dureros de fierbinte îmi erupe pe faţă şi pe gât.

— Îmi pare rău.

— E ok. Îmi plac fetele care mă provoacă.

— N-am vrut să fiu provo…

— Nu eşti.

Ridic o sprânceană şi el râde.

— Pe bune, zice el. Îmi plac fetele deştepte.

Roşeaţa mea se adânceşte. Mă întreb dacă ştie că sunt prima în clasă. Nu vorbesc niciodată despre asta, pentru că nu vreau să mă judece lumea. Dar e adevărat că şi fosta lui prietenă era deşteaptă. Rashmi a fost a doua din promoţia de anul trecut.

Josh mai spune ceva, dar nivelul zgomotului din restaurant a crescut şi, în final, a atins volumul maxim. Clatin din cap. El mai încearcă o dată, dar tot nu-l pot auzi şi atunci mă ia de mână.

Ne bem şi restul băuturii şi ne facem loc prin mulţime. El plantează paharele goale pe o tavă în trecere şi mă conduce printre ultimele rânduri ale petrecăreţilor, dintre care ieşim pe hol, gâfâind şi râzând.

— Ei bine, zice Josh, acum, că am făcut-o şi pe-asta.

Fac semn spre galerii. Le străbatem agale, ţinându-ne de mână. Dar aerul e rece aici, amintind aproape de camerele mortuare şi încăperile puţin mobilate devin din ce în ce mai stranii. Sculpturi miniaturale de obiecte comune, pentru care trebuie să îngenunchezi ca să le vezi. Un film scurt în care un local de fast-food e intenţionat scufundat sub ape. O colecţie de marionete cu creioane înfipte în fund.

— Astea arată…

— Inconfortabile? încheie Josh.

— Voiam să spun ca nişte supozitoare foarte colorate.

El izbucneşte în râs şi o femeie în vârstă cu o vulpe moartă pe umeri se uită urât la noi. Vulpea a fost vopsită într-o alarmantă nuanţă de violet. Josh îmi şopteşte la ureche:

— Uite cum a devenit de o culoare atât de vibrantă. Creioane. Drept în fund.

Îmi ascund chicotitul, dar fără succes. Ea ne aruncă din nou o privire încruntată şi noi trecem grăbiţi în încăperea următoare.

— Oh doamne. Toată povestea asta e… nu cum am sperat.

— Nu spune asta.

Dar încă mai râde.

Clatin din cap.

— Am vrut să fie ieşit din comun, dar poate e *prea* ieşit din comun?

— Nu contează. Sunt cu tine. Sunt fericit să fiu oriunde cu tine.

Inima mea se topeşte.

— Şi eu.

Josh mă strânge de mână.

— Vino.

Mă trage mai aproape de el în timp ce mergem, iar corpurile noastre se lovesc unul de altul. E uimitor cât de *solid* este el. Cât de real. Muşchi şi piele şi oase.

— Încă n-am văzut artistul tău finlandez. Poate e acolo?

Am găsit expoziţia ascunsă într-un colţ din spatele muzeului. Pereţii sunt acoperiţi de colaje din sute, poate chiar mii, de

fotografii neretuşate, neînrămate. Ne uităm de aproape la una cu o pungă de unică folosinţă de chipsuri de cartofi, mototolită. Artistul a pus un bileţel mâzgălit neglijent lângă obiect, ca un soi de etichetă, înainte de a face fotografia. E scrisă în finlandeză, dar e marcată, de asemenea, o dată.

— Ce? zicem amândoi în acelaşi timp.

Josh face semn spre o altă fotografie. E un scaun gol de autobuz, de asemenea cu o etichetă.

— Aşadar îşi cataloghează viaţa de zi cu zi? Aşa mi se pare.

Mă uit în jur după vreo indicaţie în franceză şi o găsesc, după uşă. Mă duc până acolo s-o citesc.

— Nu sunt obiectele lui. Sunt ale unei femei.

Josh fluieră încetişor.

— Fără îndoială că ăsta arată ca dormitorul unui hărţuitor.

Se apleacă.

— Oh, rahat! Uită-te la asta. Da, cred că e *chiar* un rahat.

Vin repede înapoi lângă el.

— Cum a făcut rost de rahatul ei?

— Poate a intrat într-o toaletă publică după ea? Voia probabil să facă o fotografie a scaunului de toaletă şi a avut noroc. Poate că nu curgea apa.

Pufnesc zgomotos.

— Cum ar veni, am aşteptat o veşnicie ca *tu* să laşi ceva în urmă, dar îţi tot alegeai toaletele care funcţionau.

Scot o exclamaţie prefăcut indignată şi îl îmbrâncesc. El râde şi mă îmbrânceşte înapoi, iar eu ţip scurt, când doamna cu vulpe violet intră în sală. Ne aruncă nişte priviri ca pumnalele. Ne reluăm ţinuta, dar abia ne stăpânim chicotelile, încercând să ne concentrăm atenţia asupra unei fotografii cu o cutie goală de Coca-Cola.

— Doamna inimii individului ăstuia e cam şleampătă, nu crezi? şopteşte el.

Îmi acopăr din nou gura cu palmele.

— Şi-aruncă gunoaiele pe unde nimereşte.

— Încetează, şuier eu.

Am ochii în lacrimi.

— *Odoamne,* uită-te la asta! Cum a făcut rost de unghiile ei tăiate de la picioare?

— Dacă ai fi iubita mea, şopteşte el, aş face fotografii stranii cu gunoiul tău, când aş fi sigur că nu te uiţi.

— Dacă *tu* ai fi iubita mea, îi şoptesc eu, aş pune fotografiile stranii într-un muzeu străin, ca să nu ştii că am făcut fotografii stranii.

Un singur hohot îi scapă lui Josh, iar femeia se răsuceşte şi bate din picior. Exact ca un personaj din desene animate. E ultima picătură. Ne pierdem controlul, izbucnind în hohote nestăpânite şi o luăm la fugă din încăpere spre scările rulante.

— Dacă tu ai fi iubita mea, spun eu, abia trăgându-mi respiraţia, ţi-aş jupui pielea, aş vopsi-o violet şi te-aş purta ca eşarfă la adunările fandosite!

El se opreşte şi se îndoaie de mijloc, nemaiputând de râs.

— Oh, la dracu'! îşi şterge o lacrimă de la ochi.

Doi paznici ai muzeului apar în fugă de după colţ.

— Oai, hai, hai!

O zbughim pe hol şi paznicii se iau după noi. Ajungem la scările rulante şi – din nu ştiu ce motiv – ei renunţă. După, să zic, vreo zece metri. Pocnesc din limbă, când noi dispărem din vedere.

— Cam asta a fost toată paza.

Josh e vesel consternat.

— Poate ar trebui să furăm un tablou?

Râd şi el mă priveşte de pe o treaptă mai jos. Radios. Curentul dintre noi e atât de intens, încât e aproape vizibil. Mă ia de mână şi mi-o întoarce, cercetând-o. E mult mai mică decât a lui.

— Dacă ai fi iubita mea…? zice. Te-aş fura de la adunările fandosite şi te-aş duce undeva mai puţin pretenţios.

Îmi pun degetul pe o pată de tuş de pe degetul lui arătător.

— Şi dacă tu ai fi a mea, ţi-aş spune că ştiu un loc potrivit chiar la capătul străzii.

El îşi înalţă capul. Îşi ridică sprâncenele.

Zâmbesc.

— Dacă ai fi iubita mea… zice el, dar se aude o explozie afară, în curte, şi nu prind poanta.

Focuri de artificii trosnesc într-o ploaie de roz, verde, albastru, alb, verde, roz, portocaliu. Vizitatorii muzeului de pe scările rulante care urcă izbucnesc în aplauze frenetice, în timp ce noi continuăm să coborâm.

— Dacă ai fi iubita mea, zice Josh, lipindu-şi nasul de urechea mea.

Întorc capul şi luminile, zgomotul, oamenii dispar. Distanţa dintre noi dispare.

Sărutul nostru e oricum numai timid nu.

Buzele lui apasă hotărât pe ale mele şi eu îi răspund la fel.

Gurile noastre se deschid. Limbile noastre se întâlnesc. Suntem flămânzi, delirant de flămânzi. Chiar şi cu ochii închişi, forma corpului său fulgeră înaintea mea, luminată de spectacolul de afară. Lumină, întuneric, lumină, întuneric. Are gust de şampanie. Are gust de dorinţă. Are gust de visul meu profund mistuitor împlinit.

capitolul zece

Gurile noastre sunt încă împreunate când Josh atinge parterul. Mai multe lucruri se întâmplă într-o succesiune rapidă: bărbia lui mă loveşte în nas, în drumul ei în sus, când el îşi reia brusc avantajul înălţimii aspra mea; eu îmi pierd echilibrul, mă împleticesc în faţă şi cad cu el grămadă pe podeaua de beton lustruit a muzeului.

— Sfinte Sisoie.

Josh se uită la mine, cu ochii mari.

— Sfinte Sisoie!

Din nas îmi curge sânge.

— Te doare? Ţi-am spart nasul?

Îl ating şi tresar, dar clatin din cap de parcă n-ar fi mare lucru. Îmi trag rochia înapoi peste coapsele expuse indecent.

— Sunt bine.

Znt binn.

Josh mă ridică şi mă conduce la o parte din calea scării rulante. Se bate peste buzunarele hainei căutând ceva, dar nu găseşte nimic. Un observator îngrijorat îşi smulge batista elegantă cu flori din buzunarul de la piept şi mi-o întinde mie.

— *Merci,* îi spun domnului spilcuit.

Mmesi.

Îmi ţin batista la nas câteva secunde şi când o dau jos arată ca scena unei crime.

— Nu. Nu.

Josh nu se poate opri să repete.

— Îmi pare rău. Îmi pare *atât de rău.*

— E ok!

Sper că mă poate înţelege.

— E doar sânge din nas.

Întind batista, şovăind, dar domnul flutură nervos din mână. *Enregulăpăstreazo.* Dau din cap mulţumindu-i, iar Josh mă conduce spre cea mai apropiată toaletă.

— Pe cuvânt, sunt bine, îl asigur eu.

Dar el îşi duce mâna la frunte, îngrozit, în timp ce eu dispar înăuntru.

Inspectez daunele. Din nas încă îmi curge sânge, bărbia e pătată ca o roşie, iar mâine am să afişez o vânătaie urâtă. Dar măcar rochia e curată? O femeie cu o piele perfectă ca abanosul

şi nişte pometţi de poţi să mori iese dintr-o cabină. Scoate o exclamaţie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea în franceză.

Deja scoate un pachet întreg de batiste de hârtie din poşetă. Mi le pune în mână.

— Păţesc aşa tot timpul, spun eu, e atât de stingheritor.

Numai prima jumătate e o minciună.

Iau un şerveţel, îmi strâng cu grijă puntea nasului şi aştept să se oprească sângerarea. Şi aştept. Şi aştept. O îndemn să plece, pentru că mi se pare ciudat ca o străină, chiar şi una bine intenţionată, să se zgâiască la mine atâta vreme. În sfârşit, ea pleacă. Imediat, îl aud pe Josh întrebând-o într-o franceză înnebunită – dar perfect articulată – dacă eu sunt bine.

Aha! *Ştiam* eu.

Când sângele se opreşte, reapar cu un zâmbet cât casa. Josh îşi frânge mâinile.

— Isla, îmi pare atât de rău. Eşti sigură că nu e rupt?

Zâmbetul mi se transformă într-un rânjet larg.

— Pozitiv.

Se mai relaxează puţin, dar numai pe moment. Se încruntă iarăşi, descumpănit.

— Un *nouveau record,* spun eu. *Combien de temps ça tapris? Une heure?*

Un nou record. Cât ţi-a luat? O oră?

Josh mijeşte ochii. Îşi dă seama că l-am prins vorbind fluent în franceză, chiar dacă sus insinuase că nu poate.

— Au moins quatre-vingt-dix minutes, recunoaşte el, fără chef.

Cel puţin nouăzeci de minute. Atât mi-a luat mie până am aflat adevărul.

Mă uit lung la el. Mă uit fix.

În sfârşit, el clatină din cap şi râde. Zâmbesc – dulce, de data asta – ca să-i dau de înţeles că secretul lui e în siguranţă. Josh îşi freacă ceafă.

— Presupun că încă mai vrei să-mi arăţi localul acela? Cel mai puţin pretenţios, unde să se continue întâlnirea noastră?

— Eu ştiu, îl tachinez. E un loc secret. Pot avea încredere în tine?

— Mă pricep să ţin secrete.

Îi înghiontesc, blând.

— Ştiu că te pricepi.

* * *

Afară suflă un vânt rece, care-mi sporeşte senzaţia de nelinişte. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să-i spun lui Kurt ce fac acum, dacă asta e cumva o încălcare a vreunui cod de prietenie. S-ar putea. Dar nu-mi pasă.

Suntem amândoi fericiţi, exaltarea serii ne-a revenit şi ne grăbim să străbatem următoarele patru cvartale. Fac la stânga pe rue Chapon şi-l conduc spre o clădire cu zugrăveală albă coşcovită şi obloane roşii de lemn. Mă opresc la panoul cu taste de la intrare. Josh arată surprins, poate chiar şocat.

— Nu-mi spune că ai un *apartament.*

Formez codul şi uşa scoate un bâzâit. Îi arunc un zâmbet maliţios.

— Intră.

— Mi-am închipuit că mergem la un bar, un club sau ceva asemănător. Poţi să-mi spui intrigat, Martin.

Strâmb din nas.

Josh se face mic.

— Mda. Nu prea merge ca supranume de bărbat, nu-i aşa?

Mă îndrept spre scări, zâmbind în sinea mea, iar el mă urmează în tăcere. După ce trecem de mai multe etaje, îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Până sus, zic eu.

Urcăm şi urcăm în spirală, până când ajungem la ultimul palier. Josh se uită la uşa violet şi la covoraşul cu imprimeuri leopard, cu speranţă. Cu nervozitate.

— Nu aceea.

Îl conduc după un colţ ascuns, spre o uşă mai mică.

— *Asta.*

El apasă pe clanţă şi descoperă că e încuiată. Pescuiesc cheia multifuncţională de pe fundul poşetei. E grea, de fier.

— Ştii, zice el, dacă nu ai fi micuţă, drăguţă şi remarcabil de inocentă la înfăţişare, aş lua-o la fugă chiar în clipa asta. Aduce cu o înscenare de porno cu tortură.

— Niciodată să nu ai încredere într-o fată pentru că *arată* inocentă.

Îl ameninţ cu cheia, dar inima îmi bate mai repede. A spus că sunt drăguţă. Întorc cheia în broască, încuietoarea cloncăne şi uşa se deschide cu un scârţâit.

Josh încearcă să desluşească ceva prin întuneric.

— Ah. Iarăşi scări. Bineînţeles.

— Ultimul şir, promit.

Mă urmează înăuntru şi-i fac semn să închidă uşa.

Suntem cufundaţi într-o beznă adâncă.

— Aşteaptă aici, îi şoptesc.

— Îţi iei toporul?

— Cătuşele.

— Pervers. Dar, ok, o să încerc.

Râd şi urc ultimul şir de trepte. Sunt strâmte, denivelate şi abrupte, aşa că urc încet şi cu grijă. Ridic un braţ deasupra capului până când ating cu degetele de trapă. După încă o răsucire de cheie, şi o lovitură cu podul palmei, se deschide.

Casa scării se luminează. Mă uit în jos. Josh se uită la mine, cu faţa scăldată în lumina stelelor şi mirată.

* * *

Păşeşte pe terasa acoperişului într-o tăcere solemnă. Închid trapa şi suntem înconjuraţi de panorama oraşului, scânteietoare şi licăritoare.

— Se poate vedea totul de aici, zice el.

E prima oară când îl aud vorbind cu veneraţie. Meandrele fluviului, catedralele părăginite, palatele întinse şi totul, da, *totul* e vizibil de aici. Priveliştea e mai bună chiar şi decât la Pompidou. Oraşul Luminii pulsează de viaţă, *Nuit Blanche* e în plină desfăşurare.

— Bine ai venit la Casa din Copac!

Dau pe-afară de mândrie.

— N-am avut niciodată una adevărată, dar e destul de bună ca înlocuitoare. Singura parte care cere un efort de imaginaţie e copacul în sine.

— Nu pot să cred. Asta e a ta?

— A mătuşii mele. Tante Juliette locuieşte în apartamentul cu uşa violet. Obişnuiam să mă joc aici, sus, când eram mică, dar când am ajuns într-a zecea, mi-a dat o cheie. Kurt şi cu mine avem nevoie de un loc… să evadăm.

Josh îşi plimbă privirile în jur, zăbovind şi înregistrând fiecare detaliu. Terasa e pătrată, confortabilă şi ticsită cu diverse obiecte uzate: o scară de lemn, două scaune de trestie desperecheate, un ghiveci înverzit de muşchi, din ceramică smălţuită, cu o tufă de trandafir pitic, grămezi de pietre rotunjite, o oglindă crăpată cu ramă aurită, o colecţie de sticle de sifon verde-pal, un cazan de aburi cu o încuietoare stricată şi capul unui cal alb de carusel. Un zid jos de beton încadrează toate acestea.

— Toate sunt obiecte găsite, îi explic eu. Le-am luat de pe stradă. Avem o regulă ca nimic din *décor* – rostesc cuvântul jumătate în glumă, jumătate în serios – să nu fie cumpărat.

Josh se lasă pe vine şi atinge blând coama căluţului.

— Oamenii lasă lucruri dintr-astea pe stradă?

— În faţa caselor. Le scot afară ca să le ia gunoierii.

— Şi asta?

Face semn spre un castron de porţelan plin ochi cu apă proaspătă.

— Ala e pentru Jacque, motanul vagabond care uneori mai stă pe aici cu noi.

Josh clatină din cap.

— Asta… da. E incredibil. Probabil că ţi-ai adus toţi amorezii aici.

E o glumă, dar când se ridică în picioare, simt că maschează o adevărată întrebare.

— N-a fost decât unul. Şi, nu, n-a primit o invitaţie.

Mă aplec să scot o pătură groasă, în carouri, de sub cazan.

— Ok. Am minţit.

— L-ai adus şi pe el aici?

Ridic pătura şi râd.

— Nu. Am cumpărat asta. N-am găsit-o pe stradă.

Josh scoate o răsuflare de uşurare, abia desluşită, dar în mod clar şi-a ţinut respiraţia. Asta mă face să zâmbesc. Întind pătura pe jos. Ne aşezăm, faţă în faţă, cu picioarele încrucişate.

— Mai povesteşte-mi despre el, zice. Spune-mi pe cine ar trebui să fiu gelos.

— Păi, îl cheamă Jacque, e cam atât de înalt şi are cele mai *simpatice* lăbuţe.

— Haide.

— Tipul nu e important. Nu e ca şi când aş fi fost cu el doi ani, adaug, cu intenţie.

— Uh, nu-mi aduce aminte.

Dar, după câteva secunde, mă împunge în genunchi.

— Mai zii.

Oftez.

— Îl chema Sébastien. E francez. Studiază la o şcoală la zece minute distanţă de a noastră. Şi mătuşa mea ne-a combinat.

— Vai, tresare Josh. Aceeaşi mătuşă care locuieşte dedesubt?

— Chiar ea. Tante Juliette e prietenă cu *maman* a lui Sébastien şi ne-au invitat pe amândoi la o gustare înainte de prânz, iarna trecută, fără să ne spună că va fi şi celălalt de faţă. A fost umilitor. Dar, destul de ciudat… am percutat. Ne-am întâlnit discret vreo câteva luni.

— V-aţi întâlnit discret?

— N-am vrut să le spunem familiilor noastre băgăcioase că planul lor a ţinut.

Fac o pauză pentru un zâmbet oportun.

— Aşa că nu le-am spus.

— A ştiut cineva?

— Bineînţeles, Kurt şi prietenii lui Sébastien.

— Şi… ce s-a întâmplat?

Îmi las privirea în jos.

— S-a dovedit că nu era un tip de treabă. Nu l-a prea plăcut pe Kurt.

— Îmi pare rău.

Josh îşi strânge din nou umerii.

— Cât de serioasă era treaba între voi? Înainte de asta?

— Vrei să spui dac-am făcut sex.

E descumpănit de lipsa mea de perdea. Îşi fereşte capul, stingherit.

— Da, spun eu.

El încearcă să-şi mascheze surprinderea. Din nou. Presupun că toată lumea de la şcoală îşi închipuie că sunt virgină – asta dacă nu se gândesc că mi-o trag cu cel mai bun prieten al meu.

— Dar n-am fost niciodată serios-serioşi, îi explic eu. Adică, atunci când creşti într-o familie pe jumătate franceză, sexul nu e aşa un tabu. Bine, da, trebuie să fii cu grijă şi e nevoie să-l faci protejat bla-bla-bla, dar nu e un capăt de ţară, ca în familiile

puritane americane. Ştii? Sébastien a fost singurul, totuşi. Nu vreau să-ţi faci o părere greşită…

— Nu, clatină el grăbit din cap. Ştiu.

O pauză lungă.

— Dar tu?

— La fel. Numai una.

Vântul se înteţeşte şi-mi frec braţele goale.

— Dar ai iubit-o.

— Am crezut că da.

Josh se uită în depărtare, pe deasupra oraşului.

— Apoi mi-am dat seama că nu o iubeam, ea şi-a dat seama că nu mă iubea, dar am rămas împreună, pentru că… nu ştiu de ce. Poate pentru că ne-am gândit că ar trebui să ne iubim. Cel puţin, aşa m-am gândit eu. Am vrut să fiu îndrăgostit.

Se uită din nou la mine.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

Da. De tine.

O motocicletă trece pe stradă. Ascultăm până când uruitul ei gutural se stinge în depărtare. Josh aruncă o privire spre mine, apoi se uită din nou, mai atent.

— Tremuri.

— Oh, sunt bine. Îmi place răcoarea.

Dar el deja e în genunchi, scoţându-şi haina. Mi-o pune pe umeri, iar greutatea ei mă copleşeşte în mai multe sensuri. Dorinţa mă face să simt o slăbiciune în tot corpul. Haina miroase a citrice, a tuş şi a *el.*

— Te-am văzut în noaptea de după aceea, zice el.

— Hm?

Deschid ochii.

— Care noapte?

— De vara trecută. M-am întors la cafenea, la miezul nopţii, în noaptea următoare, şi te-am văzut acolo. Ştiam că erau şanse foarte puţine, dar… aveam sentimentul că vei fi acolo. Şi erai.

Cunoşteam sentimentul. Şi eu *avusesem* sentimentul ăla.

— Şi eu de ce nu te-am văzut?

— N-am intrat. Te-am văzut prin geam şi…

— Era şi Kurt acolo, îi termin eu fraza.

— Aşa că am plecat. M-am simţit aşa un idiot. Dacă aş fi ştiut, cât *aş fi vrut* să fi ştiut! Fuseseşi atât de veselă şi de cochetă, iar…

— Cochetă?

— Da, zâmbeşte el larg. Mi-am cam dat seama că mă plăceai.

— Oh doamne.

Îmi crapă obrazul.

— Nu! A fost drăguţ. Crede-mă, a fost cu adevărat drăguţ.

— Da, nu. Îmi vine să mor, mersi.

— Nu. Vorbesc serios. Întotdeauna mi-a plăcut de tine, dar am crezut că tu nu mă plăceai. Nu vorbeai niciodată cu mine. Prin urmare, nu m-am gândit că ai putea fi disponibilă, iar apoi m-am cuplat cu Rashmi şi asta a fost. Dar mi-am dat seama, vara trecută, că erai doar timidă.

Înapoi, înapoi, înapoi.

— Întotdeauna ţi-a plăcut de mine?

— O fată ultrainteligentă şi sexy care citeşte comicsuri? Glumeşti? De bună seamă figurai pe radarul meu.

Sexy. Fusesem înaintată în grad la sexy. Nimeni nu mă calificase vreodată drept sexy. Drăguţă? Da. Adorabilă? Da, adesea, ceea ce mă făcea să vreau să-i pocnesc. Nu-mi trecuse prin minte că fetele scunde ar putea fi vreodată sexy. Am crezut că aveam să fiu permanent expulzată în categoria elf-pixie-copil.

— Păi, nasurile însângerate…

Îmi înfăşor haina lui mai strâns în jurul meu.

— Astea fără îndoială sunt sexy.

Josh îşi îngroapă faţa în palme şi geme.

— Nu pot să cred că am făcut asta.

— Eu cred că legile fizicii au făcut-o.

— Şi bărbia mea.

Râd:

— Dar până la acea ultimă parte, a fost grozav, nu? Vreau să spun, chiar am avut focuri de artificii. Vorbesc despre tipul de sărut „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”, de dinainte de genericul filmului.

— Dacă aş putea să cred că am vreun merit pentru asta.

— Ştii… poţi oricând să mai încerci o dată.

El îşi înalţă capul.

— Să arunc cu artificii?

— Un al doilea prim sărut.

— Cred că se numeşte doar al doilea sărut.

Îmi împing genunchii într-ai lui.

— Chiar vrei să mă faci să te mai rog o dată?

— Ăăă. Nu.

Josh se apleacă grăbit.

— Cu o condiţie, îi pun eu mâna pe piept. Eşti sigur? Pentru că, dacă nu vrei…

El zâmbeşte.

— Strici al doilea primul nostru sărut.

— Păi… voiam să fiu sigură, spun.

— Sunt sigur.

Dar se opreşte înainte să mă atingă.

— Stai puţin. Dar tu eşti sigură?

— Fireşte că sunt sigură.

— Ok. Deci amândoi suntem siguri.

Josh zâmbeşte din nou. Îmi cuprinde faţa între palme. Degetele lui sunt reci, dar mă încălzesc la atingerea lor. Ne uităm intens unul la altul pentru câteva secunde. Zâmbetul lui se şterge, apoi, încet, se apleacă şi mă sărută.

E un sărut blând, cu buzele uşor întredeschise. Delicat.

Josh se dă în spate câţiva centimetri. Îmi studiază fruntea. Obrajii. Bărbia, urechile, nasul, buzele.

— Ce faci? întreb.

— Vreau să ştiu cum arăţi de atât de aproape.

— *Oh.*

Îmi scapă de pe buze ca răsuflarea.

— Ai pistrui pe pleoape, zice el.

Închid ochii şi el mi-i sărută – câte o apăsare delicată pe fiecare pleoapă. Nasul lui se plimbă pe obrazul meu în jos, apoi gura îi poposeşte deasupra gurii mele. Îmi încolăcesc braţele pe după gâtul lui. Buzele noastre se unesc cu mai multă insistenţă. Mai pregătite de explorare. Ne sărutăm până când nu se mai poate numi sărutare, ci e fără îndoială făcut dragoste, când mâinile lui se strecoară pe sub haină şi în jurul mijlocului meu.

Ne întindem pe pătură.

Degetele noastre sunt în părul celuilalt, respiraţia lui e în adâncitura gâtului meu, iar eu îmi doresc ca lumea să ne înghită acolo, cu totul, chiar în clipa asta. Şi acesta e momentul în care îmi dau seama că asta – *asta* – înseamnă să te îndrăgosteşti.

capitolul unsprezece

Ne sărutăm pe scări, pe străzile de pe malul drept, pe podul de peste Sena, pe străzile de pe malul stâng. Ne sărutăm până când gurile noastre simt durerea şi buzele amorţesc. E atâta pasiune, încât nu-mi dau seama că mi s-au umflat picioarele, decât abia când suntem la câteva străzi distanţă de cămin. Îmi dau jos pantofii pe treptele de la Saint-Étinenne-du-Mont, o biserică de vizavi de Pantheon, şi scot un oftat chinuit.

— Picioare umflate şi nas însângerat, zice Josh, aşezându-se lângă mine. Hai c-a mers bine.

Zâmbesc şi m-aşez lângă el.

— Pantofii ăştia sunt o demenţă, adaugă el.

Îmi mişc degetele roşii de la picioare.

— Poate au fost *un* pic exageraţi.

— Încălţămintea ta tinde să fie din cea cu tocuri excesiv de înalte. Cred că-ţi dai seama că ştim cu toţii că eşti scundă, da? Nu e chiar un secret.

— Taci.

— Mie îmi place că eşti mică. Îmi place ideea că te-aş putea căra cu mine în buzunar.

Îi împing braţele cu umărul.

— Am spus să taci.

— Şi dacă am pleca vreodată în vacanţă împreună, ai putea să stai în braţele mele, ca să scuteşti biletul de avion.

Îl împing mai tare şi râde. Încearcă să mă împingă şi el, dar sunt mai rapidă şi el se dezechilibrează pe trepte. Râde mai tare. Râd şi eu.

— Ţi-ai meritat-o, spun eu.

— Şi acum îmi iau pedeapsa.

Josh sare de pe trepte şi se întoarce cu spatele la mine.

— Urcă.

— Ce?

— Nu poţi merge în pantofii ăia, iar străzile sunt pline de cioburi.

— Scuze, te oferi să mă duci *în cârcă?*

El oftează, prefăcându-se exasperat.

— Vrei să te urci şi gata?

— Doar pentru că sunt scundă, nu înseamnă că nu cântăresc nimic.

— Doar pentru că sunt slăbănog nu înseamnă că nu pot căra pe cineva scund. Cât ai, un metru cincizeci şi cinci?

— Da.

Sunt surprinsă că a ghicit exact.

— Dar tu cât ai?

— Unu optzeci şi cinci. Aşa că…

— Monstrule.

El rânjeşte la mine, peste umăr.

— Urcă.

Mă ridic în picioare, cu pantofii în mână.

— Ok, tu ai vrut-o.

Josh se lasă pe vine şi eu mă caţăr în spinarea lui. E ca şi când aş încerca să mă urc în spinarea unui pursânge. El saltă într-un mod care mă ridică mai sus, deasupra taliei lui, şi mă aşez mai bine. Îmi încolăcesc braţele pe după umerii lui. Mâinile lui mă ţin de coapse, peste rochie.

— Ah, înţeleg. Asta a fost o şmecherie deşteaptă.

El porneşte spre căminul nostru.

— Şmecherie?

— Ca să-ţi vâri mâinile sub poalele mele de la prima noastră întâlnire.

Ceafa i se încălzeşte instantaneu.

— Jur că nu de asta.

— Îm-hm.

Ceafa lui se încinge şi mai tare. Îi inspir adânc mirosul, în culmea fericirii. În depărtare, Parisul încă sărbătoreşte, dar cartierul nostru e liniştit – nu se aud decât paşii lui.

— Îl cunoşti pe prietenul meu, St. Clair? zice el, după câteva minute. E doar cu câţiva centimetri mai înalt decât tine, iar iubita lui, Anna, e mai înaltă decât el.

— Lui Kurt nu-i plac decât fetele înalte. Poate că de-asta am căpătat obsesia că toţi băieţii preferă partenere mai aproape de nivelul gurii lor.

Mi se pare ciudat să mărturisesc asta, în gura mare.

— Aş vrea să-ţi atrag atenţia că noi n-am avut nicio problemă să ajungem unul la gura celuilalt.

Simt un zâmbet în vocea lui. Zâmbesc şi eu, în ceafa lui.

Josh străbate următoarele câteva cvartale în tăcere. Din păcate, nu e tocmai confortabil să stai aşa şi – socotind după respiraţia lui îngreunată – nu e confortabil nici să mă cari pe

mine. Însă mă duce, galant, în cârcă tot drumul până la cămin, prin holul pustiu de la intrare şi până la uşa mea. Descălecarea e stângace şi amândoi suntem înţepeniţi, dar nu contează. Buzele noastre se regăsesc din nou. El are răsuflarea tăiată, dar mă împinge în uşă până când aceasta se deschide brusc. Ne prăbuşim în cameră.

Kurt clipeşte la noi din vârful patului meu.

— Chiar trebuie să repari uşa aia.

* * *

Duminică e singura zi liberă de detenţie a lui Josh, iar el îmi trimite un mesaj de îndată ce mă trezesc. Mă bucur că ne-am amintit să ne dăm reciproc numărul. Strâng telefonul în mână şi mă rostogolesc cu el în pat.

— Uşurel, mormăie Kurt.

— Îmi zice *bună dimineaţa.*

— E după-amiază. Spune-i c-a greşit.

Îi scriu şi eu un bună dimineaţa lui Josh şi-i sugerez să ceară liber şi sâmbăta următoare. La urma urmei, e sabat pentru el. Pun un emoticon cu o faţă zâmbitoare, care face cu ochiul. El îmi răspunde cu un lung şir de semne de exclamare, urmat de CUM DE NU M-AM GÂNDIT LA ASTA??

Îl îmbrăţişez pe Kurt.

— Mă place. Mă plaaaace!

— Normal.

Dar se cuibăreşte în braţele mele.

— Mi-a lipsit asta.

— Şi mie.

Noaptea trecută, am încălcat regulile. Nate a fost plecat în oraş, la *Nuit Blanche,* prin urmare Kurt s-a hotărât să rămână la mine. Ceea ce s-a potrivit de minune, pentru că a însemnat c-am putut readuce pe tapet fiecare detaliu al fiecărei secunde din întâlnirea mea. Până când mi s-a spus să tac din gură.

El face ochii mari.

— Jumătate din nasul tău e vânăt.

Mă dau jos repede din pat şi mă reped la oglindă. Fir-ar. Îmi pipăi uşurel nasul, tresar de durere şi oftez.

— Măcar e o dovadă că ieri chiar s-a întâmplat, nu?

Dar Kurt deja se gândeşte la ziua de azi.

— Am de făcut un eseu la istorie pentru mâine, iar tu trebuie să înveţi pentru testul de la algebră. Vrei să înveţi aici sau la mine în cameră?

Şi apoi rânjeşte.

Camera lui e groaznică şi refuz să stăm acolo. Ordinea – în cameră, în geanta de şcoală, în înfăţişare – nu e niciodată pe ordinea de zi a lui Kurt.

Mă aplec mai aproape de reflexia mea.

— Nu ştiu. Josh şi cu mine n-am făcut vreun plan, dar mi s-a părut cumva de la sine înţeles că o să petrecem timpul împreună.

Kurt se dă jos din pat şi îşi îmbracă hanoracul.

— Asta-i nasol.

— Nasol eşti tu.

— Mă pregătesc să-ţi aduc micul dejun. Sunt atât de departe de a fi nasol că tu nici nu baţi cu mintea până acolo.

Şi trânteşte uşa în urma lui. Aştept să se deschidă la loc singură, dar – de data asta – n-o face. O deschide el, cu un şut.

Râdem amândoi.

— Sunt înapoi în zece minute, zice el.

În fiecare duminică, ne luăm baghete proaspete de la o *boulangerie,* la două străzi mai încolo. Scot un borcan de Nutella, un cuţit şi două căni vechi de jad din sertarul unde-şi au locul şi pun în funcţiune ibricul electric. Pun o lingură cu vârf de mix de cafea – preferata lui Kurt, o marcă americană imposibilă – în fiecare cană. După aceea mă întorc la oglindă. Nasul meu seamănă cu o vânătă mică. Şi sub un strat gros de fond de ten, dovada întâlnirii noastre va durea cel puţin o săptămână.

Kurt se întoarce când ibricul scoate un *ding.* Ritualul nostru e meticulos orchestrat. Pe când el toarnă apa în căni, se aud două bătăi în uşă, de undeva de jos. Semnalul e ca o descărcare electrică pentru mine. Un stimul mai puternic decât cafeina.

Dar Kurt se uită la mine nedumerit, zicând parcă: *Dar eu sunt deja aici, nu?*

— Aş putea să intru direct, zice Josh, voios, dar n-am s-o fac, pentru că ar fi nepoliticos. De altfel, poate că te îmbraci şi asta ar fi…

— E îmbrăcată, spune Kurt. Intră!

Deschid uşa larg înainte ca Josh să-şi facă o părere greşită.

— Bună, zice el.

Urmează un moment de stinghereală.

— Vasăzică, bănuiesc că ai renunţat să mai propteşti uşa deschisă?

Chiar mi-am tras, literalmente, una peste frunte.

— Am uitat! Nu pot să cred că am uitat!

Kurt împinge cu piciorul cărţile mele de fizică şi eu le vâr sub uşă.

— Nate a fost în oraş, noaptea trecută, zice el, aşa că am rămas aici.

Josh intră în cameră, dar are braţele încrucişate. Nu ştie cum să reacţioneze.

— Ai dormit aici?

— Da, răspunde Kurt.

Eu zâmbesc crispat.

— N-aş vrea să fie clişeu, dar *chiar* nu e cum pare.

Josh îşi desface braţele.

— Nu, ştiu.

Clatină din cap şi dă să şi le încrucişeze la loc, dar se abţine. Îşi vâră mâinile în buzunare.

— Ar fi trebuit să sun. M-am gândit că poate vrei ceva pentru micul dejun. Prânz. Ce-o fi. O să mă întorc…

— Nu! spun eu. Stai cu noi. Avem pâine şi cafea infectă. Da? Hm, hm?

— Pare ispititor, cum prezinţi, tu.

Zâmbetul meu se relaxează.

— Haide. Rămâi.

Josh îmi răspunde, în sfârşit, cu un zâmbet.

— Bine. Dar numai pentru că mi-e milă de tine. În mod clar un golan furios ţi-a tras un pumn în faţă, noaptea trecută.

— E uluitor ce poate face o bărbie.

Kurt ne studiază din pat de parcă ar fi dat din întâmplare peste o pereche de animale sălbatice în habitatul lor natural.

Lui Josh îi cade faţa.

— Îmi pare rău. Doare?

— Nu te mai scuza atât.

Zâmbetul meu se lărgeşte, în timp ce pun o lingură plină de cafea instant în halba de la Oktoberfest.

— N-am decât două căni. Scuze.

Josh se aşază în scaunul de la birou.

— *Tu* nu te mai scuza.

Adaug apă fierbinte şi îi întind halba. El zâmbeşte larg. Mă aşez lângă Kurt şi-i întind lui Josh jumătate din bagheta mea, care protestează, fluturând din mână. Eu insist. El acceptă. Ne aflăm la graniţa teritoriului tăcerii inconfortabile.

Mă simt uşurată când Josh îl abordează pe Kurt.

— Ştii, am vrut mereu să te întreb, fiindcă sunt foarte curios. Ţi-am văzut odată numele scris pe o listă, în cabinetul directoarei. Numele tău *întreg.*

Kurt oftează. Din greu.

— Am fost născut în săptămâna în care a murit Kurt Cobain. Părinţii mei erau prieteni cu el, aşa că m-au botezat în cinstea lui.

Josh încremeneşte, cu cuţitul mânjit de Nutella în aer.

— Erau *prieteni* cu el?

— Tatăl meu e Scott Bacon. A fost chitaristul principal pentru Dreck.

— Trupa de grunge de la începutul anilor nouăzeci, zic eu. Cei cu hitul ăla *No one saw me*[6]*?*

— Da, clatină Josh din cap. Da, îi ştiu.

— Melodia l-a făcut bogat şi faimos, ceea ce a atras-o pe mama. Ea era model aici, în Paris, povesteşte Kurt, fără emfază.

Josh încremeneşte din nou.

Întotdeauna uit ce surprinzător e pentru ceilalţi să afle despre părinţii lui Kurt. Se pare că ar trebui să provină dintr-o familie de neurochirurgi sau ingineri astronauţi, dar adevărul e că – sub părul lui neîngrijit şi garderoba vraişte – Kurt e frumos. Străinii îl iau adesea drept atlet, pentru că este înalt, ascuţit şi musculos. Însă el e în bună formă fizică numai pentru că urăşte transportul în comun şi merge pe jos pretutindeni. Mă întreb dacă înfăţişarea lui este un alt motiv pentru care Josh a crezut că eram iubiţi.

— Dar relaţia lor nu e aşa, explic eu. Mama lui Kurt are banii ei. S-au căsătorit din dragoste şi mai sunt încă împreună.

Josh muşcă zdravăn din pâine şi vorbeşte înainte de a înghiţi.

— Nu pot să cred că îl ştiau pe Kurt Cobain. Asta-i atât de mişto.

Obişnuiam să-l privesc pe Josh la cantină şi întotdeauna mânca neglijent. Mă simt ciudat de încântată să văd obiceiul ăsta urât de atât de aproape. Poate pentru că îmi aminteşte de

---

[6] Nu m-a văzut nimeni (lb. eng.).

Josh aşa cum îl ştiau prietenii lui – Josh cel relaxat, cel dezinhibat, din cercul intimilor. Sau pentru că asta îmi aminteşte de Kurt şi Kurt e în siguranţă.

— Nu, zice Kurt, e o porcărie. Am fost botezat după un tip care s-a sinucis. De asemenea, lumea îşi închipuie că sunt un mare fan Nirvana, ceea ce n-are nicio logică, fiindcă nu e ca şi când mi-aş fi ales singur numele.

— Nu-ţi plac numele tale deloc? întreabă Josh.

— Nu. Putem face schimb, dacă vrei.

— Kurt Cobain Wasserstein, zice Josh rar şi apoi râde. Nu! N-are aceeaşi sonoritate.

— Kurt Donald Cobain Wasserstein. Nu poţi uita de al doilea prenume. Eu nu pot.

— Ceea ce te-ar face pe tine... Joshua Elvis Aron Presley Bacon.

Kurt tresare.

— Vorbeşti serios? Astea sunt celelalte prenume ale tale?

Faţa ca de piatră a lui Josh mă face să pufnesc în râs.

— Isla, vorbeşte serios? întreabă Kurt din nou, dar apoi îmi citeşte corect expresia. Oh! se pleoşteşte el. Lasă. Îţi băteai doar...

Şi-n clipa asta se iveşte ocazia perfectă, iar Kurt se îndreaptă iarăşi. Rânjeşte.

Josh întinde un deget spre el:

— *Nu* ai s-o spui.

— ...*josh* de mine.

Josh îşi duce mâna la piept în agonie, în timp ce Kurt explodează într-un hohot de râs zguduitor. Inima stă să-mi crape de bucurie. Josh clatină din cap.

— Te las să scapi cu asta numai pentru că încerc să fac o bună impresie acestei lady care este prietena ta, ok? Adevăratul meu al doilea prenume e David.

Kurt cântăreşte afirmaţia pentru câteva secunde.

— S-a făcut. Accept.

Josh ia prima gură de cafea.

— Oh, frate. Nu glumeaţi. E oribilă.

— Şi cum ar trebui să-i spunem lui Isla? întreabă Kurt.

Josh îşi lasă halba jos, ca să mă cerceteze cum trebuie. Se uită lung în ochii mei, în timp ce eu îmi spun în minte *David.* Al doilea prenume al lui Josh e *David.* Mulţumită nopţilor de

insomnie de pe Wikipedia, ştiu că este, de asemenea, al doilea prenume al tatălui său.

— Isla e un nume bun, zice el, în cele din urmă. Numele potrivit.

Kurt nu se lasă impresionat.

— Şi Isla a fost botezată după ceva, ştii.

— Să nu îndrăzneşti! îl avertizez eu.

Josh se apleacă în scaun. Ochii îi strălucesc.

— Ia spune.

— Insula Prinţului Edward, zice Kurt.

Urmează o pauză lungă. Şi apoi, eu sunt cea care oftează.

— Da, deci părinţii mei au făcut chestia asta oribilă când ne-au botezat pe mine şi pe surorile mele după locurile în care am fost concepute.

Încă o pauză.

— Nu se poate, zice Josh.

— Vai, da! Génévième a fost botezată după sfântul patron al Parisului. „Hattie” e prescurtarea de la Manhattan şi… Insula Prinţului Edward. Părinţii mei au fost în vacanţă acolo. Vreau să spun, nu mă înţelege greşit, mă bucur că numele meu nu e Prince sau Edward. Dar noţiunea de călătorie pe o insulă e *complet* distrusă pentru mine.

Râsul lor e întrerupt de uşa dinspre casa scărilor, deschisă cu un *tranc* metalic bubuitor. Un roi de fete se zgâieşte la noi în timp ce se scurge prin faţa uşii mele deschise. Mai mult de o sprânceană se ridică. Îmi aud numele murmurat pe hol şi în antreu, acompaniat de râsete nici pe departe prieteneşti.

— Ştii, spune Josh, aruncându-mi o privire, aproape că uitasem cât de enervantă e camera asta. Scările alea mă scot din minţi.

— Mie nu-mi place fereastra, zice Kurt.

— Ce-i drept. Gratiile alea ca de închisoare, traficul. Vă mai aduceţi aminte de cântăreaţa de operă care obişnuia să-şi interpreteze ariile afară?

— Deci ce faci, astăzi? întreb eu, alungându-mi fetele din minte.

Întrebarea mea îl prinde pe Josh nepregătit.

— Ăăă, lucrez. Desenez. Singur. În camera mea. La ultimul etaj?

— Oh. Grozav!

Încerc să par veselă. Ce naivitate din partea mea să-mi închipui că ne-am putea petrece timpul împreună. Bineînţeles că are treabă.

— Noi o să lucrăm aici. La temele pentru acasă. Ca de obicei.

Dar Josh pare… derutat. Dezamăgit.

Îmi ia câteva clipe. Apoi îmi dau seama că tocmai mi-a spus că o să fie singur în cameră şi unde se află camera lui. Iar eu i-am răspuns că o să rămân aici, alături de Kurt. Tipul care dormise în patul meu, noaptea trecută.

— Asta, dacă nu vrei să stăm împreună? adaug, apoi cuvintele îmi curg rapid de pe buze: Vin eu, sus, în camera ta. Dacă vrei.

Josh se înviorează cu tot corpul.

— Da?

Aruncă o privire spre Kurt.

— Şi tu eşti invitat, bineînţeles.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Kurt îşi bea şi ultima înghiţitură de cafea.

— Şi o să zic pas, oricum. N-am chef să mă uit la voi doi cum vă pipăiţi.

capitolul doisprezece

Etajul al şaselea nu e unul obişnuit. E drept că are acelaşi contrast ciudat de candelabre cu cristale şi becuri fluorescente, tapet vechi şi mochete, dar a fost ceea ce francezii numesc *les chambres de bonne* – servitoarele aristocraţiei obişnuiau să locuiască aici, sus. Tavanele sunt scunde şi sunt mai puţine camere. De asemenea, e linişte. Nu tu voci, nu tu muzică. Sinistru.

Trec de o uşă care a fost tapetată cu zeci de imagini ale aceleiaşi trupe de băieţi, de o alta cu o mică tablă de scris albă, pe care e mâzgălit un număr de telefon, şi pe lângă o alta cu o tablă de scris mai mare, inscripţionată cu DAVE ARE COAIE MICI!

Uşa camerei 604 e goală.

În anii de dinainte, Josh îşi lipea ilustraţii caraghioase cu el însuşi în diverse costumaţii – cowboy, pirat, clovn, robot, urs. Inima mi se strânge la această nouă reamintire a situaţiei lui actuale de nefericire la şcoala noastră.

Îmi netezesc rochia. A trecut o oră de la micul dejun, pentru că a trebuit să fac un duş. De asemenea, am avut nevoie să aplic nişte machiaj serios ca să-mi acopăr vânătaia. Trag adânc aer în piept şi îi copiez stilul de ciocănit la uşă.

Josh deschide uşa cu un zâmbet, semn că m-a recunoscut.

Îi zâmbesc şi eu, timid.

El face un pas în lateral şi intru. Mă aştept să închidă uşa în urma mea, pentru că, ei bine, *el e Josh,* dar o propteşte să stea deschisă cu o carte despre arhitectura pariziană. Sunt mişcată de acest gest de respect… chiar dacă nu m-ar deranja nişte intimitate în clipa asta.

— Scuze, e aşa un deranj.

Îşi îndeasă mâinile în buzunare.

— Am eliberat patul, totuşi, şi cearşafurile sunt curate.

Sprâncenele mele practic ating linia părului.

— Ca să poţi sta pe el.

Motivaţia e spusă în glumă, dar obrajii i se fac roz-trandafiriu ca pepenii.

— Drăguţi pantofi, în altă ordine de idei.

Port pantofi fără toc.

— Drăguţă deviere de la subiect, în altă ordine de idei.

— Îmi pare bine să te văd, în altă ordine de idei.

— Îmi place cum te-ai scos, în altă ordine de idei.

Josh rânjeşte, iar eu îmi las geanta plină de cărţi şi caiete pe podea. Teoretic, eu o să învăţ şi el o să deseneze. În realitate? Sper să ne giugiulim.

Dormitorul lui e spectaculos. Spaţiul mic pare şi mai mic din pricina uriaşului volum de lucrări desenate de el, care sunt pretutindeni. Însă camera nu pare înghesuită. Pare un cocon. Desenele lui sunt pe birou – care nici măcar nu e biroul nostru standard, ci un soi de masă de desen – pe dulapul de haine, pe podea, pe frigider. Şi acoperă aproape toată suprafaţa tavanului şi a pereţilor.

— Mă simt de parcă aş fi înăuntrul capului tău.

Regret c-am spus asta. Pentru că e înfiorător.

Dar Josh pare să se relaxeze.

— Şi prietenii mei obişnuiau să spună la fel.

Îi examinez lucrările mai de aproape. Ilustraţiile sunt în tuş şi recunosc locuri din mai tot oraşul: fereastra rozetă şi turlele de la Saint-Chapelle, labirintul de gard viu din Jardin des Plantes, un zid de cranii şi femururi omeneşti dinăuntrul Catacombelor, o pasăre în colivie din le Marché aux Fleurs, exteriorul opulent al lui Palais Garnier – opera faimoasei fantome.

Şi chipurile. Atât de multe chipuri.

St. Clair; prietena lui, Anna; fosta lui iubită, Ellie; prietena lui St. Clair şi a lui Josh, Meredith; şi, bineînţeles… Rashmi. Ochii îmi cad pe un desen de lângă fereastra lui Josh. Rashmi e tolănită pe o sofa din antreu – capul sprijinit pe un braţ al sofalei, picioarele pe celălalt – citind un roman. Părul ei lung e drapat dincolo de braţul sofalei, curgând în valuri bogate, negre.

— Uau, spun, încetişor. Rashmi arată foarte frumos.

Josh înghite în sec.

— L-am făcut cu mult timp în urmă. L-ai văzut pe ăsta?

Îmi face semn spre un desen amuzant cu St. Clair înghiontindu-i braţul Annei din spate cu mâna altcuiva, dar acum sunt distrată şi dezorientată. Sunt *înconjurată.* Rashmi singură. Rashmi cu prietenii.

Rashmi cu Josh.

— E prietena mea, Isla. Sau a fost. N-am mai vorbit cu ea de luni de zile.

— Da, ştiu.

Şi clatin din cap, pentru că într-adevăr ştiu. Nu sunt sigură de ce m-a luat prin surprindere. Mă aşez pe patul lui şi îi zâmbesc,

ca să-i arăt că sunt bine. Ea e prietena lui, iar lui în mod clar îi lipsesc prietenii, aşa că e bine că aceste desene se află aici. Desigur. Dacă îl pot convinge pe el, poate că mă pot convinge şi pe mine.

Josh se uită lung la mine. Eu îmi ţin privirile în jos, pe aşternuturile patului – pătură în carouri albastru cu alb, foarte masculină – şi încerc să-mi aduc aminte cum Isla-de-odinioară ar fi leşinat dacă ar fi putut s-o vadă pe Isla-de-acum.

— Dacă-ţi arăt ceva, zice el, în cele din urmă, trebuie să-mi promiţi c-o vei lua ca pe un compliment. Fără să mă judeci.

Îmi plec capul, întrebător.

— Vorbesc serios. Trebuie să promiţi.

— De ce? E de rău?

— Nu, doar că… n-a fost în plan să ţi-l arăt. Cel puţin, nu încă.

— Iar acum mă îngrijorezi, zic eu, glumind numai pe jumătate. Asta e partea în care mărturiseşti că mi-ai fotografiat paharele de iaurt aruncate la gunoi?

— Am minţit, zice Josh.

Îngrijorarea mea devine completă când trage un sertar şi scoate un caiet de schiţe jerpelit, punându-l în mâinile mele. Îl întorc. Bun venit scrie pe stickerul albastru.

— Asta e cel pe care îl foloseam în iunie trecut, zice el. Nu l-am lăsat în New York. Evident.

— Ăsta e?

Uşurarea mea e profundă.

— Da, ştiu. L-am văzut în geanta ta.

El rămâne mască.

— L-ai văzut?

— E în regulă. Înţeleg. Vreau să spun, desenul nu e măgulitor, nu-i aşa? Eu eram atât de turmentată. Înţeleg de ce n-ai fi vrut să mi-l arăţi.

— Ăăă, nu.

Se foieşte neliniştit.

— Nu-i asta. Nicidecum. Nici pe departe.

De bună seamă, curiozitatea mea e mai mult decât stârnită.

Josh se aşază lângă mine. Oftează. Deschid caietul şi se desface singur chiar la pagina respectivă. De parcă el s-ar uita la desen, mult.

Mă holbez la pagină. La *pagini.* Sunt două desene cu mine. În primul, ţin un cot pe masa de la Kismet, capul sprijinit în palmă,

iar părul îmi curge liber în jurul feţei. Ochii îmi sunt închişi în reverie. În cel de-al doilea, am capul sprijinit pe braţe, ca pe o pernă. Părul îmi e răspândit pe masă, în valuri şi bucle. Buzele îmi sunt uşor întredeschise.

Desenele sunt… *sexy.* Tuşele lui sunt numai curbe.

Josh întinde mâna şi dă pagina.

E şi un al treilea desen.

Acesta, din memorie. Eu stau în ploaie. Părul îmi e ud. Rochia mea e fleaşcă. Mai multe curbe – *ale mele* – sunt înfăţişate. Un gigantic trandafir de grădină pluteşte în spatele capului meu ca un halou şi eu mă uit drept la privitor. La artist.

Îmi aud inima bătându-mi în urechi. Îmi ridic capul spre Josh, cu ochii mari.

— Kurt a cerut să vadă desenul, zice el. Pe când credeam că voi doi sunteţi împreună. M-am gândit c-o să-mi tăbăcească fundul.

— Rochia mea e de-a dreptul lipită.

Josh scoate un geamăt.

— Şi acum crezi că sunt un pervers.

Zâmbesc.

— Numai dacă şi restul caietului e aşa.

Îl împing uşor cu umărul în umăr şi încep să răsfoiesc. La început, nu-mi dau seama ce se întâmplă, dar… caut şi altele. Sunt o mulţime de femei, de toate vârstele – unele chiar frumoase – dar în timp ce caut mai departe, devine clar că ale mele sunt unice. Sunt singurele desene care arată aşa.

Josh mă împinge cu umărul în umăr.

— Te simţi mai bine? Sau sunt încă în aceeaşi categorie cu fotograful finlandez?

— Nu.

Încă mai zâmbesc când pun caietul jos.

— Hotărât, nu. În mod sigur, nu.

— Bine.

Vocea lui e mai adâncă, mai voalată.

Mă uit la el. El se uită la mine. Degetele lui îmi prefiră părul şi îmi ia capul între palme. Închid ochii. Îmi ridic mâinile pe ceafa lui şi mai sus, greblând cu unghiile pielea capului său. Gurile noastre îşi dau târcoale, la o şoaptă distanţă. Răsuflăm rapid şi fierbinte. El îmi deschide buzele cu ale lui.

Şi atunci ne încleştăm ca nişte animale lacome ce suntem.

Mă urc în poala lui, având nevoie de apropiere, împingându-mi coapsele în ale lui. Rochia mi se ridică până sus. Mă simt disperată, în agonie. Un sunet gâtuit îi scapă de pe buze. Săruturile noastre devin nebuneşti, gura lui e imperioasă, mâinile lui sunt puternice şi…

— *Hm-hm!*

Sărim amândoi cât colo. Nate stă în prag. Mă dau jos de pe Josh, el înşfacă brusc caietul de schiţe, plantându-l strategic în poală, şi plonjează în scaunul de la birou. Fiecare milimetru pătrat al pielii mele e în flăcări.

— Vă doresc o zi bună, zice Nate, cu voce frântă, şi pleacă târşâindu-şi picioarele.

Eu gem:

— Nu ştiu dacă noile reguli nu sunt mai nasoale pentru el decât pentru noi.

Josh îşi loveşte o dată fruntea de birou.

— Cu siguranţă pentru noi.

Înainte să-i pot răspunde, îi sună telefonul. Îşi ridică fruntea ca să arunce o privire pe ecran. Apoi înjură, abia auzit.

— Trebuie să răspund, altminteri n-o să se oprească din sunat.

Ridică telefonul.

— Bună, mamă.

Nu te gândi la caietul de schiţe. Nu te gândi la ce acoperă.

— Da. Totul e bine.

Pauză.

— Îmi fac temele.

Pauză.

— Nu.

Pauză.

— Nu, nu sunt.

Pauză.

— Da, ştiu.

Josh îşi dă ochii peste cap, în timp ce azvârle caietul de schiţe pe pat – dublu mesaj, că dispoziţia lui s-a dus naibii şi că sunt bine-venită să mă uit prin caiet.

— Nu. Ştiu asta.

Conversaţia lor continua astfel cinci minute, până când el o întrerupe.

— Oh, frate, evacuare de incendiu. Trebuie să plec, pa!

Închide. Apoi împinge telefonul pe birou şi îşi lasă capul în mâini.

Îi las un moment, înainte să întreb:

— Evacuare de incendiu?

Josh ridică ochii.

— De regulă, găsesc o scuză mai bună.

Întinde un picior şi bate uşurel într-unul din pantofii mei.

— E greu să gândeşti, cu tine stând aici.

Bat şi eu din picior.

— Înţeleg că nu eşti apropiat de părinţii tăi?

— Nu. Nu sunt.

Mă întreb cât de des vorbesc. Eu vorbesc cu ai mei numai o dată pe săptămână, dar conversaţiile noastre întotdeauna durează cel puţin o oră.

— De asta eşti aici? În Franţa? Trebuie să recunosc, mi s-a părut întotdeauna cam ciudat că un senator îşi trimite copilul la şcoală într-o ţară străină.

— Parisul n-a fost preferinţa lor.

Apoi capătă o expresie ciudată, de parc-ar fi surprins de cuvintele sale.

— Ce vrei să spui?

— Păi… n-am mai mărturisit asta nimănui până acum.

Mă încrunt.

Josh se uită la mâinile lui, masându-şi degetul mare de la stânga în palma dreaptă.

— Prietenii mei ştiau că nu mă înţeleg prea bine cu ai mei, aşa că… au presupus cumva că fusesem expediat aici pentru că sunt *dificil.* Sau, mă rog. Iar eu niciodată nu le-am corectat părerea. Presupun că voiam ca ei să creadă asta, pentru că… e mai puţin stingheritoare decât adevărul.

Îşi întoarce din nou capul spre mine şi îmi susţine privirea.

— Eu am ales asta. Faptul că sunt blocat aici e numai vina mea.

Fac ochii mari. Aştept să-mi explice.

— Când părinţii mei au început să caute licee private în New York şi DC, eu i-am convins că ar fi mai bine pentru educaţia mea dacă m-ar trimite peste ocean. M-am purtat imatur şi prosteşte, dar Parisul suna romantic şi artistic şi tot tacâmul, numai că, în clipa în care am ajuns aici, mi-am dat seama… e doar un oraş. Ştii? Şi, da, e frumos şi plin de cultură şi tot ce se

mai spune de obicei despre el. Însă, nu ştiu. Întotdeauna am simţit că aici doar îmi omor timpul până când va putea începe adevărata mea viaţă.

Îmi omor timpul. Nu cred că mă include şi pe mine în treaba asta, dar cuvintele sunt totuşi dureroase. Încerc să nu arăt lucrul ăsta.

— Şi atunci, unde ţi-ar plăcea să fii? New York? DC?

— Nu. Şi *hotărât* nu. O să mă duc la Vermont, la anul.

Mă încrunt.

— Vermont? Ce-i în Vermont?

— Centrul pentru Studii de Animaţie.

Josh se înviorează, văzându-mi confuzia. Se trage mai aproape de mine, în scaun.

— E singurul de acest tip – complet concentrat pe arta secvenţială. Şi are o demenţă de facultate, unde vin să predea toţi marii desenatori.

— Desenatori? Cum ar fi, de pildă tipul care desenează *Calvin şi Hobbes*[7]*?*

El clatină din cap.

— Nu. Oricine desenează artă secvenţială este un desenator de animaţii. Chestiile cu supereroi, romanele grafice, lucrările grafice de nonficţiune. Nu se aplică numai producătorilor de benzi animate.

— Oh.

Şi acum mă simt bătută-n cap.

— Cât de mare e şcoala?

— Nu-i foarte mare. E aproape jumătate din SAPA.

Ia un creion de pe birou şi începe să-l legene între două degete.

— Deci, pentru tine ce urmează?

Coarda sensibilă mi-e atinsă. Din senin.

— Păi… nu ştiu.

Creionul lui se opreşte.

---

[7] Benzi desenate de Nill Watterson, ai căror protagonişti sunt un băieţel precoce, aventuros şi pus pe rele şi un tigru de pluş sardnic. Foarte populare în anii 1982–1995, reproduse în mai mult de 2400 de ziare în toată lumea, au devenit subiect şi pretext de comercializare, lucru ce l-a înfuriat pe producător („Numai hoţii şi vandalii au făcut bani din comercializarea benzilor *Calvin şi Hobbes”,* care a întrerupt seria, s-a retras din activitate şi din viaţa publică – rarele sale participări la expoziţii sunt exclusiv în scopuri caritabile.

Ar fi trebuit să prevăd întrebarea asta, dar mă ia prin surprindere. Mi-e ruşine de mine fiindcă mă lupt să-mi înăbuş lacrimile.

— Îmi trimit dosarul şi la Sorbona şi la Columbia, dar nu ştiu unde vreau să merg. Nu ştiu unde e locul meu.

Josh se mută pe pat, din nou lângă mine.

— Hei. E ok. Ai încă destul timp ca să te hotărăşti.

— Nu. N-am. Şi vrei să ştii care-i partea cea mai proastă? Cumva *sper* ca una dintre ele să mă respingă, ca să nu fiu obligată să iau eu decizia.

El îşi ridică sprâncenele. Multă vreme nu spune nimic, purtând o dezbatere în mintea lui.

— Am văzut fişele în biroul directoarei.

Îşi alege cuvintele cu grijă.

— Eşti cea mai bună elevă din clasa noastră. Ambele universităţi or să te accepte.

Deci chiar ştie. Îmi râcâi oja roz-piersică. O decojesc, puţin câte puţin.

— Ce vrei să studiezi?

Golul din stomacul meu se adânceşte.

— Nimic.

— Nimic?

— Vreau să spun... nu ştiu. Nu ştiu ce vreau să fac sau ce vreau să fiu sau unde vreau să locuiesc. Parcă toţi ceilalţi îşi au viitorul trecut pe o hartă, numai eu nu.

Lui Josh îi cade faţa.

— Ştii că nu-i adevărat ce spui.

— Poate la alte şcoli, dar la a noastră? Toţi au planuri. Tu ai planuri.

— Bine. Care oraş îţi place mai mult?

Duc mâna la busola de la gât.

— În amândouă mă simt ca acasă. Când eram mică, familia mea îşi petrecea verile aici şi restul anului dincolo. Acum, e invers. Sunt cetăţean al ambelor ţări, vorbesc fluent ambele limbi, mă simt în largul meu în ambele oraşe.

— În largul tău.

E ceva în modul în care o spune.

— Ce? întreb.

— Nimic, doar... n-ai vrea să încerci ceva nou? Cum rămâne cu toate poveştile alea de aventuri care-ţi împovărează rafturile bibliotecii?

Nu ştiu. *Nu ştiu.* Îmi place să citesc despre aventuri, desigur, dar deopotrivă îmi place s-o fac din siguranţa mea de acasă. Însă ce înseamnă acasă, în afară de un pat acoperit cu un pled? Unde este acest acasă?

Josh vede că am început să fiu supărată pe mine însămi şi încearcă să îmi înviorez dispoziţia.

— Ştii unde cred eu c-ar trebui să te duci? La Dartmouth.

— Da. Nici măcar nu ştiu unde e.

— În New Hampshire, la marginea Vermontului. Iar Centrul pentru Studii de Animaţie? Se întâmplă să fie chiar de partea cealaltă. Şi am auzit că Dartmouth are un uluitor program în Nimic. Cel mai bun program în nimic din toată lumea. Asta spun toţi.

În sfârşit, schiţez un zâmbet. Mă tachinează, dar e plăcut să ştiu că nu l-ar deranja dacă aş locui în apropiere. Sau, cel puţin, că mă place destul cât să glumească despre asta. Fac semn din cap spre masa de desen.

— Haide, arată-mi adevăratele tale lucrări. Arată-mi ce faci tu aici toată ziua.

Josh e surprins şi bucuros să mă conducă într-un tur prin tot spaţiul lui de lucru: zeci şi zeci de pensule, trasoare şi creioane, cerneluri indiene, vopsele de ulei, acuarele, peniţe, gume de şters, fotografii de referinţă, un uscător de păr pentru uscarea accelerată a cernelurilor, diverse blocuri de desen de diferite mărimi cu ceea ce numeşte el hârtie semipreţioasă şi o cutie uriaşă unde şi le păstrează pe cele mai valoroase. Ca şi mine, şi-a înghesuit un corp-turn de bibliotecă în cameră, dar rafturile acesteia sunt ticsite cu caiete de schiţe legate, cărţi de artă, cărţi de specialitate şi aparent toate memoriile grafice care s-au scris vreodată – Jeffrey Brown, Craig Thompson, Alison Bechdel, James Kochalka, Lucy Knisley şi o mulţime de altele pe care eu nu le-am văzut niciodată înainte.

Există şi o remarcabilă absenţă a lucrărilor în legătură cu şcoala. Breteaua genţii lui de şcoală iese de sub pat, aşa că presupun că restul a fost vârât acolo. Iar sub dulapul lui de haine – unde eu am pus un al doilea dulap, pentru mai multe haine – el are un fişet metalic cu sertare late. Propriul său volum

de memorii grafice a fost împărţit între sertarele acestuia. Sunt etichetate: BSI ANUL ÎNTÂI, BSI ANUL AL DOILEA şi BSI PENULTIMUL AN.

— Ai şi un sertar pentru ultimul an? întreb eu.

— Nu încă.

Josh îşi duce un deget la tâmplă.

— Încă îmi desenez acţiunea din vara trecută.

Îmi arată la ce lucrează în prezent – schiţe cu corecturi în creion albastru despre el plictisit în DC, încercând să facă abstracţie de vocea tatălui său înregistrându-şi un discurs critic la adresa lui Terry Robb. Terry e oponentul lui la alegerile următoare.

— Mi-e mai uşor să încep aşa. Mă fereşte să fac greşeli mai mari, mai târziu.

— Ce părere au părinţii tăi despre faptul că tu scrii despre lucrurile astea? Despre vieţile voastre private?

Dă din umeri.

— Ei nu *ştiu* că scriu despre vieţile noastre private.

Mă întreb dacă asta e chiar adevărat.

— Ce înseamnă „BSI”?

— Băiatul de la Şcoala cu Internat. Ăsta e titlul.

Mă uit la primul sertar, cu primul său an de liceu, apoi la el. El dă din cap. Îl deschid şi găsesc un teanc de hârtii pline cu ilustraţii în tuş. Prima foaie din teanc este un desen cu prietenii lui purtând beretele de absolvire, zâmbind, ţinându-se pe după umeri. Josh stă la o parte de ei, mic şi distanţat. Ridic desenul, cu grijă, ca să mă uit la ce e dedesubt. O pagină cu multiple ilustraţii, înfăţişându-l pe Josh plimbându-se printr-un oraş care este, fără îndoială, Veneţia, în Italia.

Personajul Josh e familiar. E acelaşi Josh pe care obişnuiam să-l văd purtând costume caraghioase, în desenele de pe uşa lui. Este un portret fidel – deşi exagerat – al celui care este el în realitate. Nasul îi este mai proeminent, corpul îi este mai slăbănog. Dar e totuşi frumos. Pare trist şi furios, tandru şi singuratic. Las ilustraţiile jos şi închid sertarul. Lucrările acestea sunt atât de personale. Nu simt că aş fi câştigat dreptul să mă uit la ele. Nu încă.

— Sper c-o să ajung să citesc cartea asta, cândva.

Ştiu că mi-ar da voie, chiar aici şi acum, dar pare uşurat că am ales să nu-mi bag nasul.

— O s-o citeşti, zice el.

* * *

Restul zilei ne-o petrecem împreună, în tăcere – Josh cu schiţele lui, eu cu manualele mele de şcoală. Când soarele începe să apună, el aprinde veioza şi caută ceva de mâncare. Frigiderul lui e plin ochi cu mâncăruri gata preparate.

— Aha!

Josh scoate ceva din spatele sucului de portocale.

Eu pun capacul markerului cu care subliniez.

— Îţi mai aduci aminte unde se află cantina, nu-i aşa?

— Dar *tu* îţi mai aduci aminte că ţi-am văzut ibricul electric? Cel interzis de regulamentul şcolii?

— De parcă tu n-ai unul.

— Am două, rânjeşte el. Şi o plită electrică.

— La cantină se serveşte mâncare. Mâncare proaspătă. Gătită de bucătari adevăraţi! Dacă n-ar fi fost închisă, la cină, duminica, ţi-aş dovedi-o chiar acum.

Josh ridică un pahar de plastic.

— Cremă de zahăr ars?

Zâmbesc.

— Te rog, nu-mi strica desertul preferat.

— Pe bune?

Face o pauză şi scoate folia de sub capac.

— Şi al meu la fel.

Inima mea bate mai repede, încântată de această descoperire măruntă, de parcă ar fi încă o dovadă în sprijinul cazului *nostru.* Dar nu spun cu voce tare. Doar scap un oftat.

— Cremă de zahăr ars cu vanilie. Cremă de zahăr ars cu ghimbir. Cremă de zahăr ars cu espresso.

— Am avut odată una cu rozmarin. Incredibilă.

Mă apuc cu mâinile de cuvertura patului.

— Nu.

Josh îşi termină desertul din două înghiţituri. Aruncă paharul gol în coşul de gunoi şi sare o dată pe loc.

— Te duc acolo chiar acum. Haide, vino!

Eu râd.

— Scuze. Duminică seara e seara de pizza.

El se dezumflă.

— Fir-ar.

— Hai şi tu cu noi.

Josh se trânteşte pe pat, lângă mine.

— Asta-i… într-adevăr ceva ciudat. Şi cu prietenii mei obişnuiam să ne luăm o pizza, duminică seara.

— Ştiu. Obişnuiam să vă văd la restaurantul nostru.

— Serios? La Pizza Pellino?

Dau din cap. Nu era o coincidenţă.

— Hei, zice Josh vizibil stingherit. Despre Kurt. Despre patul *tău.*

Saltă în loc de două ori, ca să demonstreze unde a găsit schimbarea de subiect.

— Da. Doarme în el.

I-am dedus corect întrebarea şi i-am dat răspunsul greşit. El încearcă să se poarte de parcă n-ar conta, dar expresia lui seamănă probabil cu a mea când mi-am dat seama că eram înconjurată de portretele fostei sale iubite.

— Dormim în aceleaşi paturi de când ne ştim, spun eu. Nu e nimic sexual în asta. Jur.

— Eu nu aşa m-aş simţi dacă aş sta întins lângă tine.

Dar înainte să mă pot bucura de acest răspuns senzaţional şi perfect, o întrebare chiar şi mai alarmantă îi răsare în minte.

— Te-ai trezit vreodată văzând… ştii tu. Dimineaţa?

— Dacă te aştepţi să-ţi răspund la asta, trebuie s-o spui.

— N-o spun.

Fac o pauză.

— Bine. Da.

Josh protestează.

— Dar n-a fost ca şi când, ăăă, ar fi fost din cauza mea sau ceva. Şi nu dormim dezbrăcaţi. Vreau să spun, suntem prieteni dintotdeauna, aşa că, da, am văzut diverse chestii, dar…

— El te-a văzut dezbrăcată? izbucneşte el.

Şi atunci îmi observă expresia şi regretă imediat.

— Scuze. Nu e treaba mea.

Deschid gura să aprob, dar rămân surprinsă de acest nou adevăr. Situaţia s-a schimbat. Sau poate *e pe cale* să se schimbe.

— Nu, răspund eu. Este treaba ta. Dacă vrei tu să fie.

— Vreau.

Înghit în sec.

— Şi eu.

El îşi ridică sprâncenele.

— Asta… asta înseamnă că vrei să fii iubitul meu?

Întrebarea mea sună deopotrivă copilărească şi serioasă. Dar Josh nu ezită.

— Da, zice el, vreau.

capitolul treisprezece

Josh e iubitul meu.

Josh e *iubitul* meu.

E un miracol că numai după un singur weekend suntem un cuplu real, nu doar în visele mele. În fiecare dimineaţă, soseşte la uşa mea înaintea lui Kurt, ca să putem avea câteva minute numai pentru noi, înainte de micul dejun. Şi apoi vine cu noi la cantină. Cred că, poate, a avut nevoie de garanţia că n-o să stea singur la o masă. E ciudat să-mi dau seama că Josh – Josh cel detaşat, Josh cel stăpân pe el – îşi face şi el griji pentru astfel de lucruri.

Asta chiar i-ar putea explica detaşarea.

Suntem inseparabili, până ce orarul nostru ne desparte, la a cincea oră. Dar ne reîntâlnim după ore şi eu îl conduc până la detenţie. La fel cum Kurt e expert în aflarea drumurilor mai puţin circulate, Josh e expert în găsirea încăperilor de mult uitate. Toată ziua, mă duce pe furiş în spaţii în care s-au depozitat de-a valma lucruri, spaţii ascunse şi neglijate, şi ne sărutăm pe întuneric până când sună de intrare.

Lucrez la temele pentru acasă cât el este în detenţie, iar când i se termină, luăm cu toţii cina la cantină. După care, ne despărţim de Kurt. Părăsim campusul, ca să căutăm intimitatea pe care căminul nostru nu o mai permite. Asta înseamnă că, de obicei, vizitez Casa din Copac de două ori – o dată însoţită de Kurt, după-amiaza, şi o dată cu Josh, seara. Ne petrecem serile cu buzele unite, tandru şi serios, în timp ce bâjbâim sublim pe lângă lucruri mai puţin inocente.

Când Josh se întâlnea cu Rashmi, erau renumiţi pentru afişarea în public a afecţiunii lor. Era chinuitor. Mă simţeam deopotrivă invidioasă şi dezgustată. Cu mine, e reţinut. Mă ţine de mână şi îmi fură săruturile, dar îşi păstrează cea mai mare parte din afecţiune pentru când suntem singuri. Cred că înţelege că nu-mi place să atrag atenţia asupra mea. Cred, de asemenea, că probabil preţuieşte mai mult propria intimitate.

Chiar şi aşa, relaţia noastră n-a scăpat atenţiei colegilor noştri de clasă. Dar sunt fericită. În pofida timidităţii mele, vreau să defilez cu el prin faţa întregii şcoli. Vreau să strig *Uitaţi-vă! Uitaţi-vă la acest băiat perfect care vrea să mă ţină de mână.*

E vineri, suntem pe hol, iar Hattie ne ia prin surprindere, din spate.

— Deci tu eşti tipul care i-a spart nasul surorii mele. Ori eşti bun ţintaş, ori eşti cel mai nepriceput. Care din două?

— Mă bucur să te cunosc, zice Josh.

— Mă rog. Isla, îmi trebuie patruzeci şi şase de euro.

— De ce?

Îmi pipăi nasul, stânjenită.

— Pentru că vreau să cumpăr un craniu de nevăstuică şi să-l pun pe perna unei anumite fete.

Încerc să nu oftez. N-am succes.

— E prietena mea, zice Hattie.

— Nu, spun eu.

— Uh, bine. *Maman.*

Ne uităm după ea, cum se îndepărtează cu paşi mari.

— A vorbit serios? întreabă Josh.

— Nu ştiu niciodată.

El clatină din cap, perplex.

— Sora ta mai mare nu e aşa, nu? Am fost împreună la atelierul de artă, când eram în anul întâi. Întotdeauna *părea* atât de stăpânită…

— Este.

— Da. Întotdeauna părea că… desluşise toate lucrurile. De parcă avea motivaţia şi încrederea să facă orice.

Zâmbesc.

— Aşa e Gen, într-adevăr. Vara trecută? S-a ras în cap şi s-a mărturisit bisexuală. Părinţii mei o adoră pe noua ei iubită. Dar mama e foarte supărată din pricina părului ei.

Josh râde. După ce îl conduc până la detenţie, în după-amiaza aceea, mă ciocnesc de o altă forţă dogmatică. Directoarea şcolii mă opreşte.

— Mi-aş fi făcut griji, zice ea, dar Monsieur Wasserstein a fost remarcabil de punctual, în ultima vreme. Tu trebuie să fii cauza.

Nu prea ştiu cum să răspund.

Directoarea mă cântăreşte din priviri prin ochelarii ei, atârnaţi pe vârful nasului.

— Eşti o fată bună la învăţătură. Ai grijă ce faci.

Şi se îndepărtează.

Nu mi-a plăcut tonul ei. Sau presupunerea ei că hormonii ar putea sta în calea inteligenţei mele. Îi e teamă că atitudinea lui Josh o să se transmită şi la mine? Că n-o să-mi mai pese de educaţia mea? Ei bine, n-are decât să-şi ia îngrijorarea şi să şi-o

bage undeva. Dar când deschid uşa dormitorului, câteva ore mai târziu, Josh e, de asemenea, neobişnuit de supărat.

— M-am tunat, zice el. Mai ştii chestia cu detenţia-de- sabat? Am întrebat-o pe directoare despre asta şi ea s-a adresat imediat părinţilor mei.

Tresar.

— Mda. Şi chiar dacă de data asta pretextul este – teoretic – legitim, părinţii mei au admis că am fost obraznic, iar acum am două săptămâni în plus de detenţie.

Sunt stupefiată.

— Două *săptămâni?* Dar asta înseamnă…

— Detenţie până la sfârşitul lui octombrie.

— Asta-i demenţă! Care dracu’ e problema directoarei?

El îşi zvârle pantofii din picioare şi se trânteşte pe patul meu.

— Bun venit ultimei încercări de a mă face să iau şcoala asta mai în serios.

— Îmi pare rău. Chestia cu sabatul a fost ideea mea. Tâmpita, foarte tâmpită mea…

— Hei! Josh se ridică în coate. Numai pentru că nu mi-a trecut mie prin cap mai întâi.

Se aude gălăgie pe hol.

— Ia uitaţi cine e pe patul Islei! zice Mike. Fă-ne o demonstraţie, gagicuţo! Oferă-ne ceva demn de o ocheadă.

Emily scoate urale batjocoritoare.

— Kurt nu e gelos?

Dave îşi dă la o parte din ochi părul zburlit.

— Nuu. Se pregătesc pentru una în trei.

Îmi vine să le rup gâtlejurile. Dar Josh îşi fixează ochii pe Mike.

— Numele ei e Isla. Probabil e greu să ţii minte, când creierul ţi-e mai mic decât penisul. Care, de fapt, după cum se zvoneşte, nu e prea mare.

— Să ţi-o trag, Wasserstein.

— Bună, asta.

Uşa dinspre scări se deschide cu zgomot şi Sanjita se iveşte în spatele lor. Privirea ei e aţintită undeva în faţă, în lobby. E o poziţie nefirească şi asta-mi spune că deja ştie că asta e camera mea.

— Haide, Mike, îl trage ea de braţ, mi-e foame.

El încă pufneşte înfoiat ca un pui de bufniţă furios. Îndreaptă un deget spre Josh:

— Ţi-o plătesc eu.

Se îndepărtează agale, iar Josh se încruntă spre uşă enervat la culme.

— A mai existat vreodată o ameninţare atât de nefondată?

— Ce-au toţi astăzi?

— Nu ştiu. Dar îi urăsc. Urăsc pe toată lumea în afară de tine.

— Şi de Kurt.

— Şi de Kurt, admite el. Kurt unde e?

— E seara de sushi. Îţi aminteşti?

Se lasă pe spate între pernele mele.

— Oh, aşa e.

Discutaserăm mai devreme şi hotărâserăm că eu şi Kurt ar trebui să ne păstrăm obiceiul serilor de vineri, iar serile de sâmbătă să fie numai ale noastre. Dar şi eu sunt dezamăgită. De programe, de reguli, de oameni.

De îndată ce detenţia lui de sabat ia sfârşit, este din nou la uşa mea.

— Vreau să te desenez din nou, zice el. Înainte de cină. Cât mai e încă lumină.

Sângele îmi curge euforic prin vene când mă conduce grăbit spre Arènes de Lutèce, un amfiteatru de mult abandonat de romani. Odinioară, era imens şi aglomerat, folosit pentru luptele cu gladiatori. Acum, e mai mic şi pustiu, ca un parc de distracţii. Se află la doar câteva străzi depărtare de şcoala noastră, dar e cu totul ascuns între imobilele de apartamente care-l înconjoară. Ori de câte ori îl vizitez, sunt mereu surprinsă să găsesc o *întreagă arenă antică* dosită aici.

Parcul este, de regulă, liniştit. Astăzi, un tătic îşi învaţă fiul cum să dribleze cu o minge de fotbal în centrul spaţios şi prăfuit. Josh şi cu mine urcăm pe scări spre nişele originale de piatră de deasupra terenului. Fiecare nişă conţine o bancă modernă şi ne alegem una cu cea mai bună vedere. Josh îşi sprijină pe genunchi un bloc de schiţe (unul cu foi groase, detaşabile) şi începe imediat să deseneze cu peniţa-pensulă preferată (un toc cu peniţă cu capac, având o pensulă în celălalt capăt). Lucrează ca de obicei, cu degetul mare băgat sub arătător. Îmi place să-i privesc mâna.

— Ce-ar trebui să fac? întreb eu. Cum să stau?

— Aşază-te cum vrei tu. Dar încearcă să nu te mişti *prea* mult, adaugă el, zâmbind.

Nimic nu se compară cu a fi privită direct de un chipeş reprezentant al sexului opus, care mă face să mă simt de parcă niciunul dintre membrele mele n-ar fi la locul potrivit. Caut ceva să mă distragă.

— Deci… care-i povestea cu stickerul tău?

Josh întoarce blocul de desen, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească ceva pe copertă.

— Cel de pe caietul tău de schiţe. Acela cu BUN VENIT-ul american.

— Oh! pufneşte el. Nu e nicio poveste. Tata avea un teanc uriaş din alea în biroul lui şi eu am luat unul, pur şi simplu. Erau mulţi nemernici pe dealul Capitoliului care făceau tărăboi despre imigraţia mexicanilor, în săptămâna aceea, aşa că eu am scris, în schimb, cuvintele pe care mi-aş fi dorit să le spună ei. Dar n-a fost o idee originală. Văzusem, odată, un sticker australian ca ăsta.

— Ştii ce îmi place la tine? întreb, după câteva minute.

— Mişcările mele bestiale pe ringul de dans.

— Ţi-ai construit cu migală masca asta plictisită, dar întotdeauna te trădezi, în momente ca acesta. În momentele care contează într-adevăr.

— Chiar *nu* îmi pasă de nimic, zice el. Decât de tine.

— Nu. De fapt, ai un suflet bun, Joshua Wasserstein. Eu îmi pot da seama.

El zâmbeşte ca pentru el şi continuă să deseneze. O pală de vânt înmiresmat face să cadă peste noi o ploaie din primele frunze ale toamnei. O lamă rece străpunge aerul. Mă uit la băieţelul din arenă ţâşnind printre picioarele tatălui său şi ascult scrâşnetul slab al pietrişului sub tălpile unui cuplu vârstnic pe cărarea din spatele nostru. Soarele alunecă spre orizont. Simt o nouă încremenire şi-mi dau seama că Josh s-a oprit din desenat.

Se uită ţintă la mine. Fascinat.

— Ce-i?

Mă tem să mă mişc.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am mai văzut până acum soarele luminând drept prin părul tău.

— *Oh.*

Privesc în jos, la părul ca o perdea luminoasă.

— Nu arată niciodată la fel, nu-i aşa? Pe dinăuntru, e castaniu. Pe afară, e mai degrabă roşu.

— Nu.

Josh întinde mâna. Îmi atinge uşor una dintre bucle.

— Roşu nu e cuvântul potrivit. Nu e nici castaniu, nici portocaliu sau arămiu. E *foc.* Parcă aş fi hipnotizat de flăcările unei clădiri arzând. Nu-mi pot desprinde ochii.

Roşeam mult mai puţin în prezenţa lui, în ultima vreme, dar– la acestea – mi-am simţit obrajii fierbinţi.

— Şi *asta,* zice el, când îmi plec privirile în poală. Împurpurarea asta trandafirie. Şi parfumul tău de trandafiri. Doamne, mă scoate din minţi.

Îmi ridic ochii, surprinsă.

— L-ai remarcat? Nu mă dau cu prea mult.

— Crede-mă, foloseşti exact cantitatea potrivită.

— Tu miroşi a mandarine, spun mai înainte de a-mi putea ţine limba în frâu.

— Satsuma.

Face o pauză.

— Ai nasul fin.

— Al tău e mai bun. Cel puţin, în forma lui.

— Nasul meu e uriaş, râde el şi mărul lui Adam îi tresaltă. Al tău e ca de iepuraş. Despre ce naiba vorbeşti?

Râd şi eu.

— Nu e uriaş. Dar *este* interesant.

— Interesant.

Îşi ridică, maliţios, o sprânceană.

Zâmbesc.

— Da.

Josh îmi zâmbeşte şi el. Degetele lui pătate de tuş îmi răsfiră părul şi se apleacă spre buzele mele. Dar se opreşte ca să-mi adulmece gâtul. Un fior mă străbate. Mă sărută pe gât delicat şi încet, iar ochii mi se închid de la sine.

Aş vrea să mă sărute acolo o veşnicie. Însă el se retrage, leneş, lăsându-şi degetele să iasă blând din părul meu. Îmi zâmbeşte din nou.

— Trandafiri, zice.

Capul şi inima îmi sunt în plin leşin.

— Mulţumesc. Şi-ţi mulţumesc c-ai spus lucruri atât de drăguţe despre părul meu, adaug. Nu toată lumea e la fel de amabilă.

— Cine n-ar spune lucruri drăguţe despre el?

— Ha-ha, zic eu.

Însă el pare sincer derutat.

— Pe bune? îi răspund şi trag aer în piept. Bine, ok. Ştii, când eram mică, toate bunicile mă opreau pe stradă ca să-mi spună cât de tare semănăm cu vreuna dintre nepoatele lor. „Are părul exact ca al tău”, ziceau ele mereu. „Numai că al ei e mai aprins” sau „al ei e mai şaten”. Era atât de stingheritor, mai ales pentru cineva atât de timid ca mine. Hattie era singura care dădea replica: „Atunci înseamnă că nu e *exact ca al meu,* nu-i aşa?”

Josh râde.

— Şi apoi, când o roşcată ajunge la pubertate… Devii un soi de magnet pentru mitocani. Nu trece o lună fără ca vreunul să nu-mi spună că trebuie să fiu bună la pat, pentru că toate roşcatele sunt focoase când fac sex sau că trebuie să fiu o scorpie, pentru că toate roşcatele au un caracter imposibil. Sau îmi spun că ei îşi dau întâlnire numai cu roşcate ori că ei nu-şi dau niciodată întâlnire cu roşcatele, pentru că suntem, toate, urâte.

Josh e stupefiat.

— Îţi spun ţie lucrurile astea? Străinii?

— Pe puţin zece bărbaţi m-au întrebat dacă şi „covoraşul meu are aceeaşi culoare cu draperiile”. Apoi sunt şi toate glumele cu morcoviul – mulţumesc, Anglie – iar în unele culturi se crede că suntem purtătoare de ghinion şi, *oh doamne,* ştii ce zic francezii despre roşcate, nu-i aşa? Consideră că *mirosim.*

— A trandafiri?

— Apoi sunt neplăcerile care vin, natural, odată cu asta. Arsurile la plajă, pistruii…

— Mie îmi plac pistruii.

Josh bate cu degetul arătător în caietul lui de schiţe.

— Am de gând să atârn astea pe pereţii mei, ştii.

Serios?

Serios. A doua zi, faţa mea apare în toate locurile spre care are vedere deplină – deasupra mesei sale de lucru, lângă patul lui, pe frigider. Desene cu frunze în părul meu şi cu ochii închişi în extaz. Desene cu clavicule delicat expuse şi picioarele frumos

ţinute unul lângă altul. Desene cu o privire directă şi deopotrivă vulnerabilă.

Mă simt muza lui. Poate chiar sunt.

— Mi se pare încă atât de ireal, îi spun lui Kurt, într-o după-amiază, în Casa din Copac, să fiu eu obiectul asupra căruia sunt aţintiţi ochii lui.

— Obiectul, repetă Kurt.

— Nu obiectul obiect.

— E greşit să reduci persoanele la obiecte.

— Ai dreptate. Am folosit cuvântul greşit.

E mai uşor să fiu de acord decât să-i explic adevărul stupefiant şi tulburător. Când Josh se uită la mine… nu am nimic împotrivă.

Kurt îl mângâie pe Jacque. Îl scarpină sub bărbie, locul preferat al lui Jacque, şi motanul cenuşiu toarce corespunzător.

— Unde ai găsit aia? Face semn din cap spre o piatră în formă de inimă.

— Ah. Ăăă, pe lângă Arene de Lutece.

— Adică iubitul tău a găsit-o.

— Am găsit-o împreună.

— Şi aţi adus-o aici împreună?

Fac o pauză. Apoi dau din cap.

Jacque îi sare în poală, dar Kurt îl împinge la o parte.

— Am de lucru.

Îşi smulge manualul de chimie şi o hartă desenată de altcineva cu pixul, a liniilor de metrou parizian, îi zboară din geantă şi se loveşte de braţul meu.

I-o întind înapoi.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus şi ţie. Venim aici, câteodată, seara.

— *Mm,* mormăie Kurt.

Lucrăm până la ora cinei, dar, în ziua următoare, când îl întreb dacă vrea să învăţăm la Casa din Copac, el refuză.

Duminica următoare, la Casa din Copac, Josh mă surprinde cu trei pensule şi un borcan mare de plastic cu vopsea tempera verde-închis.

— Pensulele sunt ale mele, dar vopseaua am găsit-o. Gratis.

— Unde ai găsit-o?

Expresia lui devine diabolică.

— În atelierul de artă.

— Furăciosule.

Dar îi zâmbesc, la rândul meu.

— Ce o să pictezi?

— Îmi place. Nu ce *vrei* să pictezi, ci ce *o să* pictezi.

— Am încredere în tine, dacă la asta te referi.

Scot pătura cu model scoţian din lada ei.

— Nu că ar trebui. Hoţ de artă.

— Hoţ de vopsea, foarte mulţumesc. Arta o să fie a mea.

Mă ajută să aranjez pătura, punând-o în două, ca să lase pe acoperiş mai mult loc liber decât de obicei.

— Am nevoie de spaţiu ca să lucrez.

Dau din umeri, fericită. E o zi însorită, probabil una dintre ultimele zile călduroase ale anului, aşa că sunt deja îmbăiată în cremă protectoare. Îmi scot sandalele cu talpă groasă şi-mi flutur degetele de la picioare în aer.

El studiază zidul de beton.

— Unde o să mergem când o să se strice vremea?

— Am rezistat aici până la jumătatea lui noiembrie. Iar unele zile de iarnă nu sunt foarte geroase, ştii? Dar Kurt şi cu mine hibernăm, de regulă, în cămin, alteori la bibliotecă.

Josh îmi aruncă o privire. E atât de sexy încât mi se taie răsuflarea.

— Dar *noi* unde o să mergem?

— Pretutindeni, răspund. O să mergem pretutindeni împreună.

— Vreau să-ţi arăt portretele mele preferate. Autoportretul lui Van Gogh de la d'Orsay. Şi Van Dyck-ul de la Luvru, pe care l-am iubit întotdeauna, *Le Roi à la chase*[8]*.* Nici măcar nu ştiu de ce îmi place atât de mult. Poate o să-mi poţi spune tu.

Închid ochii, pentru a simţi soarele încălzindu-mi pleoapele.

— Mi-ar plăcea să te duc la restaurantul din moschee. O să ne luăm ceai de mentă şi prăjiturele cu miere.

— O să ne urcăm în Roata de observare din Place de la Concorde.

---

[8] Regele la vânătoare (fr.) sau *Carol I Start la vânătoare* – celebrul tablou al pictorului flamand, devenit pictorul oficial al curţii de la Londra, Antoon van Dyck (1599–1641).

— Şi apoi o să ne plimbăm prin Tuileries şi o să bem *vin chaud*[9], ca să ne încălzim.

— La piaţa de vechituri din Montmartre, spune el, o să ne târguim pentru biciclete ruginite şi oglinzi sparte.

— O să mergem cu *le métro* până la ultima staţie, doar ca să vedem cum e la capătul fiecărei linii.

— Astea, spune Josh zidului, sunt zile *perfecte.*

Deschid ochii. El înmoaie o pensulă mică în vopsea şi se opreşte cu ea în aer.

Iar apoi… revine la viaţă.

Planul lui se conturează rapid. Face o pictură murală pe partea dinăuntru a zidului acoperişului. Începe cu o schiţă, un contur, apoi se deplasează spre interior, închizând cercul. E deja clar ce o să reprezinte pictura lui.

Zâmbesc şi-l las să lucreze în linişte.

Josh schimbă pensula cu una mai groasă şi tuşe mai ferme. Frunze mari şi ramuri groase verzi apar pe vopseaua albă scorojită a zidului. Eu mă cufund în lectura unei cărţi despre căutarea unui oraş antic pierdut în jungla Amazonului, aruncând din când în când câte o privire ca să văd copacul crescând. Însă când Josh trece încă o dată cu pensula peste el, forme neaşteptate apar între frunze. Creează o imitaţie a priveliştii care ne înconjoară. Este exactă, dar cu obişnuitele lui capricii – unele clădiri sunt mai rotunde, altele mai pătrăţoase.

Jacque vine în vizită. Toarce frecându-se de piciorul lui Josh.

Cum Josh nu-l bagă în seamă – ceea ce se întâmplă pentru prima oară, căci Josh îl adoră pe Jacque – se supără şi vine agale la mine. Îi dau câteva bucăţele de pipotă de raţă din salata pe care mi-am luat-o la prânz, iar el îmi îngăduie să-l mângâi câteva minute, înainte de a dispărea din nou, peste acoperişuri.

Soarele coboară spre asfinţit. Josh îşi scoate bluza. E atât de absorbit de munca lui încât a uitat că sunt şi eu de faţă. Este el însuşi o operă de artă. Liniile spatelui şi ale braţelor sale sunt puternice, cum n-ai ghici după subţirimea corpului său. Are o mică aluniţă pe omoplatul drept şi o cicatrice ştearsă pe şale. Craniul şi oasele încrucişate de pe braţul lui par şi mai *ale lui* pe fundalul acesta de linii asemănătoare trasate cu pensula.

---

[9] Vin fiert (fr.).

Şi… şoldurile. Ies scheletice din partea de sus a jeanşilor şi mă trezesc că ochii mi se întorc mereu în zona aceasta. Zona imediat de deasupra jeanşilor.

Doamne.

Josh scoate un al doilea borcan de vopsea din geanta lui de umăr. În timp ce dă înconjur pentru a patra oară, un alt front neaşteptat apare în spatele Parisului. Zgârie-nori nesfârşiţi. Poduri suspendate. Statui de lei. Pictează o clădire flamandă cu trandafiri de grădină căţărători şi acoperiş de olane, apoi un fronton cu iederă în jardinierele de la ferestre şi un steag american. Asta trebuie să fie, desigur, casa lui.

Am greşit. Josh nu doar mi-a transformat acoperişul într-o adevărată casă din copac. L-a prefăcut într-o casă din copac cu vedere spre lume. Lumea *noastră.* Parisul şi New Yorkul.

Mai face un ultim tur, presărând câteva păsări printre crengile copacului. Unele arată de-a dreptul vii. Altele sunt atât de fantastice, încât de bună seamă nu există decât în imaginaţia lui. Toată fresca îi ia mai puţin de şase ore.

Când Josh iese din transă, e ameţit şi îmbătat de artă. Clipeşte la mine. În mod inexplicabil, mie îmi dau lacrimile. El continuă să se uite la mine, fără expresie, iar eu continui să plâng – cu lacrimi stânjenitor de dese. El îşi înclină capul într-o parte. Mai clipeşte o dată. Apoi se lasă jos, pe pătură. Ochii îi sunt larg deschişi de frică.

— E… e *frumos,* spun eu.

Toţi muşchii din corpul lui se relaxează. Începe să râdă, atât de tare, încât cade pe spate. Mâinile mânjite de vopsea se agaţă de pătură, iar trupul îi e zgâlţâit de hohote nestăpânite.

— Nu-i amuzant.

Îmi şterg lacrimile cu pătura.

El se zvârcoleşte râzând mai tare.

— Acum va trebui să spăl pătura asta, fac semn spre petele de vopsea.

Josh se opreşte, încet-încet, din râs. Zâmbeşte spre mine – un zâmbet radios, zeiesc – şi îşi întinde braţele lungi. Mă cuibăresc între ele, ignorând vopseaua. El mă îmbrăţişează strâns. Urechea mea e lipită de pieptul lui gol, iar inima îi bate cu o mie de bătăi pe minut. Îmi plimb mâinile pe trunchiul lui, în jos. El închide ochii. Îi sărut pielea şi vopseaua şi năduşeala. El îmi ridică faţa spre el şi-mi sărută lacrimile.

— Mulţumesc, spune. Ăsta a fost cea mai frumoasă reacţie pe care mi-a arătat-o cineva. Pentru orice.

capitolul paisprezece

Inima mea reacţionează la veştile pe care mi le dă năruindu-se. O grămăjoară de cioburi fragile.

— Pleci acasă? De ce nu mi-ai spus că s-ar putea întâmpla asta?

Trecuse exact o săptămână de când Josh transformase Casa din Copac într-o adevărată *casă din copac.* Însă în seara asta e prea frig ca să stăm în aer liber pe acoperiş, aşa că stăm sprijiniţi unul de altul, pe patul meu.

— Nu ştiu, zice el, punând telefonul deoparte. Bănuiesc c-am sperat că poate, cumva, ei ar putea... să uite de mine.

— Părinţii tăi n-aveau cum să *uite* de tine.

— Ai fi uimită să afli câte minute am vorbit cu fiecare dintre ei de când a început şcoala. Douăzeci? Poate? Dintre care cele mai multe adineauri?

Oftez.

— La mulţi ani.

Părinţii lui Josh au ales să-l informeze tocmai azi – dintre toate zilele – că îl vor aduce cu avionul acasă pentru întreaga săptămână a alegerilor. O să fie un subiect de interes pentru presă: fiul de optsprezece ani care votează pentru tatăl lui pentru prima oară. Părinţii lui vor fotografii la urne, un emoţionant interviu post-vot, toată mascarada.

— E atât de josnic, zice el. Mă aduc în lumea lor de josnicii şi vor să mă înjosesc pentru aparatele lor de fotografiat.

— Să votezi pentru tatăl tău nu e înjosire.

— Toate celelalte sunt.

— De acord.

Cel mai rău e momentul în care pică. El o să plece exact după ce i se termină detenţia, tocmai când trebuia să ne câştigăm acces deplin unul la altul.

— Dar, continui eu, măcar există tort.

Sprâncenele lui se înalţă cu speranţă:

— Tort?

Zâmbesc şi mă dau jos din pat.

— Deja ai făcut prea mult, protestează el, deşi e limpede că n-are nimic împotrivă. Şi *crème brûlée.* Şi cadourile.

Râd.

— Numai unul dintre cadouri merită numele.

— Dar mie îmi plac toate la fel de mult.

După masa de prânz, îi dăruisem o vulpe – modelată jalnic, de mine – din *papier mâché,* cu creioane violet lipite în fundul ei. Şi apoi i-am dăruit cadoul adevărat, o lucrare de artă originală făcută de unul dintre desenatorii lui preferaţi. O comandasem de peste ocean, în săptămâna în care începuserăm să ne dăm întâlnire, imediat după ce el menţionase, din întâmplare, că ziua lui era pe 24 octombrie. Îmi făcusem griji că ar fi prea mult, prea curând, dar el părea sincer încântat de amândouă darurile.

Ziua mea e la sfârşitul lui iunie. N-o să pot vota decât la alegerile următoare.

Mă îndrept spre minifrigider să iau tortul, când... ceva mă opreşte. Liniştea. Arunc o privire pe hol. Pentru prima oară, e pustiu. Nu se vede nimeni. Un val de cutezanţă nesăbuită mă cuprinde. Sau poate e disperare, apropiata despărţire pulsând prin trupul meu. Mâinile îmi ezită o clipă deasupra clanţei. Şi apoi trec la acţiune.

Închid uşa.

Josh înghite în sec. Avuseserăm atâta grijă să respectăm regulile.

— Eşti sigură?

— Sigură.

— Ziua mea arată *mult* mai bine.

Sting lumina din plafon.

— De asemenea, mult mai întunecată, zice el.

Bâjbâi până la birou, aprind o veioză şi scot din frigider ceva mic şi rotund – un tort glazurat de *chocolate mousse* şi alune. Aprind un cerc perfect de lumânări în jurul marginii şi cânt încetişor *Joyeux anniversaire*[10]*.* Are aceeaşi melodie ca şi corespondentul său englezesc. Josh zâmbeşte larg auzindu-mă cântând, fiindcă nu m-a auzit până acum.

— Senzual, zice el.

Îmi dau seama că aprobă. E stingheritor, dar plăcut. Josh închide ochii şi stinge toate cele optsprezece lumânări dintr-o singură suflare.

— Ţi se împlineşte dorinţa!

Josh face semn spre uşa mea.

— S-a împlinit.

Îl lovesc uşor cu furculiţele. El le apucă strâns şi se foloseşte de ele ca să mă tragă pe pat, lângă el. Râdem şi atacăm tortul,

---

[10] La mulţi ani (fr.), la ziua de naştere a cuiva.

dar nu durează mult până mă simt ameţită de zahăr. Mă las să cad pe spate, pe pat. Josh mai rezistă câteva minute, după care împinge platoul la o parte şi se prăbuşeşte lângă mine. Scoate un geamăt fericit. Îmi împletesc degetele printre ale lui, iar el tresare, sub lumina veiozei.

Îi dau drumul imediat.

— Tendinită?

— E-n regulă.

Îi arunc o privire cu reproş.

— Ok, recunoaşte el. E oarecum acută, acum.

Ne uităm amândoi la mâna lui. Zvâcneşte.

— Oh-oh, spun eu, cu tristeţe. *Mon petit chou.*

Josh ridică imediat capul, surprins. E prima dată când l-am numit cu un termen afectuos. *Verzişoara mea.* E ca şi când i-ai spune cuiva „scumpul meu”. Expresia lui se topeşte, dar îşi pleacă privirea, ferindu-şi-o.

— Încă mă mai intimidezi, ştii.

— Eu?

— Mă simt ca... un uriaş nătâng în preajma ta. Tu eşti ca un perfect bibelou de porţelan. Delicată, şi tandră, şi frumoasă.

Zâmbesc.

— N-o să mă sparg.

Josh îmi răspunde şi el cu un zâmbet:

— Nu?

— Nu. Şi nici tu.

Îi iau mâna din nou şi i-o masez încet. Tendoanele îi sunt atât de încordate încât le simt ca pe nişte sfori întinse sub piele. El se strâmbă. Mă opresc puţin, dar expresia lui devine neajutorată. Imploratoare. Apăs mai tare, iar el închide ochii. Şi mai tare. El geme. Îi masez fiecare deget, lent, în sus şi-n jos, unul după altul. Muşchii sunt elastici, dar refuză să se relaxeze. Sunt mult prea munciţi.

— Ar trebui să fac asta mai des. Biata ta mână are nevoie de ajutor.

Josh deschide un ochi.

— Sunt bine.

— Glumeşti? În ritmul ăsta, la douăzeci de ani o să fii infirm.

Continui să-l masez.

— Ai fost la un doctor?

El îşi retrage mâna de la mine.

— Mă simt mai bine acum.
— Scuze.
Respingerea lui mă ustură.
Dar Josh îmi zâmbeşte tachinându-mă.
— Nu asta am vrut să spun.
Se apleacă, scotoceşte în geanta lui de pe podea şi îşi scoate… peniţa-pensulă.
— Oh.
Umerii mi se pleoştesc.
— Vrei să desenezi.
— Da. Pe tine.
Asta mă înviorează din nou. Încerc să-i dau un caiet de schiţe, dar el îl refuză.
— Nu, spune, vreau să desenez *pe* tine.
Aerul e încărcat. Înghit în sec. Josh observă şi mă sărută pe gât. Închid ochii. El continuă să mă sărute uşor de-a lungul gâtului, pe linia maxilarului. Pe buze. Eu îi răspund cu un sărut mai adânc, mai apăsat, tânjind după gustul lui. O mână alunecă peste picioarele mele goale, atingând linia unde fusta se întâlneşte cu coapsele. Cealaltă mână trage puţin de marginea puloverului meu. O întrebare.
Deschidem amândoi ochii. Pupilele lui sunt negre şi dilatate.
Nu-mi desprind ochii dintr-ai lui în timp ce-mi scot puloverul. Pe dedesubt, port un maiou de mătase. O apuc de margini ca s-o scot şi pe ea, dar el pune o mână pe braţul meu, oprindu-mă.
— Vreau să încep de aici, zice el.
Mă ridică în picioare. Îşi lasă capul într-o parte, în timp ce studiază pânza – pielea mea albă ca laptele. Nu roşesc. El începe. Vârful pensulei îmi atinge mai întâi umărul. Trasează linii lungi, cu grijă, delicat şi rapid. Ochii mi se închid. Tuşul curge încet pe pielea mea. Pensula mă gâdilă pe partea de sus a pieptului, pe gât, pe braţe, pe mâni. Pe picioare, pe gambe şi în spatele genunchilor. Pe coapse.
Mi se taie respiraţia.
— *Gata,* şopteşte el.
Deschid ochii în faţa oglinzii care mă arată din cap până în picioare. Sunt acoperită cu trandafiri de grădină, roze ale vânturilor, frunze căzând, insule pustii, arborii lui Iuda şi complicate desene geometrice. E frumos. *Sunt* frumoasă. Mă întorc uimită spre el, iar el îmi întinde condeiul.

— Rândul tău, spune.

Mi se strânge stomacul.

— Ştii că nu pot să desenez.

— Nu-i adevărat. Toată lumea poate să deseneze.

Clatin din cap, făcând semn spre corpul meu.

— Nu aşa.

Josh îşi scoate bluza. Dumnezeule mare. E atât de splendid încât îmi dau lacrimile.

— Nu ştiu de unde să încep, zic.

El îmi strânge mâinile în jurul condeiului şi-mi sărută un colţ al gurii. Apoi şi pe celălalt.

— Te ajut eu să începi.

Împreună, desenăm o inimă simplă deasupra adevăratei sale inimi. Râd şi asta îl face şi pe el să râdă.

— Vezi? zice. E uşor.

Aşa că… desenez.

Liniile mele nu sunt atât de sigure, iar ilustraţiile mele nu sunt la fel de uşor recognoscibile. Hotărăsc să rămân la cercuri şi spirale. Josh mă priveşte lucrând. Îi acopăr pieptul, gâtul, spatele, braţele, degetele. Abdomenul.

— Gata, spun eu. Nu mai am unde.

El se priveşte în oglindă multă vreme. Eu mă aşez pe marginea patului. În cele din urmă, se întoarce spre mine.

— Mulţumesc.

Nu ştiu de ce, acum e momentul în care roşesc.

— Îţi place?

— Îl iubesc.

Cuvintele lui atârnă în aer. Îşi lipeşte fruntea de a mea.

Închide ochii şi spune:

— Isla Martin, sunt îndrăgostit de tine.

Universul meu explodează.

— Şi eu te iubesc, Josh. Te iubesc *atât de mult.*

Corpurile noastre se strâng unul într-altul, iar tuşul de pe pieptul lui imprimă o imagine inversată pe maioul meu. Inima lui deasupra inimii mele. Mă las pe spate şi-l trag şi pe el după mine. Se arcuieşte ţinându-şi bazinul departe de mine, încercând să ascundă ce efect are asupra lui, dar asta mă face să mă lipesc mai strâns de el. Ne sărutăm în abandon. Împreună, scoatem maioul. Tuşul se mânjeşte. Se ia de pe pieptul lui pe al meu. Se întinde pe corpurile noastre desenate,

se imprimă pe cearşafurile mele în răsfirări murdărite. Îi deschei catarama curelei şi-i deschid jeanşii şi ne rostogolim în tort, ne facem totuna de glazură de alune şi *chocolate mousse* şi tuş negru…

Lumina neonului e orbitoare.

— Chiar ar trebui să repari…

— Doamne, Kurt! spun eu.

Josh îmi acoperă corpul cu al lui.

— Închide dracului uşa!

Dar Kurt a înlemnit.

— Închide uşa! strigăm noi.

O închide. Apoi uşa scărilor, de lângă a mea, se deschide de perete, cu un *zbang,* iar picioarele lui tropăie alergând pe trepte în sus. Inima îmi bate gata să-mi spargă pieptul. Îi arunc lui Josh bluza lui.

— Nate a auzit sigur asta.

Josh şi-o îmbracă imediat.

— Căcat. Căcat, căcat, căcat.

— Îmi pare rău. N-a vrut. Kurt.

Dragostea mea mă sărută, iute ca săgeata, şi dispare. Un alt *zbang* şi apoi uşa lui Nate vâjâie deschizându-se, când uşa dinspre scări se trânteşte, închizându-se cu un alt *zbang.* Poate că Nate nu l-a văzut pe Josh. Poate că nu ştie că strigătele au venit dinspre camera mea. Poate.

Urmează o bătaie rapidă în uşa mea.

— Hmmm? spun eu cu vocea cât mai adormită posibil.

— Asta a fost a doua oară, zice Nate din hol. Dacă se mai întâmplă, va trebui să vă raportez la directoarea şcolii şi chiar o să vă suspende pe amândoi.

Aşteaptă.

— Spune măcar „ok”, Isla.

— Ok, îmi iese cu greu din gâtlej.

Simt că mor. Eleva dintr-a unsprezecea, din camera alăturată, se întoarce în patul ei. Mă rog să fie încă adormită.

— Cum-cum? strigă Nate.

— Ok.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Nate se îndepărtează, uşa lui vâjâie, iar lumea e din nou cufundată în linişte. Răsuflu adânc. Tremur. Şi apoi plâng, dar

nu din cauză că sunt speriată sau umilită. Ci pentru că tocmai a avut loc cel mai grozav moment din viaţa mea.

Josh mă iubeşte.

Îmi plimb degetele peste tuşul de pe corpul meu. Desenele lui frumoase sunt mânjite cu ciocolată lipicioasă. Fără tragere de inimă, dau drumul la duş. Aburul deja se vălătuceşte când intru în el. Apa fierbinte mă izbeşte cu forţă şi tuşul negru-violet curge de pe corpul meu.

Atinge totul.

El e pretutindeni.

capitolul cincisprezece

Josh se iveşte peste umărul meu.

— Parcă ne înţeleseserăm că vei merge la Dartmouth.

Detenţia lui probabil tocmai s-a încheiat. Eu lucrez la un eseu pentru Universitatea din Columbia, aşa că termin fraza, îmi ridic ochii spre el şi-i zâmbesc din scaunul de la birou.

— Mai spune-mi o dată, unde e acela pe hartă?

— La patru virgulă nouă mile distanţă de Centrul pentru Studii de Animaţie. Parcă. Nu sunt sigur. Trebuie să verific.

— Deja şi-a completat cererea de admitere, zice Kurt, stricându-mi surpriza.

Josh înlemneşte. Apoi se lasă în genunchi.

— Vorbeşte serios? Vorbiţi serios?

Scot lucrarea ascunsă pentru Dartmouth.

— Vorbim serios.

El îmi smulge hârtiile pentru Columbia şi le aruncă pe podea.

— N-ai nevoie de astea, chiar n-ai nevoie de ele.

Râd şi le adun la loc.

— Ba da.

— Ba nu.

— Astea sunt şcoli grele.

Zâmbetul meu se stinge când fac semn spre dosarele de pe biroul meu, pe care scrie La Sorbonne, Columbia şi Dartmouth.

— Ştii că trebuie să-mi depun dosarul la toate.

— Şi o să fii acceptată la toate. Dar tu o să alegi Dartmouth. Şi o să ne luăm un atelier la malul râului – care o să fie totuşi mai mare decât ăsta – şi un motan care să semene cu Jacque, dar pe care o să-l numim Jack. Şi-o să ne luăm un hârb de maşină, ceva ce n-o să aibă nici măcar aer condiţionat, dar o să aibă un radio mişto, şi o să facem cu ea călătorii în diverse locuri, la fiecare sfârşit de săptămână.

— Îmi doresc asta, spun eu.

— Şi eu.

Kurt clatină din cap cu dezgust. Stă pe patul meu.

— Eu tot nu înţeleg de ce ţi-ai schimba planurile după atâţia ani.

Mă răsucesc în scaun ca să mă uit urât la el.

— Planurile mele n-au fost niciodată bătute în cuie.

Dar e prea târziu. Josh deja s-a schimbat la faţă.

— Îmi pare rău, spune el. Nu ţi-aş cere niciodată să faci asta, dacă nu e ceea ce vrei tu.

Asta mă face din nou să râd.

— Ba da, mi-ai cere.

El se încruntă mai mult.

— Nu. Nu ţi-aş cere.

— Dar eu *vreau.* Ştii că nu ştiu ce vreau să fac cu viaţa mea. Aşa că aş putea foarte bine să fac orice trebuie să fac… acolo.

Kurt geme de parcă l-ar durea ceva.

— Părinţii tăi or să fie furioşi.

— Dacă sunt admisă – privirea mea e încă aţintită asupra lui Josh – n-or să aibă nimic împotrivă.

— Ba da, or să aibă! Kurt se încordează din tot trupul, de frustrare. Or să fie îngrijoraţi că-ţi sacrifici viaţa pentru un băiat.

Acum are toată atenţia mea.

— Hei, nu spune asta.

— Eşti cu el de mai puţin de o lună.

— Nici măcar n-o să urmăm acelaşi colegiu. Şi niciunul dintre noi n-a intrat încă, aşa că încetează, bine?

Kurt mă priveşte furios.

— Eu sunt cel care încerc să-mi termin tema. Tu eşti cea care l-ai *adus* pe el aici.

— De fapt, m-am adus singur aici. Şi sunt încă aici.

Josh arată spre el însuşi.

— Bună.

— Asta e camera mea, îi spun eu lui Kurt.

— Deci nu mai am niciun cuvânt de spus? întreabă el.

— Nu! zic eu.

— Eu plec, zice Josh.

— Nu, spun eu, în acelaşi timp în care Kurt spune „Bine”.

Mă ridic să-l urmez pe Josh, dar el mă opreşte:

— Ar trebui să rămâi, spune el liniştit.

Dau să protestez, dar îmi taie vorba:

— Refuz să fiu persoana care strică lucrurile între voi doi. Descurcaţi-vă.

Mă sărută pe obraz. Şi apoi pleacă.

Mă încrunt la Kurt:

— Ei? Vrei să discutăm?

— Să discutăm despre ce? zice el, înţepat.

Îmi cobor vocea, pentru că uşa e încă deschisă.

— Despre seara trecută?
— Când ai ţipat la mine?
— Când ai intrat aici şi ai găsit ceva la care nu te aşteptai.
Kurt îşi închide manualul cu atâta forţă, încât mă face să sar cât colo.
— Tu eşti singura persoană care n-ar fi trebuit să-mi vorbească niciodată aşa, zice el. De parcă n-aş înţelege. Vrei să ţi-o tragi cu el de trei ani. De ce n-ai face-o acum, că sunteţi împreună? Nu sunt atât de idiot cum crezi că sunt.
Mă simt atinsă.
— Nu cred asta. Ştii bine că nu gândesc aşa.
— Ba da.
E o parte de adevăr în ce spune. Mă face să mă ruşinez.
— Uite, nu vreau să fiu a cincea roată la căruţă la întâlnirile voastre şi nu vreau nici să nu mai ieşi cu el, dar ar fi drăguţ să ştiu dacă încă-ţi mai pasă vreun pic de mine.
Mă prăbuşesc lângă el, pe pat.
— Îmi pare rău.
— Nu spune că-ţi pare rău. Spune că încă mai eşti prietena mea.
— Încă mai sunt *cea mai bună* prietenă a ta.
Mă sprijin de umărul lui şi oftez.
— Ce pot să fac să mă răscumpăr faţă de tine?
— Pentru început, poţi să-ţi repari clanţa. Nu mai vreau să-ţi văd iar sânii.
— O-Doamne, Kurt.
El pufneşte în râs.
— Sunt mai mari decât ultima oară când i-am văzut.
Îl îmbrâncesc.
— Vrei să mă faci să plec din cameră? Pentru că serios îmi vine să vomit.
— Nu.
Expresia lui redevine solemnă.
— Nu vreau să pleci niciodată.

* * *

— Vino cu mine, weekendul ăsta, spune Josh. În afara ţării.
E vineri şi ne sărutăm într-o debara de serviciu, între a doua şi a treia oră de curs. A fost o săptămână lungă, tensionată. Astăzi

e ultima zi de detenţie a lui Josh şi acesta o să fie ultimul nostru weekend, înainte să fie nevoit să zboare la New York, pentru alegeri.

Cred că glumeşte, până când îi văd expresia.

— Josh. Nu putem să *plecăm,* pur şi simplu.

— De ce nu? Eu am fost în Germania, luna trecută.

— Da, dar…

O mătură îmi cade în spinare şi o împing la o parte.

— Asta e altceva.

— Singura diferenţă este că o să fie mai bine, pentru că vei fi şi tu cu mine.

Vreau să merg. Vreau atât de tare să mă duc cu el.

Mătura cade din nou peste mine, iar Josh o aruncă în colţ.

— Stai pe loc, îi spune el.

— Urăsc debaraua asta.

— Vino. Hai să mergem într-un loc în care să nu fim nevoiţi să ne proptim uşile să stea deschise şi să ne ascundem printre mopuri.

— Aş vrea, chiar aş vrea. Dar e prea riscant.

Fac o pauză.

— Nu-i aşa?

— Nu, ştii, pentru că uite cum vom face: o să luăm un tren devreme, mâine dimineaţă, o să ne petrecem după-amiaza şi seara undeva, o să tragem la un hotel, apoi o să luăm trenul înapoi, duminică dimineaţă. N-o să lipsim decât o noapte.

— Şi… de câte ori ai făcut asta?

El ridică din umeri.

— De vreo câteva ori, anul trecut. Numai o dată, anul ăsta.

— Şi n-ai fost prins niciodată.

— Niciodată.

Josh îmi strânge mâinile.

— Nate practic se aşteaptă ca noi să fim plecaţi toată noaptea, în weekenduri. Nu intră în panică dacă nu suntem în camerele noastre. Stratagema asta are numai două reguli: una, să ne limităm la o singură noapte de absenţă. Orice se poate întâmpla într-o noapte şi scuzele sunt uşor de inventat. Şi, doi, să le spunem despre planul nostru persoanelor cu care suntem în contact în mod obişnuit, ca să nu ne trezim că întreabă de noi în stânga şi-n dreapta.

— Adică… lui Kurt.

Asta mă încurcă. Ne-ar păstra secretul, dar ar fi de asemenea dezamăgit de purtarea mea nechibzuită.

— El e singura persoană care ne-ar observa lipsa.

Îmi muşc buza de jos.

— Unde ai vrea să mergem? întreabă el. Numeşte un loc în care n-ai mai fost niciodată.

— Barcelona.

Mă mir cât de repede am răspuns.

Josh e mai puţin surprins.

— De ce?

— Gaudi.

— Arhitectul?

Bineînţeles că iubitul meu ştie despre Antonio Gaudi, un modernist preţuit de artiştii de toate genurile.

— I-am văzut lucrările într-un *Naţional Geographic* vechi. Arătau aproape magice. N-am mai văzut nimic asemănător vreodată, nu în viaţa reală. Dar poate e o prostie, poate e prea turistic…

— Nu. E perfect. O să fie prima oară şi pentru mine.

Josh se opreşte. Cuvintele lui au atins, accidental, adevăratul punct sensibil de sub suprafaţa acestei conversaţii. Înghite nodul din gât.

— O să fie prima oară pentru noi.

Şi acum discutăm despre altceva. Ceva după care tânjim amândoi.

Gândul că Josh se întoarce în America e insuportabil. Numai pentru o săptămână – ştiu asta – dar ori de câte ori îmi închipui avionul lui aterizând pe JFK, mă simt… nu doar nefericită, ci rău de-a binelea. De parcă iminenta noastră despărţire ar fi ceva mult mai grav. Îmi doresc să fiu singură cu el. Fără detenţii, fără alegeri. Fără Kurt, fără Nate. Numai noi doi, împreună, în toate modurile în care două persoane care se iubesc pot fi împreună.

Sună clopoţelul. S-a sfârşit timpul nostru în debara.

— Hai s-o facem, zic eu. Hai să mergem.

* * *

Trenul nostru goneşte deja prin zona de provincie, când se ivesc zorii deasupra Franţei. Vagonul e aproape gol şi ne-am ales două locuri cu o măsuţă. Josh stă la fereastră, pentru că are

nevoie de lumină să deseneze. Creioanele lui încep un nou caiet de schiţe, în vreme ce eu citesc despre o catastrofală prăbuşire a unui avion în Anzi. Unul dintre pantofii lui se freacă uşor de al meu. Îl ating şi eu, înapoi. Întotdeauna am fost de părere că relaţiile cele mai bune sunt acelea în care te simţi fericit şi mulţumit în tăcere la fel ca şi în acţiune, dar până la Josh, n-am mai experimentat-o decât alături de Kurt.

Pleoapele mi se îngreunează, când soarele devine mai puternic. Mă sprijin de umărul lui Josh, dar îi simt mâna oprindu-se din mişcare.

— Oh. Scuze.

Mă ridic în capul oaselor, ca să poată desena mai departe.

Însă Josh îşi scoate hanoracul bleumarin, îl pune în poală şi mă ghidează pe această pernă improvizată. Inspir adânc, delectându-mă cu mirosul lui liniştitor. Sunt norocoasă. Sunt atât de norocoasă. Îi simt braţul mişcându-se din nou, în timp ce alunec într-un somn pe jumătate. Un mic vis. O imagine a unui pat cu două trupuri, al lui încolăcit protector peste al meu. La un moment dat, mă cuprinde somnul de-adevăratelea, întrucât curând el îmi dă părul la o parte de pe faţă.

— Aici schimbăm, îmi şopteşte.

Suntem în Figueres, Spania. Catalonia. Acesta este locul de naştere al lui Salvador Dali, imediat cum treci graniţa din Franţa. Mă ridic în capul oaselor, în timp ce trenul nostru se apropie de gară. Josh îşi ia caietul de schiţe şi coboară măsuţa. Geme când se ridică în picioare. Membrele lui sunt amorţite şi ţepene.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti. Ai stat în poziţia aia ore în şir.

El îşi îmbracă hanoracul.

— Dar *tu* aveai nevoie de odihnă.

Ne luaserăm puţine bagaje – câte un rucsac fiecare – şi ne-am băgat cărţile în ele. Trenul se opreşte, ne dăm jos şi tremur în vântul neobişnuit de puternic. Răsăritul senin s-a transformat într-o dimineaţă mohorâtă. Cerul continuă să se întunece, în vreme ce trenul nostru de legătură zdroncăneşte spre Barcelona. Zona rurală a Franţei era verde şi cenuşie, iar cea a Spaniei e verde şi aurie. Dar norii ameninţători îi răpesc căldura.

— Presupun că nu ţi-ai luat o umbrelă, nu? întreb eu.

— Nici măcar nu am o umbrelă.

— Ah, corect. Am uitat că pielea ta e impermeabilă.

Josh râde, amuzat.

— Mi-eşti dragă.
Zâmbesc, cu ochii în poală. O lună întreagă de sărutări şi strângeri în braţe şi încă îmi mai poate stârni reacţia asta. Cui îi pasă dacă o să plouă?

* * *

Două ore mai târziu, ieşim din gara Barcelona Sants. Peisajul care ne întâmpină e urban şi oarecum… murdar. Trecem pe lângă un grup de skateri şi pocnetului unei plăci lovind cimentul îi răspunde ecoul unui trosnet mult mai puternic din cer. Izbucneşte o ploaie torenţială. Skaterii ţâşnesc pe partea cealaltă a străzii şi – din instinct – alergăm după ei, până în cea mai apropiată cafenea.
— Oh, slavă Domnului!
Josh se înmoaie la vederea gustărilor.
— S-a potrivit bine.
Pantofii noştri uzi scârţâie pe dalele podelei portocalii. În spatele tejghelei de sticlă, nişte baghete subţiri sunt umplute cu carne de porc condimentată, brânze untoase şi felii groase de cartofi. Comand trei feluri diferite de *bocadillos – chorizo, un jamón serrano y queso manchego, y una tortilla de patatas*[11] – şi dăm iama în ele la o masă înaltă cu vedere spre maşinile blocate în trafic.
Josh îşi rupe o bucată enormă din sandvişul chorizo.
— Ştii ce-i grozav? N-am apucat niciodată s-o discutăm, dar împărtăşim aceeaşi filosofie când vine vorba de mâncare.
— Varietate?
— Şi cantitate.
Îndreaptă un deget acuzator spre mine:
— Deci, hei, vorbeşti spaniola.
— Spaniola, sí. Catalán, no.
Catalana este limba nativă a Barcelonei, deşi aici sunt vorbite amândouă.
— Să-mi fi luat ore de franceză ar fi însemnat să trişez.
— Şi alte limbi de care ar trebui să ştiu?
— Numai mandarina. Ah, şi un pic de rusă.
Josh înlemneşte, la jumătatea muşcăturii.

---

[11] Sandvişuri – (cu) cârnaţi, şuncă afumată şi brânză de oaie, şi o tortilla cu cartofi (lb. span.).

Zâmbesc.

— Glumesc.

— Poate că asta ai putea să faci, într-o bună zi. Ai putea fi interpret.

Strâmb din nas.

— Maestru în sandvişuri? Skateră profesionistă? Conductor de tren?

Râd:

— Mai încearcă.

Prânzul nostru spontan e delicios, pentru că porcul spaniol este de necrezut. E ca peştele în Japonia sau vita în Argentina. Sau ca *orice* în Franţa. Deşi, recunosc, sunt părtinitoare. Studiez harta pe care ne-a desenat-o Kurt, cu o seară în urmă. Îi trecuse dezamăgirea în ce mă priveşte când îşi dăduse seama că îi oferisem pretextul perfect să facă pe cartograful.

— Ar trebui să luăm un taxi până la Pedrera? întreb.

E primul punct de referinţă marcat de Kurt.

— Sau ar trebui să ne luăm o cameră la un hotel, mai întâi?

Josh îmi dă la o parte o şuviţă udă de păr.

— Asta-mi aduce aminte de iunie trecut.

Îmi ridic ochii şi-l descopăr cufundat în amintiri. Îşi înfăşoară şuviţa pe după degetul arătător pătat de tuş. O foloseşte ca să mă tragă încet mai aproape, într-un sărut adânc, cu gurile deschise.

Hotelul.

Cu siguranţă hotelul.

capitolul şaisprezece

Hotelul la care Josh a rezervat camerele online este splendid. Are coloane mozaicate, o fântână arteziană în curtea interioară şi zeci de plante suculente atârnând din ghivece pe pereţi.

Din nefericire, e prea devreme să ne cazăm.

Tensiunea din taxi e apăsătoare. Tangibilă. Nu ştiu cât ar trebui să aşteptăm, dar n-am avut altceva de ales decât să vizităm întâi oraşul.

Maşina împroaşcă apa gonind spre inima Barcelonei. Steaguri cu dungi roşii şi galbene – unele cu triunghiul albastru şi steaua independenţei, altele fără – atârnă pretutindeni la balcoanele apartamentelor, udate de furtună. Înfăţişarea oraşului e caracteristic vest-europeană, dar este, de asemenea, presărată cu arhitectură plină de culoare şi coline abrupte. Palmieri şi copaci cu frunze mari. Iederă purpurie şi flori roşii.

— E ca un San Francisco parizian, spune Josh.

Fie încearcă să schimbe subiectul de la cel evident, fie se gândeşte la prietenii lui din California. Probabil e mai bine să schimbăm subiectul.

— Apropo, ce mai fac St. Clair şi Anna? întreb.

— Bine.

Se ridică mai drept pe banchetă.

— Aproape că stau împreună, acum.

— Uau. Deja? Crezi că o să dureze?

Josh se încruntă.

— Da, bineînţeles.

Şi apoi îmi vede expresia.

— Scuze. Uneori uit că tu nu-i cunoşti direct.

Eu nu uit.

Mă privesc, se uită la mine lung, de fiecare dată când sunt în camera lui. Desenele pe toţi pereţii fac din prietenii lui o prezenţă constantă, discretă. Mi-aş dori să-i fi cunoscut mai bine. Mi-ar plăcea să ştie că şi eu exist, că sunt o parte din viaţa lui Josh, acum.

— St. Clair şi Anna sunt una dintre perechile acelea în care partenerii par că au fost făcuţi unul pentru celălalt, zice el. Prietenie instant, atracţie instant. El a fost fascinat de ea din clipa în care s-au cunoscut. Ea era singurul lucru despre care voia vreodată să vorbească. Şi acum la fel, de fapt.

— Îmi place Anna. Vreau să spun, îmi place şi St. Clair – întotdeauna a fost prietenos cu mine – dar nu-l cunosc la fel de bine. Nu că Anna şi cu mine am fi petrecut vreodată timpul împreună.

Nu ştiu de ce trăncănesc. Poate ca, astfel, să nu mă mai simt deconectată de această parte a vieţii lui.

— Dar a stat la acelaşi etaj cu mine. Şi în prima săptămână de şcoală a pus-o la punct pe Amanda Spitterton-Watts, în numele meu.

Josh rânjeşte.

— I-a tras şi-un pumn, de asemenea. Astă-primăvară.

— Ştiu. A fost ciudat, râd eu. Dar şi grozav.

Amanda era Emily Middlestone a anului trecut – cea mai populară fată rea. O văzusem pe Anna trăgându-i un pumn neaşteptat şi mărturia mea fusese aceea care împiedicase suspendarea ei. Simţisem că i-o datoram. Şi nu doar pentru că îmi ţinuse partea în trecut, ci… ea ştia de iubirea mea pentru Josh. Mă prinsese odată desenând, cu gândurile aiurea, tatuajul lui. Fusesem sigură că avea să mă pârască, dar n-o făcuse. El nu-mi aruncase privirea aceea patentată, de ştiu-că-mă-placi.

Oricum. Eram recunoscătoare.

Taxiul nostru a oprit la Passeig de Gracia, o piaţă comercială în care fiecare magazinaş este înnobilat cu o marcă scumpă. Dolce&Gabbana. Salvatore Ferragamo. Yves Saint Laurent. Dar printre toate aceste articole de lux străluceşte un giuvaier adevărat: Casa Milà, respectiv La Pedrera.

Fugim sub o tendă şi ne zgâim prin ploaie, dincolo de intersecţie, la neobişnuita sa faţadă de piatră. În urmă cu un secol, un fabricant înstărit, pe nume Milà, l-a împuternicit pe Gaudi să proiecteze clădirea. Grandiosul edificiu e făcut în întregime din valuri şi curbe. Nu există nicio linie dreaptă în construcţie. A fost casa familiei Milà, apoi a mai multor chiriaşi, dar majoritatea locuitorilor o dispreţuiau ca pe o monstruozitate – exact cum aceeaşi generaţie de parizieni priveau oripilaţi recent construitul Turn Eiffel.

Mă întreb cum aş fi privit-o eu, dac-aş fi trăit atunci. Mi-ar plăcea să cred că aş fi fost una dintre persoanele care ar fi înţeles că era cu totul specială. Că a fi deosebit este tocmai ceea ce face ceva – sau pe cineva – uluitor.

— Drăguţ acoperiş, zice Josh. Dar Casa ta din Copac e mai frumoasă.

Îi dau un ghiont deosebitului şi uluitorului meu partener, iar el mă înghionteşte la fel drept răspuns. Acoperişul terasat al lui La Pedrera este faimos. E plin de ciudate hornuri burduhănoase. Unele dintre ele arată ca nişte uriaşe cornete de îngheţată topite, altele ca nişte soldaţi cu coifuri medievale. Turiştii mărşăluiesc în sus şi-n jos pe scările ca ale lui Escher[12], ocolind iarăşi şi iarăşi hornurile, ciocnindu-se în umbrele. Par nişte bărci în derivă pe mare.

— E ca un ocean, din vocea lui Josh răzbate admiraţia. Gresia vălurită, balustradele de fier.

Şi balcoanele arată ca nişte gheme de tentacule şi ierburi de mare. Deşi se poate ca şi vremea să ne insufle percepţia. Ochii noştri se îndreaptă spre coada celor stând sub cerul liber şi aşteptând să între.

— E cam, ăăă, coadă, zic eu.

— Şi cam ploaie.

I-arunc o privire şi ridic din umeri, nesigură.

— Următoarea?

El rânjeşte uşurat.

— Nu vreau să pierd niciun minut din ziua asta.

Şi eu simt la fel, gândesc eu, cu ochii la gropiţele lui din obraji.

Harta lui Kurt ne face s-o luăm pe jos, străbătând o stradă, spre o a doua casă proiectată de Gaudi. Ne lipim de marginile clădirilor căutând adăpost de ploaie, dar nu mai contează.

Suntem uzi leoarcă, oricum.

— E rândul tău, zice Josh. Povesteşte-mi despre prietenii tăi. De pildă, Sanjita. Care a fost treaba?

— Ah… deci îţi aminteşti.

— Îmi amintesc că erai prietenă cu ea în primul nostru an de liceu. V-aţi certat pentru că ea-şi dorea atât de mult să fie populară? Am întrebat-o odată pe Rashmi, dar ea a spus că sora ei refuza să vorbească despre tine.

Strângerea mea de inimă e dureroasă şi neaşteptată.

— Ţi-ai descusut *fosta iubită* despre prietenia mea cu sora ei?

---

[12] Maurits Cornelius Escher (1898–1972) a fost un artist plastic, gravor şi grafician olandez, ale cărui lucrări faimoase au ca punct de plecare obiecte imposibile şi iluzii optice, cum ar fi scările ce coboară şi urcă în acelaşi timp.

— Hei, uşurel. Nu. Nu de curând. Pe când eram încă împreună.

— Oh.

Deşi sunt încă nedumerită.

Josh mă conduce sub o cruce de neon verde, intrarea adăpostită a unei *farmacia.*

— Isla. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. Am avut exact o singură convorbire cu ea de când a început şcoala. Acum vreo trei săptămâni, mi-a trimis un mesaj, întrebându-mă ce mai fac. I-am spus că eram foarte bine, pentru că mă vedeam cu tine. Ne-a urat cele bune. Ea se întâlneşte cu un tip de la Brown.

Mi-aş fi dorit ca informaţia asta să nu-mi fi făcut atâta plăcere. Încerc să nu mă gândesc la Rashmi. Încerc să nu mă gândesc la ea cu Josh în camera mea, anul trecut. Încerc să nu mă gândesc cum probabil au făcut sex în patul meu. Şi poate în duşul meu. Şi poate şi pe podeaua mea.

Încerc.

Josh îmi interpretează tăcerea ca pe o nevoie de explicaţii în plus.

— Am petrecut un timp împreună cu familia ei, într-o vară. Sanjita juca teatru şi mi-am dat seama că era deprimată. De aceea am întrebat-o pe Rashmi despre voi două. Deci, ce s-a întâmplat?

N-am mai spus niciodată povestea asta cuiva. Îmi ia cam un minut să-mi adun curajul.

— Ea e singura prietenă pe care am avut-o vreodată, în afară de surorile mele. Când am ajuns la şcoala de aici… nici măcar nu ştiam *cum* să-mi fac prieteni.

Josh îmi scoate mâinile din buzunarele hainei. Mă trage mai aproape de el.

— Vreau să spun, Kurt şi cu mine am fost prieteni de mai înainte să putem şti măcar ce înseamnă cuvântul ăsta. Aşadar, mi s-a părut un miracol când Sanjita a vrut să-şi petreacă timpul cu mine. Şi ne distram. Şi puteam vorbi despre băieţi, şi pe ea o interesa moda, şi era foarte emotivă. Era antipodul lui Kurt. Prin urmare, ar fi trebuit să prevăd ce avea să se întâmple când el ni s-a alăturat, anul următor, dar n-am făcut-o. Am crezut că prietenii mei vor deveni automat prieteni între ei, prin… nu ştiu. Magia egoistă divină a persoanei mele.

Josh tresare.

— Îmi pare rău.

— Aşa că, el a venit la Paris, iar ea s-a simţit stingherită de el. Şi mi-am dat seama că voia să mă descotorosesc de el, iar Kurt mă tot întreba de ce ea nu-l putea suferi, iar eu… eram pur şi simplu prinsă la mijloc.

— Ca atunci, cu Sébastian.

— Mai rău, pentru că asta a fost prima. Nu m-am aşteptat.

Vocea mi se gâtuie.

— Ea… m-a pus să aleg. *A spus-o chiar aşa.* Zicea de Kurt că e o piedică pentru noi.

El îmi strânge mâinile.

— Kurt nu ţi-ar cere niciodată să alegi.

— Ştiu, zic printre lacrimi. Şi de aceea l-am ales pe el.

Josh caută ceva să-mi şteargă lacrimile, dar suntem deja atât de uzi, încât n-are niciun rost. Râdem şi încercăm să le ştergem cu partea interioară a mânecii hanoracului său.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, zice el. Îmi pare rău că ea te-a făcut să suferi.

Ridic din umeri cu ochii la ghete.

— Dacă te face să te simţi un pic mai bine, Sanjita a fost nefericită cam un an întreg după ce voi două n-aţi mai fost împreună. Chiar şi după ce şi-a realizat aspiraţiile de a urca pe scara socială şi a devenit prietenă cu Emily. Cred că încă mai regretă ce a făcut.

— Ştiu că regretă. Când mă uit la ea, îi văd regretele.

— Tu ai vreunul?

— Doar pe acela că am încetat să mai încerc să-mi fac noi prieteni. După ea şi Sébastian? Uh!

Legăn o dată mâinile de care ne ţinem.

— Dar *cineva* m-a învăţat de curând că nu toată lumea e atât de critică.

Josh clatină din cap.

— Ştiu şi eu? Pot fi foarte critic.

— Da, dar… e ca şi când tu ai fi de partea cea bună a legii.

El zâmbeşte.

Îl împung în piept.

— Vrei să vezi o chestie mişto?

— Mă uit la ea.

— Lasă asta! râd eu. Întoarce-te.

Stăm chiar vizavi de Casa Batlló, o altă capodoperă a lui Gaudi. Faţada este acoperită cu cioburi de mozaic ceramic – acvamarin şi cobalt, ruginiu şi auriu – într-un model frust, ce aduce cu o piele. Şi aceasta are un acoperiş spectaculos, un arc animalier de olane metalice, şerpuit ca spinarea unui dragon uriaş. Clădirea asta îmi place chiar mai mult.

Ochii lui Josh se cască de uimire fără grai.

— Vezi turnuleţul cu cruce? îi arăt eu spre acoperiş. Unii cred că ar trebui să reprezinte suliţa Sfântului Gheorghe care tocmai a omorât balaurul.

— Arhitectură. Poate *ăsta* e viitorul tău.

— E mai degrabă artă decât arhitectură.

— Acelaşi lucru, zice el.

Mă gândesc la asta, dar dacă interesul meu ar fi atât de puternic, aş vrea să cercetez interiorul clădirii. Aş vrea să inspectez fiecare unghi de cât mai aproape cu putinţă.

— Nu, zic, în cele din urmă. Îmi place doar povestea. Şi cum arată.

Josh pune un braţ pe după mine.

— Fiecare artă are nevoie de cunoscătorii săi.

Mă cuibăresc fericită lângă trupul lui ud.

— Ce urmează? întreabă el, uitându-se la ceasul de pe telefonul său.

Îi arunc o privire întrebătoare.

El clatină din cap şi încercăm să nu fim dezamăgiţi. E încă prea devreme să ne cazăm.

Sagrada Familia e următoarea. Harta ne ghidează cu uşurinţă până la cea mai apropiată staţie de transport public. Metro-ul de aici e un metro fără accent, dar, în afară de asta, e identic cu fratele său din Paris. Când ieşim din staţie, ploaia s-a domolit într-o burniţă. Şi atunci o vedem. Casa Batlló poate că e un dragon, dar Sagrada Familia?

E un monstru.

Îmi vine să mă ascund. Îmi vine să plâng. Îmi vine să-mi salvez sufletul de iad. Gaudi a început să lucreze la această biserică la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, dar construcţia nu se va fi încheiat decât cel puţin peste un deceniu. E de două ori mai înaltă decât cele mai înalte catedrale din Franţa. Arată ca un castel dintr-un tărâm fantasy – nisip ud picurat printre degete, deopotrivă ascuţit şi moale. Peste tot sunt reflectoare

puternice, iar muncitorii meşteresc în jurul turlelor sale masive în macarale periculos de înalte.

Dăm roată întregului edificiu, cu mâna streaşină la ochi, ferindu-ne de ploaie, uitându-ne spre figurile sculptate pe fiecare centimetru de faţadă. Atât de multe se întâmplă, peste tot, încât stilul ansamblului desfide clasificarea. Unele turle au în vârf grămezi de struguri în culorile curcubeului, în vreme ce partea dinspre vest e austeră şi torturată, atrăgând privirile spre un Iisus emaciat, pe o cruce de fier. Femei de piatră se tânguiesc lângă o grămadă de cranii, la picioarele sale. Dar partea de est freamătă de viaţă – oameni şi îngeri, animale şi grâne – totul având în vârf un pom verde plin de porumbei albi.

— E frumoasă, zice Josh. La dracu', asta e frumoasă.

Îmi vine în minte ceva. O iau la fugă.

— Ţine-ţi ideea!

— Unde te duci? strigă el.

— Mă întorc imediat! Nu te mişca!

Alerg pe partea cealaltă a străzii şi continui alte două cvartale, până găsesc un magazin cu de toate, la intrarea căruia sunt etalate nişte umbrele. O înşfac pe prima care-mi cade în mână, o plătesc şi alerg înapoi cu ceea ce este, foarte clar, o umbrelă de copii.

Josh e nedumerit şi supărat.

— Nu crezi că e prea târziu pentru asta?

I-o ţin deasupra capului, scotocind în rucsacul lui. Îi pun în braţe tricoul de mâine.

— Şterge-ţi mâinile.

Îmi dă ascultare, apoi îi iau tricoul şi-i dau caietul de schiţe şi condeiul.

— Trebuie s-o desenezi. Când o să mai prinzi ocazia?

— Isla, eu…

Închid fermoarul rucsacului său, fac un pas în lături şi ţin acoperitoarea micuţă deasupra corpului său.

El se uită cum îmi şiroieşte apa de ploaie pe faţă.

— Mulţumesc, spune calm.

Îi zâmbesc fericită. El mă sărută pe obraz, apoi se apleacă peste pagini, adăpostindu-le mai mult, scoţând capacul condeiului cu dinţii. Desenează grăbit şi trebuie să-l îndemn s-o ia mai încet. Nu mă deranjează ploaia. El se concentrează pe copacul cu porumbei.

— Avem probabil două ore până apune soarele, zice el, după aproape douăzeci de minute de tăcere. Cum îţi e? Ţi-e frig?

— Un pic, dar e ok. Mai avem un singur obiectiv notat pe hartă.

— Câştigăm vreun premiu dacă le marcăm pe toate?

— Marele premiu.

El îşi ridică o sprânceană, punând capacul înapoi la condei.

— Atunci ar fi bine s-o facem.

Admirăm împreună desenul lui. Îmi place chiar mai mult decât modelul din realitate. Eu nu i-am văzut decât frumuseţea, nu şi frica însoţitoare. Tot ce atinge Josh e frumos pentru mine.

El îşi pune caietul la loc, în timp ce eu caut harta noastră.

— Oh, nu!

Arunc o privire spre magazinul cu umbrele.

— Probabil mi-a căzut când alergam.

— Îţi mai aduci aminte cum se numea?

Ia umbrela şi o ţine deasupra capului meu.

— Nu magazinul, ci cum se numea ultimul nostru obiectiv turistic?

— Da, bineînţeles.

Josh zâmbeşte. Îmi descheie nasturii hainei, pune degetele pe clavicula mea şi îmi pescuieşte pandantivul de sub rochie.

E *incredibil* de sexy.

Ţine busola sub ochi.

— Atunci o să găsim Calea cea Bună.

capitolul şaptesprezece

Luăm metroul spre nord şi ieşim într-un cartier mai pustiu şi mai murdar. Nu mai iese nimeni din staţie odată cu noi şi, de asemenea, nu e niciun indicator stradal spre ultima noastră destinaţie.

— Am ajuns unde trebuie? întreb eu.

Josh se scarpină în cap.

— Cred că da. Hai să încercăm încolo.

Face semn spre o zonă care arată mai puţin golaşă. Urcăm strada în pantă, împărţind umbrela cât putem. Burniţa s-a prefăcut într-o ceaţă fină. Bălăriile cresc din crăpăturile trotuarului. Totul pare abandonat. În sfârşit, ne încercăm norocul pe o colină lungă, cu mai multe serii de trepte şi scări rulante. *Scări rulante.* N-am mai văzut niciodată unele în aer liber, aşa, făcute sandviş între imobilele rezidenţiale şi magazinele de suveniruri. Dar, în pofida acestor semne încurajatoare… strada e tot pustie.

În timp ce urcăm pe scările rulante şubrede, ceaţa se destramă, devenind din ce în ce mai răsfirată. Iar când ajungem în vârful dealului, dispare cu totul. E soare şi cer senin.

Ne lăsăm capetele pe spate şi ne minunăm la priveliştea cerească.

Mai e o colină mică, pe partea cealaltă a străzii.

— Se pare că e chiar acolo, sus, zic eu.

Cu un suflu nou de energie, Josh mă ridică de la pământ, mă aruncă pe un umăr şi o porneşte în fugă spre vârful colinei. Eu ţip şi râd. El strigă cu veselie nebună. Eu îl lovesc în spinare cu pumnii, dar nu mă lasă jos până ce nu intrăm pe porţi şi suntem în vârf. Îşi ridică braţele triumfător.

— Am câştigat!

Apoi se cocârjează ca slăbit din balamale.

— Mor.

Eu rânjesc:

— Meriţi.

Josh înalţă capul:

— Oh, zău?

Apoi îmi vede faţa schimbată, când observ ce se află în spatele lui. Se întoarce şi el să se uite. Tot corpul i se îndreaptă, de uimire.

Nu suntem doar în vârful ultimului deal. Suntem în vârful Barcelonei.

* * *

Jungla oraşului se întinde spre toate cele patru zări, în dreptunghiuri precise, cafenii, cenuşii, galbene şi roşii. Deasupra tuturor sunt turlele şi macaralele de la Sagrada Familia, dar imediat sub picioarele noastre porneşte o cărare aparent nesfârşită, şerpuind în jos printr-un peisaj de verdeaţă mediteraneană.

Parcul Güell.

În depărtare, putem vedea turnuleţele şi sculpturile pe care Gaudi le-a proiectat pentru acest parc – şi mulţimile de oameni din jurul lor – dar aici, sus, totul e doar pădure şi pace. Aerul e atât de proaspăt şi de curat încât plămânii mei sunt *surprinşi.* Pentru prima oară, după atâtea luni, lumea e liniştită, încă de dinainte de Paris, dinainte de New York… de fapt, nici nu-mi mai pot aminti ultima dată când am simţit un asemenea calm copleşitor.

— Probabil am venit pe drumul din spate, spun eu.

— Ar trebui să pierdem harta mai des.

Ne plimbăm pe cărarea principală în tăcere, ţinându-ne strâns de mână. Sunt fermecată. Trec mai multe minute până vedem pe cineva. E un tânăr vânzător, cu o pătură aşternută pe pământ, care încearcă să vândă cercei cu pene la două femei japoneze. Josh arată spre o potecă laterală îngustă, printre copaci. O luăm pe acolo.

Îmi storc apa din păr, în timp ce mergem, iar el îşi scutură părul dând repede cu mâna pe cap. Picăturile sar în toate părţile.

— Hei, ai grijă, spun eu. Uită-te unde stropeşti.

Josh întoarce capul în direcţia mea şi scutură mai tare.

— Ce copil eşti…

— Mă iubeşti.

Zâmbesc.

— Da.

Aerul miroase a munţi şi a brazi. Sunt atât de mulţi copaci aici. Chiparoşi, măslini, palmieri şi arbori ciudaţi, cu fructe roşii, pline.

Josh întinde o mână şi mă opreşte.

Şi atunci aud şi eu. În dosul tufelor acoperitoare, o pereche face sex. Gura mi se deschide, încântată de surpriză. Josh râde în tăcere. Mergem mai departe, ca să nu-i deranjăm. Se prea poate să fie de vârsta noastră. Majoritatea adolescenţilor europeni nu au maşini şi adesea locuiesc cu părinţii până la sfârşitul colegiului. Parcurile sunt cumva celebre pentru îndeletnicirile amoroase.

Josh îmi face semn spre un luminiş ferit, mai departe de potecă. Dintr-odată e neliniştit.

Dar şi eu mă pregăteam să-i arăt locul acela.

N-a luat mult până când gândul la cealaltă pereche să se transfere asupra noastră. Ne strecurăm prin frunziş. Mă ridic pe vârfuri, buzele ni se întâlnesc şi trupurile noastre se lasă pe pământ. Inimile noastre bat nebuneşte, una lângă alta. El îmi descheie nasturii hainei, iar mâinile lui sunt pe spatele meu şi pe sub rochie. Îmi doresc să nu fi purtat ciorapi. Dar la fel de rapid cum încep săruturile noastre, el se dă înapoi, gâfâind.

— Lasă. Nu pot face asta. Dacă e să mergem mai departe, problema cu opritul va fi un chin prea mare. Deja este.

— Îmi pare rău.

Întind mâna să-l mângâi, dar el se rostogoleşte, ferindu-se.

— Nu, e în regulă. Doar… dă-mi un minut.

Cealaltă pereche apare printre frunze, pe poteca din apropiere. Ne simt prezenţa şi chicotesc, exact motivul pentru care noi aşteptăm până vom fi în camera noastră de hotel. Îmi întind haina peste o creangă groasă, să se usuce. Îmi deschei ghetele şi-mi dau jos ciorapii uzi.

Josh îşi duce mâinile la ochi.

— Mă ucizi.

Îi zâmbesc, în timp ce-mi storc poalele rochiei.

El geme.

— Nu e drept. Fetele sunt atât de rele.

Izbucnesc în râs.

— Dă-mi hanoracul! O să-l pun la uscat.

Docil, şi-l scoate. Tricoul i se ridică odată cu el şi ochii mi se fixează pe partea cea mai de jos a abdomenului său, până ce îşi îndreaptă tricoul. Iubitul meu nu-şi dă seama că şi el mă ucide, de asemenea. Îi atârn hanoracul şi mă întind pe pământ, lângă el. Ne uităm la cer. Capul lui se sprijină de rucsac, iar capul meu

se sprijină de pieptul lui. Vântul foşneşte, răscolind mireasma de brazi în jurul taberei noastre temporare.

— Ochii tăi mă duc cu gândul la pini, spune Josh.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fi fost de un verde mai intens. Sunt atât de terni.

— Nu spune asta.

Mă sărută în creştetul capului.

— Ţi-am povestit vreodată de cabană?

— Nţţ.

Îi ascult bătăile inimii.

— Era o cabană în nordul statului, pe care ai mei obişnuiau s-o închirieze, toamna – pereţi nefasonaţi, şemineuri de piatră, paturi cu cuverturi din petice. Făcute de mână. Şi când ne aflam acolo, tata uita să-şi facă griji de politică, iar mama uita să fie îngrijorată pentru tata. Şi făceam drumeţii, şi culegeam mere dintr-o livadă abandonată. Erau atât de multe încât le aruncam în pârâu, doar ca să le urmărim cum plutesc la vale. Iar seara jucam diverse jocuri…

— Ce jocuri?

— Preferatul meu era Pictionary[13].

Mă cuibăresc mai aproape de el.

— Bineînţeles.

— Preferatul mamei era Indiciul[14], iar al tatei era Risc[15]. Iar părinţii mei găteau cine nepretenţioase, de pildă friptură înăbuşită cu piure de cartofi şi mere coapte…

— Din livadă?

— Da. Şi, în timp ce ei găteau, eu stăteam pe covorul din faţa şemineului, cu uriaşe rezerve de hârtie, şi desenam. Şi… când îmi ridicam ochii, părinţii mei erau în bucătărie, cu o fereastră perfect rotundă în spatele lor. Şi tot ce puteam zări afară pe fereastra aceea – din poziţia mea de pe podea – erau pinii. Aşadar, îmi plac pinii, sfârşeşte el. Mult.

Îmi închid palma în jurul degetului său mare şi îl strâng.

— Dar tu? Unde ai fost cea mai fericită?

Trebuie să mă gândesc puţin.

---

[13] Joc pe echipe, în care jucătorii trebuie să ghicească un cuvânt anume din desenele coechipierilor.

[14] Joc detectivistic, în care, cu ajutorul cărţilor de joc, participanţii se străduiesc să rezolve mistere de genul: cine a făcut-o? cu ce armă? şi unde?

[15] Joc de strategie militară, în care toţi participanţii se luptă (cu armate compuse din infanterie, cavalerie şi artilerie) pentru cucerirea globului.

— Păi, a fost într-o excursie la Disney…

— Ai avut urechi de elan? Te rog, spune-mi că ai avut urechi dintr-alea de elan, cu numele tău cusut pe căptuşeală.

Îi dau un ghiont.

— Nu.

— O să te desenez cu nişte urechi de elan oricum. Continuă.

Îl înghiontesc mai tare.

— Gen avea zece ani, eu şapte, iar Hattie patru. Gen era adorabilă. Avea buclele alea perfect spiralate, ştii? În plus, ea era totdeauna responsabilă cu toate. Iar Hattie era… Hattie. Prin urmare, ele primeau mereu întreaga atenţie, ca întotdeauna, dar atunci părinţii mei m-au surprins cu acel mic dejun de Prinţesă Disney. Numai pentru mine. Şi acolo erau şi Belle, Albă-ca-Zăpada şi Cenuşăreasa, iar Jasmine mi-a spus că rochia mea era frumoasă, şi că eu eram frumoasă, şi a fost grozav. Părinţii mei… *au ştiut.* Au ştiut că eu eram cea care avea nevoie de aşa ceva.

— Asta, zice Josh, e noua mea poveste preferată.

— Bineînţeles, toată treaba ar fi trebuit să rămână un secret. Dar în secunda în care mi-am văzut surorile, am început: „Prinţesa Jasmine crede că sunt mai frumoasă decât voi!” Ceea ce nici măcar nu era adevărat, dar *părea* adevărat. Mamei îi venea să mă omoare, iar Hattie a făcut una din scenele ei masive de pandalii care au ţinut tot restul excursiei, dar a meritat. Cea mai bună zi din viaţa mea!

— Tu *eşti* mai frumoasă decât surorile tale. Eşti mult mai frumoasă decât surorile tale.

— Asta e… cel mai romantic lucru pe care mi l-ai spus până acum.

El râde din nou.

— E adevărat.

O pasăre nevăzută scoate un tril şi o altă pasăre nevăzută îi răspunde chemării.

— Ştii, spun eu, nici măcar nu-mi amintesc ultima oară când am fost într-un loc unde să nu aud deloc traficul.

— Ah, eşti o fată a naturii în inima ta. Numai că n-ai avut niciodată prilejul s-o arăţi.

— Şi tu eşti un băiat al naturii?

— Categoric. Vezi, dacă vii cu mine în New England, o să învăţăm cum să facem toate lucrurile astea în aer liber despre

care ai citit în cărţile tale. Să explorăm, să mergem cu cortul, să ne căţărăm pe stânci, să facem rafting, să ne uităm la stele, să aprindem focuri…

— Să aprindem focuri? zâmbesc eu.

— Întocmai. Focuri. Plural.

Soarele pătrunde pe sub linia copacilor şi, deodată, Josh e luminat din spate de o uluitoare rază aurie. Arată perfect chiar şi atunci când e ud, asudat şi murdar. Mă târăsc mai sus, până ajung la buzele lui. Ne sărutăm, pătimaş, până când nu mai pot rezista.

— Hai să mergem, spun eu.

Vocea îmi sună răguşit.

Josh încremeneşte.

În clipa următoare, se repede după hanoracul şi rucsacul lui, împiedicându-se în propriile picioare, din grabă. Îmi adun lucrurile, el mă ia de mână şi sprintăm pe poteca îngustă. Râdem, de-a dreptul năuci de fericire. Alergăm la vale, tot mai jos, şi cu cât înaintăm, cu atât parcul devine mai aglomerat. Străbatem în goană o zonă care arată ca o peşteră – perfectă pentru sărutat, completată cu un chitarist spaniol tipic – dar sărutatul nu mai e de ajuns. Trecem de sculpturile lui Gaudi, de clădirile lui Gaudi, de faimoasa fântână şopârlă a lui Gaudi, dar abia ne smulg o privire, în timp ce vâjâim pe lângă ele. Nu avem ochi decât unul pentru celălalt.

Luăm primul taxi de la ieşirea din parc. Gâfâim, cu răsuflarea tăiată. Josh îi dă şoferului adresa hotelului nostru, după care limbile, membrele şi mâinile noastre se ating, se caută, se pipăie, în vreme ce străzile Barcelonei se derulează în viteză pe la geamurile noastre. Îi plătim nefericitului nostru taximetrist mult prea mult, mai degrabă din vinovăţie, şi coborâm.

Josh mă sărută pe gât, în timp ce ne cazăm. Tot ce ne înconjoară e ca într-o ceaţă. Funcţionarii, scările, holul. Trântim uşa camerei în urma noastră şi ne aruncăm rucsacurile pe podea. Avem toată noaptea, dar nu mai putem aştepta niciun minut.

Ne sărutăm sălbatic. Imperativ. Îmi scot haina, în timp ce Josh se luptă să iasă din hanorac. Îi dau jos tricoul şi ne prăbuşim pe pat. Pieptul lui bate cu putere lipit de al meu. Mă rostogolesc, mă urc peste el şi descopăr că e la fel de pregătit ca şi mine. Îmi

ridică rochia pe coapse în sus şi apoi peste cap. Mă dau înapoi, fără suflare.

— Ai?

— Rucsac.

Mă aplec pe spate, întinzându-mă după rucsacul lui de pe podea. Îl ajung cu mâna şi-l smulg spre mine. Le găsesc în buzunarul din faţă. Înşfac unul, iar el mă ajută să mă ridic înapoi în pat. Se uită fără fereală la lenjeria mea de corp roz pal. Josh mă mai văzuse, dar niciodată totul deodată.

Îmi deschei sutienul. El mi-l dă jos.

Îmi sărută sânii, burta, linia de deasupra chiloţilor. Şi apoi linia de mai jos, când ultimul meu obiect vestimentar alunecă de pe mine. Îi deschid cureaua, îi deschei fermoarul jeanşilor şi-i trag în jos, odată cu boxerii. Respiraţia lui e scurtă. Gâfâită. Mă las peste el. Scoatem mici exclamaţii. Braţele noastre se încolăcesc unul în jurul celuilalt şi ne mişcăm împreună, privindu-ne reciproc, cercetându-ne unul pe celălalt cu ochii. *Aşa e OK? Dar aşa? Şi aşa?*

Intensitatea creşte. Mai repede.

Îl vreau mai aproape. Îl vreau mai adânc. Îl vreau, îl vreau, îl vreau. Ochii lui sunt închişi, se închid şi ai mei şi terminăm la fel cum am început. Împreună.

capitolul optsprezece

Stomacul lui Josh ghiorăie sub urechea mea. În cameră e întuneric. Mă descolăcesc de pe corpul lui şi mă aplec spre ceasul digital al hotelului. E aproape două dimineaţa. Josh mă simte mişcându-mă.

— *Tapas,* mormăie el. Nu ne-am luat *tapas.*

— Cred că am ratat cina.

— N-are nimic.

Mă strânge la pieptul lui.

— Prea obosit să mă scol, oricum.

— Va trebui să ne întoarcem.

— *Tapas* şi *cerveza.* Şi apoi o să facem dragoste pe altarul de la Sagrada Familia.

Mă desprind de el, mă trage înapoi, mă desprind.

— Vin imediat, spun eu… la baie.

După ce fac pipi, mă întorc să-mi caut periuţa şi pasta de dinţi. El intră după mine şi ne spălăm pe dinţi. Nu ne putem opri din zâmbit unul la altul. Nu-mi vine să cred că adulţii ajung să facă asta în fiecare zi. Şi nu mă refer doar la sex, deşi e minunat, dar la lucruri ca *acesta.* Să ne spălăm pe dinţi în aceeaşi chiuvetă. Oare adulţii îşi dau seama cât de norocoşi sunt? Sau uită că aceste momente mărunte sunt, de fapt, mici miracole? Eu nu vreau să uit vreodată.

Ne suim iarăşi în pat şi adormiţi, fericiţi şi mirosind proaspăt a mentă, facem dragoste. El are grijă să se asigure că eu sunt prima mulţumită, înainte de a se prăbuşi peste mine. Lumina lunii străluceşte în fereastră şi, cu un deget, trasez conturul tatuajului său.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre ăsta, zic eu.

— N-ai întrebat niciodată.

— Îl *ador.*

N-aş fi vrut ca declaraţia asta să-mi iasă pe gură atât de exuberant. Josh râde, dar e râsul obosit de uşurare.

— Slavă Domnului!

— Spune-mi povestea.

Se aşază într-o poziţie mai confortabilă, ţinându-mă cu grijă cuibărită lângă corpul lui.

— Când aveam şaisprezece ani, St. Clair l-a convins pe un artist din Pigalle că aveam optsprezece. Numai că *nu prea* l-a

convins. Dar era atât de stăruitor şi de elocvent, că individul s-a dat bătut. Era categoric ilegal.

Eu râd, iar el continuă:

— St. Clair poate convinge pe oricine să facă orice. E, cum ar veni, muiat în carismă. E atât de nedrept, pentru noi, ceilalţi.

— Ei, spun eu, e ok.

Josh face o pauză. Apoi sesizez un zâmbet în glasul lui.

— Probabil asta trebuie să fi simţit şi tu, când ţi-am spus că eşti mai atrăgătoare decât surorile tale.

Râd mai tare, de data asta.

— Presupun că da.

— Mă rog, eram doar noi doi şi eu am fost singurul care mi-am făcut un tatuaj. A fost la câteva zile după ziua mea…

— Ca acum!

— Ca acum. Mă hotărâsem ca, de ziua mea, să-mi fac un tatuaj, aşa că îl desenasem pe ăsta dintr-un motiv incredibil de inspirat… fiindcă părea mişto la vremea aceea.

— *Este* mişto.

— Mă socotesc uluitor de norocos că încă îmi mai place.

— Ei, haide. Ai gust. Nu ţi-ai pune niciodată ceva jalnic pe corp.

Fac o pauză, fiindcă îmi răsare în minte un gând nou.

— Mai vrei şi alte tatuaje?

— Nu ştiu. Poate într-o zi o să-mi fac un trandafir mare de grădină pe celălalt braţ.

— Ha-ha.

— Aş vrea.

Şi pare necăjit că nu-l cred.

— Vreau mai multe nopţi din acestea cu tine, Isla. Vreau ca *toate* nopţile mele să fie cu tine.

Când soarele năvăleşte înăuntru pe fereastră, e cea mai fericită dimineaţă din viaţa mea. Ne-am schimbat poziţiile, mai devreme, dar picioarele noastre au rămas împletite.

Mă uit lung la adorabilul lui păr, ciufulit de somn, şi la şira spinării minunată. Îi ating pielea de pe spate cu vârful unui deget. El se răsuceşte spre mine. Îmi zâmbeşte languros. Cu satisfacţie. Eu mă lipesc de el, pentru un sărut.

— Mm, zice. E prea devreme dacă facem asta din nou weekendul viitor? Elveţia. Hai să mergem în Elveţia.

— O să fii la New York, weekendul viitor.
Zâmbetul i se şterge.
— Următorul după următorul, spun eu.
— S-a făcut.
Îmi dă părul la o parte de pe umăr, dezgolindu-l.
— Deci. Spune-mi. Cine e cel mai bun tovarăş de pat? Eu sau Kurt?
— Kurt, evident.
— Ştiam eu.
Mă sărută pe nas şi sare jos din pat.
— Mă întorc imediat.
— Îmi dai şi mie telefonul meu? Vreau să mai verific o dată ora noastră de plecare.
Josh îl scoate din geanta mea, mi-l aruncă şi se duce la baie. Uşa se închide. Eu schimb volumul telefonului de la mut la activ. Ecranul se luminează. Îmi stă inima.
— Nu, şoptesc.
Douăzeci şi nouă de mesaje. Kurt. Nate. Hattie. Şcoala. Părinţii.
— Josh? Josh!
Uşa băii se deschide brusc.
— Ce s-a întâmplat? Eşti ok?
Şi apoi vede cum ţin telefonul. I se scurge tot sângele din obraji.
— Nu, şopteşte el.
Încep să plâng. El îşi desface brusc rucsacul, îşi scoate telefonul şi înjură, văzându-i ecranul.
— Kurt. Nate. Mama, cam de vreo sută de ori. *Tata.*
Acum plâng cu suspine.
El se plimbă în sus şi-n jos prin cameră. Îşi trece ambele mâini prin păr.
— E ok. O să fie bine. Am mai intrat în încurcături şi înainte. O să fie bine.
— Cum o să fie bine? Asta o să mi se treacă la dosar!
Tot viitorul meu la colegiu se destramă. Simt că leşin. Mi se răscoleşte stomacul, ameninţând să dea pe afară.
— Nu. O să-mi iau eu toată răspunderea pentru asta. Tu n-o să ai necazuri.
— Cum n-o să am necazuri? Doar sunt la fel de aici cum eşti şi tu. În *Spania.*

Derulez mesajele, încercând să le ordonez cronologic, dar nu mă pot concentra.

Ascult mesajul lui Kurt pe căsuţa vocală, iar el e complet panicat.

Hattie întreba peste tot de tine, iar Nate a auzit-o, apoi au observat că şi Josh lipsea, şi atunci au venit la mine şi a trebuit să le spun unde eraţi. Îmi pare rău, Isla. A trebuit să le spun.

Sunt o idioată.

Sunt *atât* de idioată.

Cum am putut uita de Hattie? Ea e persoana pe care pot oricând conta că o să spună sau o să facă exact ce nu trebuie. Negreşit ea e în spatele trebii ăsteia. Şi negreşit Kurt a fost cel care n-a putut să-ţi ţină gura.

Josh se lasă pe pat, lângă mine. Pune ambele mâini pe obrajii mei şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Respiră, zice el. Respiră. Respiră.

— Nu vreau să respir!

— E ok, spune. O să sun la şcoală. Tu sună-i pe ai tăi.

* * *

Toată lumea e furioasă pe mine. Maman ţipă atât de tare, încât sunt silită să ţin telefonul departe de ureche. Josh primeşte un sac de reproşuri de la Nate, după care eu îl oblig să-şi sune mama. Ea nu răspunde, aşa că îi lasă un mesaj. Refuză să-l sune pe tatăl lui, dar eu insist, şi atunci îl sună, în schimb, pe bodyguardul tatălui său.

După aceea, mă obligă el pe mine să le trimit un mesaj lui Kurt şi lui Hattie.

Ei nu sunt furioşi – vor doar să ştie că suntem bine –, dar eu nu mă simt generoasă faţă de ei. Le spun că suntem bine, ne întoarcem, punct.

Călătoria cu trenul spre Paris e exact opusul celei pe care am făcut-o spre Barcelona. Cerul e senin, dar vagonul nostru e întunecat. Ne ţinem de mâini, nu ne dăm drumul, dar strânsoarea noastră disperată tot aşa se simte. Ca o strânsoare disperată. De parcă am încerca să ne agăţăm de ceva care ne scapă. Niciunul dintre noi nu vorbeşte despre ceea ce ne temem că o să se întâmple. Eu plâng şi Josh mă ia în braţe. A fost

egoism să mă gândesc întâi la problemele mele. Ceea ce-l aşteaptă pe el e mult, mult mai rău.

Spaima şi suferinţa noastră cresc. Suntem aproape înapoi, în cămin, când Josh nu mai suportă. Mă trage în grădina privată a cuiva. Acolo, o pereche de studenţi francezi stau în şezlonguri, fumând ţigări aromate şi profitând de ultimele raze calde ale anului. Nici măcar nu clipesc o dată spre noi.

— Vreau să ştii că te iubesc, spune Josh. Şi vreau să fiu cu tine. Orice s-ar întâmpla.

Ochii mi se umplu iar de lacrimi.

— Nu spune asta.

— Orice s-ar putea întâmpla.

— Nu spune asta!

Carapacea lui crapă.

— Te *iubesc.* Tu mă mai iubeşti?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Schimbarea din purtarea lui Josh e înfricoşătoare. S-ar zice că s-ar putea nărui în orice clipă.

— Bineînţeles că te iubesc. Asta n-a schimbat nimic.

— Dar a fost vina mea. Ideea asta cu weekendul a fost a mea.

Respiră prea rapid, iar ochii nu i se fixează. Are un atac de panică.

— Hei. Hei.

Îmi încolăcesc braţele în jurul lui şi îmi lipesc capul de pieptul lui.

— Am vrut să plec. A fost şi hotărârea mea.

Însă el nu poate decât să se ţină de mine. Degetele lui îmi strâng umerii atât de tare încât e dureros.

— Te iubesc, spun, calmă. *Întotdeauna* te-am iubit.

Bătăile inimii i se domolesc. Apoi, din nou:

— Cum adică? Întotdeauna?

Mă dau înapoi ca să-i întâlnesc privirea. I-o susţin, fermă.

— Adică nu trebuie să-ţi faci niciodată griji că te-aş părăsi, pentru că sunt îndrăgostită de tine încă din primul nostru an de liceu.

Mărturisirea mea îl lasă perplex.

— Nu spun prostii, insist eu. Te-am văzut într-o zi şi am ştiut, pur şi simplu.

Josh se holbează la mine. Se uită *în* mine. Şi apoi mă sărută cu mai multă pasiune decât oricând. Asta ne dă tăria să ne

înfruntăm viitorul. Ne dă tăria să ne întoarcem la căminul nostru. Şi ne dă tăria să batem la uşa lui Nate.

Din nefericire, nu o deschide Nate.

Ci doamna Wasserstein.

capitolul nouăsprezece

— Trebuia să prind un avion, iar eu *încă* te mai caut pe aici. Extraordinar.

Doamna Wasserstein îşi aruncă mâinile în sus, mânioasă. Nate stă în spatele ei, încordat, ca un prizonier în propriul apartament.

Josh e şocat.

— Îţi dai seama ce inconvenient este ăsta? continuă ea. Să fii chemat peste ocean cu *o săptămână* înainte de alegeri? Îţi pasă, măcar?

Doamna Wasserstein e mignonă, mult mai scundă decât îmi închipuisem, deşi niciodată n-ai stărui în gândul ăsta. Prezenţa ei e uriaşă. Arată la fel de puternică precum o face şi în faţa aparatului de fotografiat, iar – în momentul ăsta – cu mult mai înfricoşătoare. Mă fixează cu ochi de culoarea alunei, surprinzători de familiari:

— Şi tu trebuie să fii Isla.

Numele meu sună la fel de neavenit precum mă simt eu. Las ochii în podea.

— Bună ziua.

Josh stă parţial în faţa mea, acoperindu-mă.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, mamă.

— O să-ţi pară.

Nate intervine.

— Eu mă bucur că v-aţi întors teferi. Isla…

— Avem stabilită o întrevedere, mâine-dimineaţă, la prima oră, cu directoarea şcolii, spune doamna Wasserstein.

Mi se pune un nod în gât.

— Cu noi toţi?

— Nu, se încruntă ea. *Fiul* meu şi cu mine.

Faţa îmi ia foc, ruşinată de-a fi fost pusă la locul meu.

— Isla, zice Nate, întrevederea ta este marţi. De ce nu…

— Vă mulţumesc pentru ajutor, îi spune doamna Wasserstein lui. Înţeleg că fiul meu v-a făcut slujba dificilă. Îmi pare rău că v-am creat astfel de neplăceri.

Am sentimentul că *ea* îi face lui slujba dificilă, dar Nate doar îşi trece mâna peste capul ras.

— Cu asta mă ocup. Şi e ok, e un copil bun.

În mod clar nu-l crede. Poate l-ar crede, dacă i-ar cunoaşte pe Mike şi Dave. Dă brusc din cap către el, apoi se întoarce la Josh:

— Plecăm.

El face ochii mari.

— Unde mergem?

— În camera ta. Avem multe de discutat, tinere.

Ţine uşa deschisă şi dă din nou din cap, luându-şi la revedere de la mine.

— Isla.

Cutia toracică îmi strânge inima prefăcând-o într-o minusculă şi dureroasă piatră. În timp ce e condus afară, Josh mă strânge de mână cu aceeaşi forţă de nesuportat. Mâinile noastre se desprind numai când nu se mai pot ajunge. Un ultim schimb de priviri chinuite şi… a plecat. Sunt înţepenită în tăcere. Nate oftează.

— Suntem într-un mare necaz, nu-i aşa? reuşesc eu să articulez, în cele din urmă.

— O să fiţi bine.

— Şi Josh?

Nate îmi aruncă o privire tristă.

Un alt gând oribil îmi trece prin minte.

— Vin şi părinţii mei? De aceea întrevederea mea e abia marţi?

— Nu. Întrevederea ta e marţi, pentru că mâine e sărbătoare. Mai ştii?

Mâine e întâi noiembrie. Ziua Tuturor Sfinţilor. E sărbătoare naţională în Franţa, ceea ce înseamnă că… directoarea şcolii vine în ziua ei liberă ca să discute cu Josh.

* * *

Se înţelege că Josh şi cu mine n-o să ne mai vedem până după întrevederea lui. Dar asta nu mă opreşte să-mi verific mesajele pe telefon la fiecare şaizeci de secunde.

O urăsc pe sora mea. O urăsc.

Dacă n-ar fi fost Hattie, eu aş fi fost în camera lui Josh, în clipa asta – nu şi mama lui – şi ne-am fi făcut planuri pentru rendez vous-ul din Elveţia. Telefonul meu semnalizează. Mă reped la el, dar mesajul e de la Kurt:

Mersul trenurilor zice c-ar fi trebuit să sosiţi acum 3 ore.

Îi răspund:

Am sosit.

Eşti bine?

NU.

Un minut mai târziu, bate la uşa mea.

— De ce n-o deschizi larg, cum faci întotdeauna? strig eu.

Kurt o deschide.

— Pari furioasă.

— Sunt.

— Eşti supărată pe mine?

— Da.

El înfige un manual sub uşa mea.

— Am fost nevoit, Isla. M-au întrebat.

— Ce voia Hattie, mă rog?

— Voia să împrumute uscătorul tău de păr.

— Uscătorul meu de păr?

— Da. Ăăă… difuzorul? Aşa se cheamă chestia aia ce-o pui în vârf? Voia să-şi onduleze părul.

— Şi nu putea împrumuta unul de la cineva din căminul ei cretin?

I se zbate ochiul stâng.

— Nu ştiu.

Un difuzor de păr. Nu pot să cred că toată încurcătura asta a fost provocată de un nenorocit de *difuzor de păr.* Un pirat şi un diavol trec prin faţa uşii mele deschise, îndreptându-se spre holul mare de la intrare pentru petrecerea anuală de Halloween de la Résidence Lambert. Mi se pare de neimaginat că ar avea cineva chef de sărbătorire.

— De ce – măcar o dată în viaţa ta – n-ai putut pur şi simplu să minţi? Asta era tot ce trebuia să faci.

Kurt îşi pune gluga hanoracului pe cap.

— Mi-au pus o întrebare. Eu le-am dat răspunsul.

— Da, ei bine? Mulţumită ţie, iubitul meu e pe cale să fie dat afară din şcoală.

— Nu-i vina mea. Nu eu am făcut asta. El a făcut-o.

Nu mă interesează că spune adevărul. Nu mă interesează că a fost vina noastră. Tot nu s-ar fi întâmplat, dacă el şi-ar fi putut ţine gura. Se presupunea că e cel mai bun prieten al meu. Smulg manualul şi ţin uşa deschisă mai larg.

— Pleacă de aici.

Îşi flutură braţele, supărat.

— Isla.

Închid ochii.
— Nu pot să vorbesc cu tine în clipa asta. Pleacă.
E încă aici. Simt cum îşi mişcă mâinile. Strâng mai tare din ochi, atât de tare că mă doare, până când îl simt trecând pe lângă mine. Uşa dinspre casa scărilor se deschide cu un *zbang.*
— Buu! face la mine o voce masculină.
Deschid brusc ochii. Cineva cu o mască de *Scream* e la doi centimetri de faţa mea. Izbucnesc râsete pe hol, în timp ce trântesc uşa în nasul ticălosului. Mă prăbuşesc pe pat. Plâng din nou. Poate că doamna Wasserstein e aici ca să-l ajute pe Josh să nu fie dat afară. E o femeie puternică. Pariez că şi directoarei îi e frică de ea.
Mie mi-e frică de ea.
Probabil dă vina pe mine pentru toată povestea. Voiam să le fac o impresie bună părinţilor lui Josh. Nu ştiam dacă m-ar fi plăcut – dacă ar fi crezut că eram îndeajuns de bună pentru fiul lor – dar acum nu mai am nicio şansă. Nici măcar nu ştiu dacă au fost conştienţi de existenţa mea, până ieri.
Josh încă n-a trimis niciun mesaj. Mă tem că mama lui i-ar putea supraveghea telefonul, aşa că îi mai trimit doar un singur mesaj. Unul scurt şi necompromiţător:
Te iubesc.
Câteva minute mai târziu, se aude o rafală de bătăi în uşa mea. Sar din pat şi deschid larg uşa. Dar e Hattie. De cum dau cu ochii de ea, văd roşu în faţa ochilor de furie. Poartă o cămaşă havaiană lălâie, încheiată greşit la nasturi. Părul îi stă ţepos, în toate direcţiile. Are cearcăne negre la ochi, vânătăi false şi o mustaţă subţire, desenată cu dermatograful.
— Ce ar trebui să fii? o întreb eu, cât mai calm cu putinţă.
Ceea ce nu e deloc calm.
Ea ridică o bucată de carton. A fost vopsită alb şi are marcate linii negre, indicând metri şi centimetri.
— Sunt o fotografie de dosar[16].
— Vezi în viitor?
— Oui.
Stă pur şi simplu acolo.
— Ce? Ce vrei, Hattie?
— Să-mi cer iertare, ce naiba.

[16] Fotografiile luate victimelor şi agresorilor la poliţie, la deschiderea unui dosar.

Aştept.

Aşteaptă.

— Asta a fost? întreb eu. Asta a fost cererea ta de iertare?

— Da.

— Uau. Sper că te simţi mai bine acum. Pentru că eu sigur mă simt. Mă simt *cu mult mai bine,* ştiind că iubitul meu ar putea fi exmatriculat pentru că tu ai fost *atât* de neliniştită pentru un difuzor de păr.

Expresia ei împietrită ezită.

— N-am ştiut că vă băgăm în bucluc pe voi. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

— Şi mie.

Trântesc uşa.

Uşa se deschide prompt. Hattie se uită la mine cu speranţă, surprinsă, până îşi dă seama că a fost o întâmplare. Ne privim pieziş una pe alta, în timp ce trântesc din nou uşa. Mă împing în ea, tare, până ce simt *declicul* sub palmele mele.

* * *

Petrecerea durează toată noaptea. Josh nu trimite niciun mesaj. Nu-mi amintesc când am adormit, dar mă trezesc brusc pe la opt dimineaţa. E o tăcere exagerată în tot căminul. Toată lumea e, în sfârşit, în pat. Am visat ceva despre un tren care trebuia neapărat prins, dar nu mă puteam opri din machiat. În pofida voinţei mele, îmi aplicam strat după strat, urmărind cum ceasul bătea, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ora plecării.

Două bătăi la uşa mea.

Sar imediat în capul oaselor. *Asta* mă trezise. Asta e a doua oară când bate. Sunetul e greu şi prevestitor de rău. Mă dau jos din pat, clătinându-mă, dar mi-e groază să deschid uşa. Îmi lipesc urechea de lemnul ei.

— Josh? şoptesc.

Niciun răspuns.

Sunt cuprinsă din nou de spaimă. El a plecat deja. Aud sunete care nu există. Deschid brusc uşa, dar e acolo – bineînţeles că e acolo – şi e devastat. Alunecă spre podea. Mă reped înainte şi cade în braţele mele, cu un strigăt visceral. La naiba cu regulile. La naiba cu şcoala asta. Închid uşa şi îl conduc spre patul meu. Îi legăn corpul, în timp ce el dă cu pumnul în piciorul lui.

— E ok.

Trebuie să fiu tare. Unul dintre noi întotdeauna trebuie să fie tare.

— Totul va fi ok.

Îi prind pumnul şi i-l ţin în mâinile mele. Îl sărut pe creştetul capului.

— Nu e ok.

— Aţi fost la întrevedere?

— Sunt exclus. În sfârşit, ea m-a dat afară.

Se învârte camera cu mine.

— Şi... când va trebui să pleci?

— *Asta* e ultima mea zi. Astăzi.

Lumea se întunecă. Un vâjâit puternic se porneşte în urechile mele. Încerc să-mi limpezesc vederea, să-mi calibrez distanţa, dar sunt ca un aparat de fotografiat automat, care nu poate focaliza.

— Unul dintre administratori s-a dus cu mama să caute cutii de împachetat. Şi o să vină înapoi şi o să strângem toate lucrurile mele.

Refocalizez. Refocalizez. Refocalizez.

Josh îşi trage mâna de la mine ca să mă înşface cu toate cele zece degete.

— Dar o să ne revedem curând. De Ziua Recunoştinţei. Mai vii acasă de Ziua Recunoştinţei, nu-i aşa?

Dau din cap, ca un robot.

— Şi după aceea e vacanţa de iarnă. O să petrecem fiecare zi împreună, iar în Ajunul Anului Nou, o să ne întâlnim la Kismet, pentru un sărut. La miezul nopţii. Ok? Şi după aceea o să avem vacanţa de primăvară, după care va fi iarăşi vară. Şi se va sfârşi.

Înghit în sec.

— Tu ce-o să faci? Unde o să termini şcoala?

— Mama nu vrea să vorbească despre asta până nu se termină alegerile. Sunt supăraţi. Părinţii mei sunt atât de supăraţi. Am vrut să vorbesc cu tata, aseară, apoi mama mi-a confiscat telefonul. De aceea n-am putut să te sun sau să-ţi dau un mesaj. Am optsprezece ani, iar părinţii mei mi-au luat telefonul.

— E ok. E ok.

Nu mă pot opri să nu spun asta.

— O să fim ok.

Se aude altă bătaie la uşă şi Nate începe să vorbească fără introducere.

— Josh, am dus-o pe mama ta în camera ta, ca tu şi Isla să fiţi câteva minute singuri. Dar acum trebuie să urci înapoi.

Până şi lui Nate îi pare rău de noi.

Minciuna mea a fost mai gravă decât mi-am dat seama. Nimic – absolut nimic – nu e ok.

capitolul douăzeci

Directoarea stă în spatele unui birou la fel de intimidant pe cât e de mare. Mahonul acestuia e lustruit şi miroase a mosc şi a bogăţie. Două steaguri pe nişte stâlpi de interior stau de o parte şi de alta – unul american, celălalt francez. Un fotoliu de piele, bine căptuşit, se află lângă birou, cu alte două fotolii de piele minuscule în faţa lui. Eu stau într-unul dintre fotoliile minuscule.

— Notele tale au scăzut, zice directoarea.

Mă holbez la ea.

— Nu mult, recunosc, continuă ea. Dar e destulă diferenţă în calitatea învăţăturii tale pentru ca mai mult de unul dintre profesorii tăi să-mi atragă atenţia. Sunt îngrijoraţi. Ai idee când anume au observat schimbarea?

De fapt, nu sunt aici. Sunt încă în camera lui Josh. Ieri.

I-am împachetat viaţa în cutii de carton. Mama lui era furioasă pe el, furioasă pe mine, furioasă la fiecare telefon. Şi a primit o mulţime de telefoane. Nu-mi doream nimic mai tare decât să fiu departe de camera aceea îngrozitoare, dar nu puteam să pierd ultimele noastre ore.

Josh a dat jos desenele de pe pereţi. Le-a pus într-o cutie – unul peste altul, peste altul. Pe cele cu mine la Arènes de Lutèce le-a pus separat, într-un plic protector. Comparativ cu numărul portretelor prietenilor săi, nu erau prea multe cu mine. Nu fuseserăm împreună decât o lună.

Cum se putea să fi fost numai o lună?

— În urmă cu o lună, zice directoarea. Atunci ai încetat să acorzi învăţăturii tale timpul şi atenţia necesare să-ţi păstrezi poziţia în fruntea clasei.

Spune lucrul ăsta de parcă a fi şefa de promoţie e unica mea ambiţie, când, în realitate, pur şi simplu se întâmplase. Sunt doar douăzeci şi patru de elevi în ultimul an – douăzeci şi *trei* – şi cu toţii au prieteni cu care să-şi petreacă vremea, şi locuri în care să se ducă şi lucruri de făcut. Eu nu avusesem niciodată ceva mai bun de făcut decât să învăţ. Însă pentru o lună… avusesem ceva mai bun de făcut.

Josh a strecurat plicul în geanta lui de umăr. A mers cu el în avion.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Într-o zi, camera lui a trecut de la haotică, ticsită de artă şi mâncare şi viaţă, la goală.

Ni s-au dat numai cinci minute să ne spunem la revedere. Mama lui ne-a lăsat în spaţiul acela gol şi eu am plâns din nou. Josh a folosit condeiul lui preferat ca să traseze cu tuş pe dosul degetelor mele: *L-O-V-E.*

Mi-a luat faţa între palme.

— Te iubesc, a zis. Te iubesc. Te iubesc.

Abia de-l puteam vedea printre lacrimi.

— Te iubesc, am spus. Te iubesc. Te iubesc.

— Isla, zice directoarea, o să întâlneşti mulţi băieţi în perioada asta a vieţii tale. Nu poţi să-i laşi să te distragă de la a deveni femeia care eşti menită să devii.

N-are dreptate. Există un singur băiat.

Şi cine o să devin eu fără el?

Mă holbez la degetele mele. Literele s-au şters, dar cuvântul încă arde în carnea mea.

Lângă maşina în aşteptare a mamei lui, literele erau distincte şi negre. Ne-am sărutat cu disperare. Doamna Wasserstein a deschis portiera din spate şi i-a strigat dinăuntru:

— Întârziem. Haide!

Mâinile lui le-au strâns pe ale mele.

— Ziua Recunoştinţei.

Am dat din cap.

M-a sărutat din nou, dar, de data asta, n-a durat mult. Şi apoi mi-a dat drumul la mâini de parcă l-ar fi înţepat, de parcă fizic nu le-ar mai fi *putut* ţine şi s-a urcat grăbit în maşină. Geamurile erau negre. Nu-l puteam vedea, dar i-am privit geamul, totuşi, până când maşina a dispărut din vedere.

Directoarea îşi drege glasul. Privirea mea s-a îndreptat, pe nesimţite, spre fereastră.

— Pentru o lună de comportament indisciplinat, îţi dau o lună de detenţie, în zilele lucrătoare. Cred că o să fii de acord cu mine că e o pedeapsă dreaptă. În plus, asta îţi dă destul timp să te dedici din nou învăţăturii fără vreo… distracţie.

— Josh nu a fost o distracţie.

Directoarea mă cercetează cu atenţie.

— Nu, zice ea, în cele din urmă. Probabil, *pentru tine,* acesta n-a fost cuvântul corect. Dar am îndoielile mele în ceea ce-l priveşte.

E o lovitură crudă. Cum îndrăzneşte să sugereze că eu ţin mai mult la Josh decât ţine el la mine? Cum ar putea ea să ştie despre relaţia noastră?

Ies valvârtej din biroul ei şi mă duc la detenţie. În pofida timpului în care i-am tot dat târcoale pragului sălii, nu i l-am călcat niciodată. Dar arată ca orice altă sală de clasă. Nu mai e decât un singur elev aici, un băiat din clasa a zecea. El nu-şi ridică ochii din tastatura de pe banca lui. *Professeur* Fontaine – profesoara de ştiinţele computerului cu capul în formă triunghiulară – este de serviciu la detenţie.

— Alege-ţi un loc, oriunde, zice ea.

Vorbeşte ca un scamator de pe stradă.

Mi-ar plăcea să ştiu unde obişnuia să stea Josh. Încerc să-i evoc imaginea. O siluetă cu umerii aduşi şi fruntea încruntată se materializează în colţul din spate. Îşi schiţează viaţa în casete ordonate. Păşesc în umbră, dorindu-mi să cred în realitatea sa şi mă aşez în bancă. Fereastra din spatele nostru are vedere spre curtea şcolii, dar nu mai e nimeni, orele s-au încheiat pe ziua de azi. Numai pietrele caldarâmului şi porumbeii au rămas.

N-am ajuns niciodată să citesc casetele alea.

Şi dacă voi fi eu cea care strică tot? Dacă n-o să mai pot intra la Dartmouth? Josh o să ajungă totuşi la colegiul lui. Nu are nevoie decât de un GED[17]. Poate că el şi-a ruinat anul acesta, dar eu s-ar putea să-i ruinez pe următorii noştri patru. Dacă măcar i-aş putea auzi vocea din nou. A ajuns la New York, în dimineaţa asta, unde mama lui i-a îngăduit să trimită un singur mesaj:

Mi-e un dor nebun de tine. Internetul de asemenea confiscat.

Nu ştiu când vom putea vorbi. TE IUBESC.

După detenţie, mă duc drept la Casa din Copac. Aerul serii e îngheţat, iar haina mea nu e destul de groasă. Îmi amintesc cum Josh mi-a pus pe umeri haina lui – chiar aici, la prima noastră întâlnire – şi plâng pentru a suta oară. Mă înfofolesc în pătură şi ating cu mâna pictura lui murală. Îmi lipesc palma de casa cu iederă, pe jardinierele de la ferestre şi cu steagul american. Apăs cu putere palma pe ea, până mă doare.

Aici, îmi spun eu. *El e aici.*

Încerc să fiu şi eu acolo.

---

[17] Abreviere de la *General equivalency diploma* – bateria de teste care atestă cunoştinţele necesare absolvirii liceului.

* * *

— Închide ăla!

Kurt dă năvală în camera mea şi arată spre laptopul meu.

— Ar trebui să înveţi. Ai nevoie de notă maximă la testul de fizică de mâine.

— Sondajul ăsta spune că tatăl lui Josh şi Terry Robb sunt la un scor foarte strâns. E încă prea devreme ca să se ştie cu siguranţă cine va fi câştigător.

— Nu mai citi chestiile alea. Alegerile or să fie abia peste cinci zile.

După care se încruntă:

— Terry Robb. Oamenii n-ar trebui să aibă două prenume.

În sfârşit am depus o cerere să mi se repare uşa. Am obosit să mi se tot violeze intimitatea. Prietenia noastră este intactă, teoretic, dar o tensiune neplăcută învăluie fiecare interacţiune. Kurt e nefericit că eu sunt nefericită. Vrea ca vieţile noastre să o ia de la capăt de unde rămăseseră, pre-Josh. Iar eu sunt nefericită alături de Kurt. Ştiu că n-a vrut să se întâmple nimic din toate acestea, dar lucrurile s-au întâmplat. Şi el n-ar fi putut să le împiedice.

Cât despre Hattie, n-am mai vorbit cu ea de când era o fotografie de dosar. Putea *să fie* şi la închisoare, din partea mea. Eu mă lipisem de ştiri. Am descărcat o aplicaţie care îmi păcăleşte laptopul, făcându-l să creadă că sunt în State, din cauză că restricţiile internaţionale blocau prea multe materiale video. Să ştiu ce se întâmpla la alegeri, minut cu minut, e singurul mod în care mă simt aproape de Josh. Tatăl lui trebuie să câştige. Şi nu doar din motivele evidente, ci, egoist vorbind, sper că victoria îi va relaxa pe părinţii lui destul cât să-i dea înapoi telefonul.

— Tu, spune Kurt. Fizică. Învaţă.

— Nu fi căcăpisălog.

— Căcăprostii, răspunde el.

— Căcătontule.

— Căcăfraiero.

Pare mulţumit de acesta din urmă. Gura mea dă să zâmbească, dar sunt încă enervată. Ca să pună capac acestei săptămâni perfecte, simt că-mi vine ciclul. Îmi închid laptopul.

— Bine. Ai câştigat. Dar o să mă duc la budă, mai întâi.
— Căcăbudă, îl aud spunând în timp ce ies pe hol.
Când mă întorc, joaca s-a sfârşit.
— Ai pierdut un apel de la un număr cu prefix doi-unu-doi.
— Ce?
Dau fuga la telefonul meu. Cineva din Manhattan mi-a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală.
— De ce n-ai răspuns?
— Pentru că ăla nu e telefonul meu.
— Şi dacă a fost Josh?
— Atunci pe ecranul tău ar fi apărut „Josh” şi nu „apelant necunoscut”.
Abia îmi înăbuş ţipătul de frustrare.
— Telefonul lui a fost confiscat! Dacă sună cineva când nu sunt eu aici, *răspunde.* Şi dacă e Josh, spune-i să aştepte până pot eu să ajung aici.
Bună, Isla.
Inima mi se frânge în două la sunetul vocii lui obosite, pe care încearcă s-o ridice peste gălăgia de fundal, alcătuită din strigăte şi sonerii şi zdrăngănituri.
E, ăăă, joi. Bănuiesc că e deja noapte la Paris? Sun de la biroul unui voluntar de la sediul de campanie. E prima oară când am fost lăsat singur în apropierea unui telefon. E destul de rău aici, dar... nu ştiu. Nimic din toate astea nu contează. Mi-e dor de tine. O să încerc din nou, de îndată ce-o să pot. Sper că tu eşti bine. Ok, pa. Te iubesc.
Sun înapoi. După două apeluri, răspunde o femeie cu timbru nazal. Închid.
Ascult încă o dată mesajul de pe căsuţă. Şi încă o dată. Şi încă o dată şi încă o dată, şi nu mai ştiu de câte ori l-am ascultat, când îmi dau seama că sunt singură. Kurt a plecat.

* * *

Un lăcătuş îmi repară uşa. Nu mă despart de telefon.
Îi dau volumul la maximum, înainte să intru la duş, apoi îl păstrez setat aşa chiar şi în timpul orelor. Paranoia mea ia amploare. Nu mă pot opri să-l verific – verific mesaje noi, verific dacă e încărcat, verific să fiu sigură că nu l-am închis din

greşeală. Îmi doresc atât de fierbinte să vorbesc cu el încât simt că iau foc.

Sâmbătă, înainte de a se lumina de ziuă, un alt 212 mă face să mă trezesc speriată.

— Josh?

— Oh, Slavă Domnului, şopteşte el, epuizat şi uşurat. Îmi pare rău că e atât de devreme, dar nu puteam dormi. Te sun din bucătărie. Dacă mă prind ai mei, sunt mâncat. Dar trebuia să-ţi aud vocea.

Strâng telefonul mai tare.

— Mi-e atât de dor de tine.

— Cum e cu putinţă să nu fi trecut decât o săptămână?

— Mi se pare un an.

— Ce mai faci? Ce s-a întâmplat atunci, cu directoarea? S-a lăsat cu suspendare?

— Nu. Mi-a dat detenţie, pentru că e prima abatere. Dar e pe toată luna.

Vorbeşte mai tare.

— Îmi pare rău.

— Partea cea mai nasoală? Când am şi eu detenţie, n-ai tu.

Obţin un singur hohot de râs mohorât.

— Aş accepta detenţia în loc de asta.

— Ştiu.

Mă calmez.

— Cum e? Cum sunt ai tăi?

— Scoşi din sărite. Ocupaţi. Mă cară peste tot după ei, dar abia dacă se uită la mine.

— O să le treacă.

— Poate.

O întrebare mă macină mai mult decât celelalte. Îmi prind pandantivul în mână, să capăt curaj.

— Ştii…

— Da?

— Lasă.

— Isla. Spune!

— Păi, doar… părinţii tăi ştiau despre mine? Ştiu că voi nu vorbeaţi prea des, dar mă întrebam dacă le-ai pomenit vreodată de mine. Înainte de toată beleaua.

Vocea mi se gâtuie.

— Aş urî dacă aceea a fost prima impresie a mamei tale despre mine.

Lunga lui pauză îmi dă răspunsul înaintea lui.

— Urma să le spun înainte de Ziua Recunoştinţei, spune el, în cele din urmă. N-am vrut să pună întrebări despre tine.

Plâng în tăcere.

— Te-ai temut c-or să creadă că nu sunt destul de bună pentru tine?

— Nu. Nu. Am vrut doar să te păstrez numai pentru mine. Eram în bula aceea perfectă, ştii? Bineînţeles că or să te placă.

— Mă foarte îndoiesc de asta.

— Ba or să te placă. Ei ştiu că a fost vina mea. Iar când alegerile se vor sfârşi, o să le povestesc despre tine. Cât de inteligentă eşti, şi cât de bună, şi...

— Cât de ambiţioasă? Cum nu am niciun plan pentru viitorul meu?

— Isla.

— Scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze. Ar fi trebuit să le spun.

Încă o pauză.

— Părinţii tăi au ştiut despre mine?

— Bineînţeles.

Josh oftează.

— Aşteptau cu interes să te cunoască.

— Iar acum nu mai aşteaptă.

Scoate un mic pufnet de râs trist.

— Tu-ţi faci griji de părinţii mei, dar eu sunt cel care a fost exmatriculat.

Deodată, vocea lui coboară:

— Se aude mişcare în casă. Trebuie să plec, te iubesc, pa.

Nici n-apuc să-i spun şi eu „te iubesc”.

* * *

Luni, după detenţie, îl găsesc în fundalul unor fotografii făcute în weekend la YMCA în Brooklyn, un efort de ultim moment al campaniei. E înalt şi frumos, şi zâmbeşte. Arată aproape ca iubitul meu. Pot să spun că zâmbetul lui – fără îndoială, convingător pentru ceilalţi – e forţat. Nici urmă de gropiţe.

— Nu te-am trezit, de data asta, este? întreabă el.

Telefonul soseşte în toiul nopţii. Se aude hărmălaie în fundal, un zumzet general de agitaţie şi însufleţire. Iarăşi sediul. Alegerile sunt peste doar câteva ore.

— Nu.

Strâng tare perna în braţe, dorindu-mi să fi fost el.

— Mi s-a făcut somn, dar mai citesc încă.

— Bravo, aşa te vreau. Care-i subiectul în seara asta?

— Vânătoarea de orhidee. Ştiai că a fost o activitate surprinzător de periculoasă?

— Poate *asta* e viitoarea ta carieră.

Un zâmbet autentic i se strecoară în glas.

— Vânătoare de orhidee. Şi eu o să te însoţesc în expediţii. Putem purta pălăriile alea kaki cu plase de ţânţari.

— Cum mai e pe acolo? întreb eu.

— Mai bine aş vâna orhidee.

— Sper ca tatăl tău să câştige.

— Şi eu. Altminteri, o să fie nesuferit pentru cel puţin şase luni.

Pseudogluma pică sec, iar el oftează.

— Apropo. Ghici cine trimite o echipă de filmare la secţia mea de votare? Ghici cine o să fie la ştirile de dimineaţă?

— Ghici cine o să fie lipită de transmisiile CNN în direct, sperând să prindă o străfulgerare?

— Ghici cine o să fie la ore când o să se întâmple?

— Oh!

Curajul mă părăseşte.

— Aşa e.

— Nu-ţi face griji, o să fie pus pe website-ul tatălui meu. Şiiiii s-a întors mama.

— Te iubesc! spun eu.

— Şi eu te iubesc.

Josh râde, surprins.

— Mulţumesc pentru entuziasm.

— N-am apucat să-ţi spun, data trecută.

— Ah, bine. De acum încolo – şi parcă îi simt zâmbetul lărgindu-se într-un rânjet cu gropiţe – hai să începem cu asta.

capitolul douăzeci şi unu

Când orele se termină, mă pitesc într-o cabină la toaletă. Am zece minute până va trebui să fiu în sala de detenţie. Îmi scot laptopul din geantă. Competiţia e încă prea la început pentru a se da vreun rezultat al voturilor, dar derulez rapid pagina web a senatorului. *Uite.* Înregistrarea video.

Josh intră în secţia de votare cu părinţii lui. E chipeş, parcă ar fi… proaspăt ferchezuit. Poartă un costum care îi pică atât de bine, încât de bună seamă a fost croit special pentru el. Părinţii lui ies din cabinele lor. „Cu cine aţi votat?” strigă cineva, iar tatăl lui Josh spune: „Ar fi trebuit să votez, acolo? Eu credeam că plasez o comandă să mi se aducă micul dejun!” Ha-ha.

Camera se întoarce la Josh. Intră în cabină, în vreme ce părinţii lui se uită, mândri. O reporteriţă cu dinţi lungi îi vâră microfonul în faţă lui Josh, la ieşire: „Cum a fost să votezi prima oară pentru tatăl tău?”

„Extraordinar.” Josh se uită la cameră cu o surprinzătoare dezvăluire de farmec. „Mă simt grozav.”

Nu minte. Şi cu toate că înţeleg că acesta este un sincer moment remarcabil în viaţa lui, e… e ca şi când aş privi un străin. Mă uit din nou la fragment şi pun pauză exact când el răspunde întrebărilor reporteriţei. Îi ating chipul de pe ecran.

Dacă nu ne-am fi dus la Barcelona, ar fi înapoi la Paris în douăzeci şi patru de ore.

Înăbuş gândul şi-l alung. Pentru că, dacă nu ne-am fi dus la Barcelona, n-am fi avut nici Parcul Güell. Sau o cameră de hotel luminată de lună.

Când se sfârşeşte detenţia, alerg până la căminul meu. Cercetez internetul, dar primele estimări ale voturilor sunt la fel. Cursa e foarte strânsă.

Vine Kurt şi – spre surprinderea mea – închide uşa după el.

— *Boeuf bourguignon suivi d’un clafoutis aux poires*[18]*.* Pentru tine.

Aşază pe biroul meu tava de plastic de la cantină.

— N-am ştiut ce să fac, aşa că am luat tava cu totul.

Stinghereala lui e emoţionantă, oarecum. Biftecul încă aburind şi desertul cu pere miros amândouă îmbătător.

— Mulţumesc.

Îşi dă gluga pe spate.

---

[18] Biftec à la Burgundia şi pandişpan cu pere (fr.).

— Nate a spus că pot sta cu tine, câtă vreme nu află nimeni, sub pedeapsa decapitării. Dar nu cred că el o să ne decapiteze cu-adevărat.

Răsuflarea mi se opreşte sufocant în piept.

— Îmi cer iertare că n-am putut minţi pentru tine, zice el. Şi îmi pare rău că Josh a plecat.

Îl plachez cu o îmbrăţişare. E ca în zilele de odinioară, chiar dacă petrecem seara trecând în revistă ştirile, în loc să ne facem temele. Kurt cedează după miezul nopţii, dar cursa electorală e prea strânsă ca eu să am somn. E încă devreme în State. O transmisie în direct se derulează încet, cu volumul dat la minimum. Candidaţii daţi ca şi câştigători de pe tot cuprinsul Americii sunt anunţaţi, unul după altul. La două dimineaţa, mi se dau şase secunde de bucurie, când este difuzat un clip din sediul Wasserstein-ilor.

Josh stă lângă mama şi tatăl lui, cu vreo câteva sute de baloane roşii, albe şi albastre. Camera se mişcă şi baloanele îi acoperă faţa. Transmisiunea se mută la cursa guvernatorilor din Florida. O oră mai târziu, abia-mi mai ţin ochii deschişi, când aud prezentatorul cu creasta de păr nepotrivită spunând:

— Şi în cea mai strânsă cursă a nopţii, senatorul de New York, Joseph Wasserstein, încă mai luptă să-şi păstreze scaunul.

Mă aplec spre ecran. În timp ce urmăresc scorurile numărătorii voturilor, doamna Wasserstein încă mai arată proaspătă şi veselă – mereu soţia sprijinitoare – deşi presupun că un machior a aranjat-o între timp. Senatorul pare un pic tras la faţă, dar îşi păstrează o mină curajoasă.

Josh arată extenuat şi plictisit. Sper ca părinţii lui n-or să vadă filmarea asta, mai târziu.

Totuşi… acesta este Josh *al meu.* Nu străinul de mai devreme. Un bărbat cu înfăţişare încordată, probabil managerul de campanie, îi şopteşte ceva la ureche, iar Josh îşi îndreaptă ţinuta. Omul trebuie să-i fi spus că se vede la televizor. Camera întrerupe transmisia.

Ştirile continuă în acelaşi ritm. Valul meu de adrenalină se stinge.

Mă trezesc când sună ceasul. Kurt a plecat şi păturile au fost bine aranjate pe lângă mine. Există un bilet cu un singur cuvânt lângă perna mea: *VICTORIE.*

* * *

I-am subestimat grav pe părinţii lui Josh. În ajunul succesului senatorului, mi-am imaginat – cel puţin – că-i vor îngădui fiului său să dea un telefon sărbătoresc. Nicio şansă. Îmi doresc să-i pot spune lui Josh cât de bucuroasă sunt pentru familia lui. Îmi doresc să pot să-i spun lui Josh orice. Niciodată nu m-am mai simţit atât de neajutorată sau de respinsă.

* * *

Două zile mai târziu, emisiunea principală a ştirilor de dimineaţă din New York are un material exclusiv cu senatorul Wasserstein. Găsesc link-ul spre site-ul lui, bineînţeles. Interviul e pălăvrăgeala politică standard, mai puţin fundalul. Ei bine, e captivant.

E casa lui Josh.

Camera de filmat îl urmează pe tatăl lui din sufragerie în camera de zi. Totul e impecabil decorat, deşi probabil prea ordonat. Platouri delicate de porţelan atârnă în modele geometrice pe pereţi. Vaze extravagante sunt umplute cu plante de sezon şi pene de fazan. E greu să-ţi închipui că ar *locui* cineva aici. Doamna Wasserstein i se alătură pe sofa, sub o pictură afişată la vedere, aparent nelalocul ei, a staţiei de metrou Saint Michel – o frumuseţe Art Nouveau în care sunt reprezentate, la grămadă, biciclete legate cu lanţ şi graffiti anoste. Un adolescent se sprijină apatic de unul dintre suporturile de biciclete. E St. Clair. Josh a pictat acest portret al prietenului său anul trecut. L-am văzut uscându-se în atelierul de artă din şcoala noastră.

Realizatoarea interviului, o femeie cu nas ca un cioc şi buze palide, lucioase, întreabă dinadins despre el, iar părinţii lui Josh turuie despre viitorul promiţător al fiului lor. E un răspuns discordant. Întotdeauna am presupus că neînţelegerile dintre Josh şi părinţii lui au fost cauzate de dorinţa lui de a urma o carieră în artă, dar laudele şi sprijinul lor par sincere.

— O moşteneşte pe mama lui, zice senatorul, zâmbind radios spre soţia lui.

— În dragostea pentru artă, da, replică ea. Dar talentul e numai al lui.

Interviul face o retrospectivă rapidă, cu filmarea de la secţia de votare – Josh, atât de chipeş, atât de fermecător – iar când se întoarce, este şi el de faţă. Inima începe să-mi bată mai repede. Are din nou înfăţişarea aceea ciudată, ferchezuită. O inexplicabilă presiune creşte în mine.

Reporteriţa zâmbeşte, băgăcioasă şi rău-prevestitoare.

— Am auzit că, după ce a fost difuzată înregistrarea aceea, tinerele domnişoare i-au luat cu asalt biroul tatălui tău, interesându-se de tine. Ce crezi că se va întâmpla acum, când ştiu nu numai că eşti foarte atrăgător, dar eşti şi un geniu artistic?

Cum?

Josh râde, politicos.

— Nu sunt sigur.

— Spune-ne, se apleacă ea spre el. New Yorkul moare să ştie. Ai o iubită?

Face o pauză, înainte să mai râdă o dată, cu modestie.

— Ăăă, nu. Nu în momentul de faţă.

Îmi ţiuie urechile. Dau filmul înapoi, cu inima zdruncinată.

Ăăă, nu. Nu în momentul de faţă.

O vâltoare întunecată bubuie surd în măruntaiele mele. Clipesc. Şi încă o dată. Stele usturătoare îmi împăienjenesc vederea, în timp ce ei derulează un clip din noaptea alegerilor. Este aceea în care Josh arată nefericit, dar acum reporteriţa spune că pare *nervos,* pentru că ţine atât de mult la tatăl lui, şi cum va fi *o norocoasă lady* aceea care va pune mâna pe un atât de *simţitor tânăr burlac.*

— N-o să rămâi celibatar mult timp, glumeşte ea şi părinţii lui chicotesc.

Pun filmul de la capăt.

Ăăă, nu. Nu în momentul de faţă.

N-o să rămâi celibatar mult timp.

Chicotit chicotit.

Întind mâna după telefon şi urlu de-a dreptul când îmi amintesc că nu îl pot suna. O fac, totuşi. Niciun răspuns. Îi trimit un mesaj:

SUNĂ-MĂ.

Kurt primeşte un al doilea mesaj:

911

— Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat? întreabă el, două minute mai târziu.

Gâfâie.

Fac semn înnebunită spre laptop.

— Uită-te la aia. Spune-mi… ce… uită-te, mai întâi!

Când se termină, fruntea lui se încreţeşte.

— Când aţi rupt-o voi doi?

— N-am rupt-o.

— Şi atunci de ce să zică el aşa ceva?

— Nu ştiu! Spune-mi tu.

Ridică din umeri, neajutorat.

— Întrebi pe cine nu trebuie.

— Nu, trebuie să fie un motiv logic. Spune-mi! Spune-mi, până nu înnebunesc!

— Nu mai ţipa.

Kurt îşi trage gluga hanoracului pe cap.

— Se poate ca el s-o fi rupt-o cu tine şi tu să nu-ţi fi dat seama? Oamenii sunt derutanţi. Una zic şi alta vor să se înţeleagă.

— Aş fi fost în mod sigur conştientă că Josh a rupt-o cu mine!

— Poate… nu ştiu. Poate că tatăl lui vrea să folosească asta ca un nou aspect pentru popularitate. Dar deja a câştigat alegerile, aşa că mă îndoiesc…

— Bineînţeles!

Îl iau în braţe.

— Bineînţeles că a fost ideea tatălui său!

Dar Kurt nu e convins. Îmi pierd următoarea jumătate de oră încercând să-l lămuresc, construindu-mi pledoaria, dar până când pleacă, obosit şi iritat, nici măcar eu n-o mai cred. Şi dacă Josh a intrat în panică din pricina acestui subit val de interes – *Eu de ce naiba n-am ştiut de acest subit val de interes?* – care l-a făcut curios vizavi de alte fete? Şi cine sunt aceste alte fete, totuşi?

Îi tastez numele în motorul de căutare, dau clic pe cele mai recente rezultate şi îl descopăr în comentariile mai multor site-un diferite, inclusiv pe pagina de pornire a acelei enervante emisiuni de ştiri matinale. Curajul meu se rostogoleşte şi mai la vale. Sunt comentariile tipice ale admiratoarelor ambalate şi hărţuitoare, pe care le găseşti de regulă online, dar de data asta sunt diferite. De data asta vorbesc despre iubitul meu.

La unu noaptea, telefonul meu sună în sfârşit. Mâna îmi tremură de nelinişte şi furie.

— Te iubesc, zice Josh.

Sunt fără grai.

— Eşti acolo? Isla?

— Bună, zic eu, cu prudenţă.

— Parcă rămăsese că o să începem fiecare convorbire cu „te iubesc”.

— Am… am văzut interviul.

— Mda.

Oftează.

— Mi-am închipuit. M-a anunţat mama că ai scris. A spus că te pot suna ca să-ţi explic. Folosesc telefonul ei, acum.

E un licăr de speranţă în inima mea, dar vocea îmi tremură oricum.

— De ce ai spus aia?

— Îmi pare rău.

Vocea îi devine îndurerată.

— Am vrut să te previn, dar n-am putut. Am spus că sunt singur, pentru că n-am vrut să te târăsc şi pe tine în toată afacerea asta.

— Sunt iubita unui fiu de senator. Îi doare-n cot pe toţi de mine.

— Ai fi surprinsă, zice el, posomorât. Şi de mine am crezut că îi doare-n cot pe toţi.

— Deci… e adevărat? Chiar te caută deja fetele?

— Pfui. Mda. Oarecum. E aiurea. Aş vrea să înceteze.

Ceva de sticlă se sparge pe trotuar, sub fereastra mea. Un grup de elevi izbucnesc în râsete de beţivani.

— Şi de ce n-ai vrut să spui că ai pe cineva? Doar nu trebuia să le dai numele şi numărul cardului meu de asigurare.

— N-am vrut să te fac să suferi.

Vorbeşte cu durere.

— Ăsta e ultimul lucru pe care l-aş vrea. Încercam să te protejez, încercam să te ţin în partea *bună* a vieţii mele.

— Dar eu vreau să fiu în toată viaţa ta. Inclusiv în părţile urâte.

— Eşti sigură? Pentru că am o grămadă de părţi urâte.

— Toată lumea are.

— Ale tale care sunt?

— Devin geloasă când mă gândesc la alte fete plăcându-l pe iubitul meu.

— Eu devin gelos când mă gândesc la Sébastien. Şi la toţi tipii de la şcoală care încă te mai pot vedea în fiecare zi.

Pufnesc.

— Poţi să nu-ţi mai faci griji. Nu e niciunul interesat de mine.

— Nikhil te place.

Sunt luată prin surprindere.

— Ce?

— Nikhil Devi. L-am auzit odată, în trecere, vorbind despre tine cu unul din prietenii lui.

Nikhil e fratele mai mic şi mai tocilar al lui Rashmi şi Sanjita. Nu că aş avea eu dreptul să-l judec. E în clasa a zecea, anul ăsta.

— Asta-i ciudat. Ce spunea?

Josh râde o dată.

— Aha, ca să mă poţi părăsi pentru el?

— Da.

— Lui Nikhil îi place posteriorul tău.

— Îmi retrag cuvintele. N-am vrut să ştiu asta.

Râde din nou.

— Mi-a fost dor de râsul tău. Îmi e dor de tine.

Mi-aş dori să pot trece prin telefoanele noastre şi să-i ating mâna, de partea cealaltă.

— Treisprezece zile până voi veni acasă. Cum o să supravieţuim?

Josh îşi ţine brusc respiraţia şi urmează o lungă şi groaznică pauză.

— Ăsta… e celălalt lucru pentru care am primit îngăduinţa să te sun.

Oh, nu. Te rog. Nu.

— Familia mea a fost invitată de Ziua Recunoştinţei la dineul de la Casa Albă.

La… unde?

— Isla?

— Casa Albă, zic eu.

— Mda.

— Adică, acolo unde locuieşte preşedintele? Acea Casă Albă?

— Da.

— Ha! mă înec. Ha!

— E o demenţă. Vreau să zic, zeci de familii sunt invitate, nu doar noi. Şi totuşi.

— *Iubitul* meu a fost invitat la *Casa Albă.*

— Iubitul tău – care a fost exmatriculat de la liceu – a fost invitat la Casa Albă.

Încep să râd de-adevăratelea.

— Tata l-a cunoscut pe preşedinte, când erau mai tineri.

Râd şi mai tare. Şi plâng.

— Oh, Isla.

Sună ca şi cum i se frânge inima prin receptor. Ori de câte ori îmi rosteşte numele, îmi smulge o parte din suflet. Vreau să-l mai rostească o dată.

— Te rog, spune-mi că ştii că aş da orice să nu iau parte la acest dineu.

— Bănuiesc că e dificil să refuzi Casa Albă.

— Imposibil.

— Cum rămâne cu vacanţa de iarnă?

— New York, jur.

Trag de un fir desprins din pătura mea cu hartă cusută pe ea, un fir verde care aparţine lui Central Park.

— Eşti sigur că n-o să mai fiţi invitaţi acolo şi de Crăciun?

— Suntem evrei.

Rahat.

— Scuze. Ştiu asta.

— Ştiu că ştii.

— Doar că sunt supărată. Mă simt atât de departe de tine.

— Ştiu.

Iar vocea lui dispare în eter.

— Şi eu la fel.

capitolul douăzeci şi doi

— Pari tristă să fii acasă, spune maman, cu uşorul ei accent.

Tocmai a făcut scandal pe seama tunsorii nebuneşti a lui Hattie, făcută de ea însăşi, şi se adună pentru un al doilea scandal cu mine.

Taxiul se îndepărtează spre destinaţia finală, ducându-l pe Kurt acasă la el, la două străzi mai încolo. Tata ia valiza mea într-o mână şi pe a lui Hattie în cealaltă şi ne târâm pe scări, la etajul nostru. Casa noastră miroase a pâine cu dovleac. Maman a decorat totul cu frunze, ghinde şi tărtăcuţe. O ghirlandă de panglici şi bobiţe roşii se înfăşoară de-a lungul balustradei care duce la etaj şi lumânări de ceară strălucesc în fiecare cameră. Maman adoră sărbătorile. Şi îi place să le aibă acasă pe toate cele trei fiice.

— Nu sunt tristă, o asigur eu, gândindu-mă la aeroport.

Josh a decolat cu numai două ore înaintea sosirii noastre. Sincronizarea mi se pare încă o dată crudă.

— Ba eşti. Şi tu n-ai fost niciodată cea tristă.

— Când vine Gen?

Ţocăie din buze la evidenta mea evitare a subiectului, dar se înveseleşte când răspunde.

— Mai târziu, în seara asta. Exact la timp pentru Ziua Recunoştinţei.

Hattie trece în goană pe lângă noi şi trânteşte uşa camerei sale, iar maman devine din nou tânguitoare.

— Oh, *mon bébé.* Tu n-ai să-ţi distrugi frumosul tău păr, *non?*

— Nu, maman, spun eu.

Ea e singura din familie fără păr roşu – deşi, ştiinţific vorbind, trebuie să fi avut gena pe undeva – şi asta a făcut-o supraprotectivă pentru al nostru. Părul ei are culoarea boabelor de cafea. Maman şi cu mine avem aceeaşi înălţime şi acelaşi nas cârn. Gen e scundă, ca noi, în timp ce Hattie seamănă cu tata, înaltă şi slabă, cu trăsături ascuţite. Dar tata e singurul al cărui păr din barbă e portocaliu-ars şi zbârlit.

— A sosit un pachet pentru tine, azi-dimineaţă, spune el.

Tatăl meu e, în general, prietenos, prin urmare modul în care anunţă această veste este deosebit. E şovăielnic. Poate chiar un pic ostil.

— L-am pus în dormitorul tău.

Mă încrunt.

— Ce fel de pachet?

— A fost adus de curier. Cred că e de la Joshua.

Joshua. Am impresia că nu-l place pe acest Joshua, dar toată fiinţa mea e în alertă.

— Serios? Nu aşteptam nimic.

— Cutia e grea.

Deja mă reped spre scări.

— Mai este încă iubitul tău, *oui?* zice maman, iar eu mă opresc brusc. Pentru că l-am văzut la televizor spunând că nu are o iubită. Nu-mi place asta, Isla.

Mă încrunt.

— Mă proteja. Josh nu voia să mă hărţuiască presa.

Ea ridică din umeri, încet şi cu tot trupul.

— A sunat de parcă şi-ar fi căutat escortă.

— Escortă? *Oh, mon Dieu.*

Nu pot să cred că mă obligă să justific asta. Nu sunt de nici cinci minute acasă.

— De ce n-a adus cutia el însuşi? întreabă tata. E în oraşul ăsta de trei săptămâni, dar nu se poate deranja să se prezinte părinţilor tăi? Măcar atât ar fi putut face, după toate cele prin care ne-a pus să trecem.

— Prin ce v-a pus *pe voi* să treceţi?

Îmi arunc mâinile în aer.

— Nu, lăsaţi-o baltă. N-am de gând să discut iarăşi cu voi toată povestea asta. Şi a trimis un curier pentru că trebuia să prindă un avion. Ca să se ducă la *Casa Albă.* Ca să ia masa cu *preşedintele.* Vă amintiţi?

— Tot ar fi fost un lucru politicos din partea lui, zice tata.

— De ce? Ca să-l poţi hărţui în legătură cu şcoala?

— Chiar vrem să ştim care sunt planurile lui de viitor, da.

— Tu auzi ce spui?

Maman intervine.

— Voiam doar să-l cunoaştem pe acest băiat care e atât de important pentru tine.

— O să-l cunoaşteţi, luna viitoare.

Şi parcurg în fugă ultimele trepte.

— Oare? strigă tata după mine. *Oare o să-l cunoaştem?*

În pofida tuturor celor întâmplate, abia aşteptasem să vin acasă. Acum nu mai sunt atât de sigură. Sunt epuizată. Am depus toate eforturile ca să îmi păstrez notele bune – *Dartmouth*

– şi, chiar dacă eu şi Kurt ne-am împăcat, lucrurile încă n-au revenit la normal. Am fost atâta vreme la detenţie, încât abia dacă ne-am mai văzut. Josh s-a mai strecurat să dea câteva telefoane, când şi când, dar e mai greu, pentru că mama lui e mai puţin ocupată, acum, că alegerile s-au terminat.

Şi faptul că tata mă bate la cap cu viitorul lui Josh e din cale afară de stresant, pentru că ultima oară când am vorbit cu Josh, mi-a spus că mama lui vrea ca el să încheie anul la o şcoală particulară în DC. Când i-am sugerat să-şi ia mai bine GED-ul, mi-a răspuns: „De ce mi-aş pierde timpul, când ei or să mă planteze oricum la altă şcoală stupidă?”

După asta, schimbasem subiectul.

Dormitorul meu miroase a nelocuit şi a curat, mirosul absenţei pe care îl are ori de câte ori vin acasă din străinătate. O cutie mare e în mijlocul camerei, pe podea. Nu recunosc adresa expeditorului şi nu are niciun nume, dar e fără îndoială scrisul deosebit de frumos al lui Josh. Pulsul meu accelerează. Tai banda adezivă cu o pereche de foarfeci, deschid cutia şi scot un geamăt într-un soi de agonie recunoscătoare. Aerul *acesta* miroase a *el.*

Deasupra, e un tricou bleumarin, unul dintre preferatele lui. L-a purtat în prima zi de şcoală, anul ăsta. Îmi îngrop nasul în bumbac. *Citrice, tuş, el.* Mi se înmoaie genunchii. Îl strâng la piept, examinând mai departe conţinutul cutiei. Mi se înmoaie şi restul corpului.

Băiatul de la şcoala cu internat, legat cu sfori.

E un bilet strecurat sub sforile cu care e legat manuscrisul. *TE IUBESC.*

Îmi place că începe cu asta şi în scrisoare.

ÎMI PARE RĂU CĂ NU POT FI CU TINE ÎN PERSOANĂ, DAR SPER CĂ VEI ACCEPTA ACEST JALNIC ÎNLOCUITOR. TOATĂ SĂPTĂMÂNA AM SCANAT ŞI AM IMPRIMAT PAGINILE. NU L-AM ARĂTAT NIMĂNUI ÎN ÎNTREGIME, PÂNĂ ACUM. N-AM TERMINAT, DAR ATÂT AM PÂNĂ ACUM. SPER CĂ MĂ VEI MAI PLĂCEA ŞI DUPĂ CE VEZI PĂRŢILE URÂTE. AL TĂU, J.

Ochii mi se umplu cu lacrimi de fericire. Aş vrea să urc în clipa asta cu manuscrisul în pat, dar va trebui să aştept. Vreau intimitate. N-aş vrea să fiu întreruptă la mijlocul lecturii. Pun tricoul lui Josh lângă perna mea, dar cutia o vâr în şifonier.

Părinţii mei nu sunt băgăcioşi, dar orice e lăsat la vedere e considerat vânat legal.

Îmi petrec restul zilei împreună cu ei. Când mă întreabă despre cutie, le răspund un vag:

— Oh, ştiţi voi. Un semn de atenţie. O scrisoare, un tricou.

Dar de îndată ce se termină masa, pretind că mă resimt de la schimbarea de fus orar şi mă retrag. Scot cutia şi o pun lângă pat, aprind veioza şi mă urc în aşternuturi. Aş îmbrăca tricoul, dar nu vreau să-i pierd mirosul. Mă ghemuiesc cu el în braţe, în schimb. Şi apoi desfac sfoara şi întorc prima pagină.

* * *

Cartea e împărţită, cum era şi în camera lui de la cămin, în patru secţiuni, începând cu Anul întâi. Josh s-a desenat ca un băiat slăbănog şi naiv, uşor impresionabil, în timp ce studiază noul său mediu. Găseşte Parisul deopotrivă intimidant şi copleşitor, dar nu trece mult şi i se face dor de casă. Nu că i-ar fi dor chiar de casa lui – de zborurile între un oraş şi altul, nesfârşitele campanii, părinţii care îl neglijează. Îi e dor de viaţa pe care o întrezărise când era mai mic. Cabana şi pinii. O familie unită. Recunoaşte, aproape imediat, că în loc să schimbe două vieţi pe una, acum are trei. Şi e prea târziu.

Un desen de o pagină: el într-un colţ, mic şi ghemuit, uitându-se în sus la căminul lui, în timp ce restul paginii – unde ar trebui să fie casa – e spaţiu gol. Duce dorul unui loc care nu există. Şi ştie că Parisul nu îi va umple golul.

Încearcă să-l umple dedicându-se artei. Se împrieteneşte cu St. Clair la atelierul de artă. St. Clair e cu un an mai mare, dar e atras de talentul natural al lui Josh, în vreme ce Josh e atras de carisma naturală a lui St. Clair. Noaptea, Josh stă treaz în pat, recapitulând lucrurile pe care noul lui prieten le-a spus sau le-a făcut, sperând să înveţe de la el. Să-l emuleze. Paginile sunt triste şi înduioşătoare, pline de adevăruri umilitoare.

St. Clair are o prietenă cu părul vâlvoi pe nume Meredith, iar Josh se împrieteneşte şi cu ea. Cei trei amintesc în mod ciudat de Harry, Ron şi Hermione. St. Clair e liderul, Josh e clovnul, iar Meredith e experta-ştie-tot. Dar, în versiunea aceasta, Hermione e în mod clar îndrăgostită de Harry.

Scenele cu prietenii săi sunt amuzante. Par nişte personaje, nu persoanele reale pe care obişnuiam să le văd în jur, la şcoală. Cu toate că-mi stârnesc acel junghi de durere, care întotdeauna mocneşte în mine când e vorba despre ei. Eu n-am cunoscut niciodată această parte din viaţa lui. Dar în scenele în care Josh e singur, devine *Josh* iar şi totul e bine din nou. Studiez aceste casete cu o intensitate care mă face să mă simt prost, poate vinovată, dar cu cât mai greu de citit sunt scenele, cu atât mai repede dau paginile. Josh se gândeşte la fete *constant.* Vede o franţuzoaică frumoasă, prea înaltă, pe stradă, şi sunt oripilată să dau pagina şi să-l găsesc masturbându-se în camera lui cu gândul la ea. Peste vară, se sărută pentru prima oară cu o fată mai mare ca el, care lucrează la magazinul lui preferat de comicsuri din Manhattan, dar data următoare când se duce să o vadă, ea îl trimite la plimbare, stingheritor.

Îţi trebuie curaj să desenezi chestiile astea.

E o altfel de tortură să citeşti despre ele.

Începe Anul al doilea. St. Clair începe să se vadă cu o fată pe nume Ellie. Ea e cu doi ani mai mare decât Josh, iar el se străduieşte din greu să se simtă destul de cool ca să-şi petreacă vremea cu ei. El şi Meredith fac schimb de răutăţi la adresa lui Ellie – fiecare dintr-un alt fel de gelozie – dar faptul că până la urmă el reuşeşte să se împace cu Ellie înseamnă că astfel ajunge s-o cunoască pe cea mai bună prietenă a ei.

Rashmi Devi.

E frumoasă, inteligentă şi sarcastică. Şi o urăsc. Flirtează cu Josh într-o zi, la atelierul de artă – *bineînţeles* că ea ştie să deseneze, în vreme ce eu nu – şi devine obsedat de ea. Pagină după pagină, Rashmi străluceşte ca o splendidă zeiţă hindusă. Nu se mai termină. El o curtează jalnic, disperat, până când ea acceptă să iasă la o întâlnire cu el. Şi aici sunt silită să-mi retrăiesc momentele dureroase din trecutul meu, când ei se angajează într-o PDA[19] pe hârtie.

Devine din ce în ce mai rău. Josh îi spune că o iubeşte. Ea îi răspunde la fel. El o atinge. Ea îl atinge. Şi apoi îşi pierd virginitatea pe podeaua camerei ei, lângă iepuraşul ei de companie, Isis.

Un iepuraş.

---

[19] Abreviere de la Public Displays of Affections – afişarea afecţiunii în public.

Josh îşi pierde literalmente virginitatea în faţa unei metafore pentru sex.

Urmează un alt desen pe o singură pagină şi de data asta Rashmi a fost desenată dezbrăcată ca antica zeiţă egipteană, Isis, care – se dovedeşte – este zeiţa fertilităţii. Îşi ţine în braţe iepuraşul de companie şi e înconjurată de şi mai mulţi iepuri, şi *gata, m-am săturat de idioţii de iepuri şi de fertilitate şi de sex.*

Oh doamne. Urăsc iepurii.

Şi mă simt bolnavă şi furioasă, însă exclus să mă mai opresc de acum. Asta e masochism. Găsesc o casetă ciudată, nelalocul ei, un episod din trecut, cu Josh făcându-şi tatuajul. N-are nicio noimă. Dar asta probabil pentru că a fost atât de dornic să deseneze mai multe ipostaze cu iubita lui goală, încât şi-a închipuit că povestea modificării propriului corp mai poate aştepta. Sau cine ştie. Iau celălalt teanc de foi din cutie şi-mi dau seama că, la un moment dat, îi împinsesem tricoul pe podea. Nu-l ridic.

În sfârşit, Josh şi Rashmi se ceartă. Şi e nasol. Ea e supărată pentru că el chiuleşte de la şcoală, iar el contraatacă în forţă. Mă desfăt cu mânia lui. Şi mă simt răzbunată, pentru că eu n-am ţipat niciodată la el fiindcă a chiulit ca să lucreze la cartea lui. Deşi poate că aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut ce era înăuntru. Dar apoi anul de şcoală se sfârşeşte şi el se duce cu avionul să se alăture familiei lui Rashmi, la casa lor de vacanţă din Delhi.

Îmi spusese odată că petrecuse „un timp" cu familia ei, într-o vară, dar… o lună întreagă? În India? Nu-i de mirare că ştia atât de multe despre Sanjita. Cumva, gândul că Josh şi-a petrecut o lună întreagă cu familia Devi e aproape la fel de dureros ca iepurele.

Penultimul an debutează fără altă menţiune la timpul petrecut de Josh în New York. Părinţii lui erau pretutindeni, la început, dar acum aproape c-au dispărut. E o ciudată omisiune.

Şcoala începe, iar St. Clair e distrat din pricina absenţei lui Ellie, chiar dacă ea urmează cursurile unui colegiu din apropiere. Apare Anna. Îmi amintesc cum am urmărit-o în cantină, în acea primă săptămână de şcoală, spumegând de gelozie, pentru că ea făcuse saltul la masa lor cu atâta uşurinţă. Îmi doream norocul ei. Îmi doream încrederea ei.

Şi apoi, brusc, Josh e singur.

St. Clair se îndrăgosteşte de Anna. E sfâşiat între ea şi Ellie şi petrece atât de mult timp alergând între ele, că abia mai are vreme pentru Josh. Şi Josh, cu cât petrece mai mult timp singur, cu atât mai limpede îşi dă seama cât de singur este, de fapt. Toţi prietenii lui vor fi plecaţi, anul următor. Josh e din ce în ce mai pornit împotriva şcolii, ceea ce o face pe Rashmi din ce în ce mai pornită împotriva lui, ceea ce îl face pe el din ce în ce mai pornit împotriva ei. Şi ea e supărată şi pentru că Ellie a lăsat-o baltă, ca prietenă, iar Meredith e supărată pentru că, acum, St. Clair place *două* fete, dintre care niciuna nu e ea, şi Anna e supărată pentru că St. Clair o duce cu vorba, şi *apoi* mama lui St. Clair se îmbolnăveşte de *cancer.*

E o adevărată melodramă.

În vreme ce tensiunea între prietenii săi creşte, Josh se retrage din grup şi în el însuşi. Ilustraţiile lui devin mai sumbre. Puştiul uşor impresionabil din anul întâi s-a dus de mult, practicantul de sex intensiv din anul al doilea a dispărut, iar acum e un posac licean din penultimul an. Părinţii lui apar, scurt, la întâmplare, ca să-l bată la cap cu alegerile. El vrea s-o rupă cu Rashmi, dar e prea deprimat ca să aibă energia. Se opreşte din desenat şi chiuleşte de la ore ca să doarmă. Directoarea şcolii – care-l cheamă a suta oară în biroul ei – îi spune: „Cred că încerci, pasiv, să mă faci să te exmatriculez. Prin urmare, n-am s-o fac”.

Nu m-am gândit niciodată la discuţiile lor. Rămân şocată când directoarea îi scoate dosarul şi-l informează că are cele mai mari punctaje la testele pre-admitere pe care le-a văzut ea, de ani buni. El e cel mai bun elev din clasa noastră.

Josh e cel mai bun elev. Nu eu.

Mi-e ruşine să recunosc că asta doare. În mod cert doare. Şi totuşi… întotdeauna am ştiut că e adevărat. Întotdeauna am ştiut că el juca teatru. Că poate vedea prin absurdul mascaradei şi că nu e dornic să participe. Este unul din motivele pentru care am fost atrasă de el, în primul rând.

„Pentru un anumit tip de persoane, liceul întotdeauna o să fie brutal”, zice directoarea. „Cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da este să-ţi imaginezi ce va urma şi să-ţi concentrezi eforturile în direcţia asta.”

Următoarea scenă îl arată în detenţie. Obrajii mei se îmbujorează când îl văd cocoşat în colţul din spate al sălii de clasă, lângă fereastra care dă spre curtea cu porumbei.

Eu am stat în banca lui. Am ştiut eu. Cumva, am ştiut.

Josh se aruncă din nou în munca lui. Vrea să se piardă în ea… şi poate să se regăsească pe el însuşi, în schimb. Dar când St. Clair se desparte de Ellie, noua fericire a lui St. Clair întrupată de Anna nu face decât să-l cimenteze pe Josh în tristeţe solitară. Şi când Josh şi Rashmi se despart, amândoi ştiuseră că se apropie sfârşitul şi amândoi sunt pregătiţi. Sunt epuizaţi. Prea obosiţi să continue lupta. El începe să călătorească în alte ţări în fiecare wekeend – în taină şi singur – separându-se de prietenii lui mai înainte să i-o poată face ei lui.

Şi apoi vine vara. Vara *noastră.*

Inima îmi bate cu putere când scot ultimul teanc din cutie. Pe prima pagină, el e singur, în Kismet. Şi apoi eu apar pe a doua pagină, strigându-i numele şi trezindu-l pe neaşteptate din somnambulism. E o senzaţie de vis, aici. Oglindeşte atât cum am acţionat eu, cât şi cum a reacţionat el. Mă crispez la tot ce spun eu, dar modul în care mă desenează este ca un far de lumină.

E o scenă-amintire din primul nostru an de liceu, iar trăsăturile de pensulă devin mai blânde. Mă vede citind Joann Sfar. Încearcă să-mi vorbească, dar se bâlbâie prosteşte. Şi atunci eu sunt cea care-i aruncă o privire de nebun.

Povestea se întoarce la Kismet. Josh îşi dă seama că flirtez cu el, ceea ce găseşte neaşteptat şi amuzant. Dar, totodată, şi plăcut. Mă conduce până acasă şi apoi se grăbeşte la el, ca să mă deseneze din nou – ilustraţia cu trandafirii de grădină – înainte să adoarmă. În seara următoare, se întoarce la cafenea şi mă descoperă lângă Kurt. Înjură, se întoarce fără chef acasă, după care e iarăşi în DC, unde petrece o vară mizerabilă, temându-se de ultimul an de liceu.

Ultimele pagini sunt nefinisate, schiţe grăbite ale primei sale zile de şcoală. Greu de urmărit. Interacţiunile cu mine sunt flatante, dar casetele amestecate le face să pară mai puţin consistente. De parcă ideile dinăuntru sunt încă pasibile de schimbare.

Şi apoi… nu mai sunt pagini. Cutia e goală.

capitolul douăzeci şi trei

Sunt copleşită de emoţii şi sentimente puternice. Gelozie. Tristeţe. Mânie. Desigur, există şi o recunoaştere – cu toate că-mi stârneşte, iraţional, invidia – a curajului care i-a trebuit ca să creeze asta, dar gândurile negre continuă să-şi facă loc la suprafaţă. Le înăcresc pe cele pozitive. Credeam că-mi cunosc iubitul, dar a reieşit că eu n-am avut decât un instantaneu defocalizat. Acum am întregul tablou.

Josh este… cu toată *viaţa* lui în faţa mea.

Cum poate fi ceva atât de evident într-atât de şocant.

Şi Rashmi. Ştiam că va fi şi ea aici, dar cum aş fi putut ghici că o să fie în întregime? Nu voiam s-o văd. Cu Josh. Aşa. Nu e drept că am văzut asta, fiindcă niciodată n-o să mai fiu în stare să-mi şterg imaginile astea din minte.

Dau cu picioarele în aşternuturile mele. Mă gândesc la iepuri. Mă gândesc la franţuzoaicele prea înalte. Mă gândesc la Josh dând cu tifla educaţiei pe care eu alesesem s-o iau în serios. Niciodată nu m-a deranjat înainte. De ce mă deranjează acum? Mă sucesc şi mă răsucesc ore în şir, până sunt trezită violent – dintr-un somn agitat în care nici nu ştiusem că am sucombat – de un salt prin aer. O păpădie ciudată de soră sare în sus şi-n jos în patul meu.

— Trezeşte-te! Gen zgâlţâie patul mai tare. Hattie şi cu mine suntem deja îmbrăcate şi ne-am băut şi cafelele. Baloanele n-or să se distreze singure.

Grozav. Pentru că e exact ce aveam nevoie pe ziua de azi. O paradă.

Casa noastră nu este pe partea Broadway-ului de unde să se poată vedea sau auzi Parada Macy’s de Ziua Recunoştinţei, dar nu trebuie decât să mergi pe jos câteva minute până să ajungi să fii martor ocular la spectacolul grotesc. Surorile mele şi cu mine avem un obicei înrădăcinat de a ne vârî nasul pe la marginea paradei la primele ore ale dimineţii.

Îmi bubuie capul, fiindcă am plâns toată noaptea.

— Nu mă simt bine.

— Trebuie să te scoli, pentru ca maman să nu mă mai certe pentru părul meu.

Puful ei roşu-portocaliu de vreo cinci centimetri lungime îi stă în jurul capului ca o sferă groasă.

— Arăţi ca un câine Corgi, îi spun eu. Ţi-l laşi să crească?

Dar Gen scotoceşte prin hârtiile de pe patul meu. Plonjez între ea şi manuscris.

— Josh a desenat asta?

Îi smulg hârtia pe care o ţine în mână.

— Dă-mi-o!

— Doamne, calmează-te. Vreau doar să văd.

Întinde braţul ţinând pagina cât mai departe de mine cu putinţă.

— Uau. Ce sunt toate astea?

— Te rog.

Sunt gata să plâng.

Gen se uită la mine, surprinsă. Mi-o dă înapoi, încet.

— Scuze.

— E doar... e o chestie personală. Nu-i spune lui Hattie, ok?

— Ok.

— Serios. Ştii cum e.

— Da, draga mea. *Serios* n-am să-i spun despre reacţia ta *serios* ciudată la ceva ce *serios* nu înţeleg.

Îmi strâng perna la piept. Ea se uită lung la mine o vreme. În cele din urmă, se ridică şi porneşte spre uşă.

— Cinci minute.

— Nu merg. Nu mă simt bine.

— Nu e opţional.

Când Gen vrea ceva e imposibil s-o opreşti. Nici n-am de gând să încerc. Pun manuscrisul la loc în cutie. Am grijă să nu mototolesc paginile – mai mult decât sunt deja – dar nu-mi bat capul să le pun în ordine. Împing cutia în şifonierul meu, arunc deasupra câteva haine şi ies la uşă unde dau de surorile mele.

Hattie se încruntă.

— Ce-i cu tine?

— Las-o în pace, zice Gen.

— Căciula ta nu se potriveşte cu mănuşile, îmi spune Hattie. Şi arată şi mai rău cu paltonul. Oare n-o să *mori* sau ceva de genul ăsta, dacă n-o să arăţi perfect?

Îmi trag căciula mai mult peste ochi. Gen mă ia de braţ şi mă conduce afară mai înainte să-mi schimb gândul. Sau hainele. Hattie vine fără chef în urma noastră.

Toamna în New York te simţi cum te-ai aştepta în altă parte, primăvara. Înnoitor. Localnicii sunt fericiţi să fie din nou pe afară. Metrourile s-au răcit, duhoarea umedă de vară a trecut.

Sărbătoririle şi festivalurile sunt pretutindeni. Aerul e înviorător şi fularele şi cizmele sunt bine-venite. Încerc să apreciez cele din jurul meu. Mă uit după nişte frunze galbene, portocalii sau aurii, imaginea mea preferată din acest anotimp, dar crengile sunt deja golaşe. Am venit prea târziu. Totul e mort.

Gen trăncăneşte mai departe despre viaţa ei din Manhattan, iar Hattie intervine, la răstimpuri, cu remarci colorate. Eu ascult doar cu o jumătate de ureche. Traversăm Columbus, iar străzile devin aglomerate de familii, dansatori, animatori şi poliţişti. Vreo câteva fanfare din marş îşi fac încălzirea – un zumzet de alămuri, răpăieli de tobă şi game eterice de instrumente de suflat din lemn. Enormul balon Horton Elefantul se iţeşte din spatele unei clădiri, la numai o stradă mai încolo, iar trunchiul său ţine o floare de un roz strălucitor.

— Nu fi tristă! îmi spune Gen. Te-am înscris să defilezi cu ei, anul ăsta.

Îmi face semn spre un grup de dansatori în chaps[20]-uri albastre de cowboy şi jachete cu franjuri caraghioase.

Cel puţin o duzină de clovni oribili în salopete cu zdrenţe în toate culorile curcubeului dau năvală în drogheria de lângă noi.

— Uite colo, zic eu. Pe tine te caută, Gen. Au nevoie de tine.

— Ai văzut pomii ăia de Crăciun care dansează step? Au întrebat dacă, la întoarcere, n-o să vrei să li te alături. N-ai să fii prea obosită, nu? Vreau să spun, deja am plătit pentru pantalonii tăi de beteală.

— Mă bucur că pe mine nu m-aţi înscris la nimic, zice Hattie. Pentru că e de-a dreptul grozav să nu fac nimic.

Îi arunc o privire plictisită. Când Gen vede că încă nu vreau să-mi îndeplinesc rolul obişnuit de mediator, se oferă ea. Eu mă retrag la loc în mine. Înapoi la manuscris. Nu-mi pot şterge imaginea asta din minte: Rashmi, acoperită cu iepuri. Balonul Kermit se ridică în aer din spatele altei clădiri şi eu mă gândesc la iepuri. Ni se face frig şi ne întoarcem acasă, iar eu mă gândesc la iepuri. Maman ne cheamă în bucătărie şi o ajut la cornuleţe. Iepuri. O ajut să pună masa. Iepuri. Curcanul e tăiat, băuturile sunt turnate în pahare, se ţine toastul. Iepuri, iepuri, iepuri. Farfuriile sunt curăţate, resturile de piure de cartofi şi de

---

[20] Apărătoare de piele care acoperă picioarele pe toată lungimea şi se prind în talie cu o centură, arătând ca nişte pantaloni fără partea de sus.

sos sunt golite în găleata de gunoi. Iubitul meu îşi pierde virginitatea şi, oh, cine se uită acolo?

E un iepure.

Familia mea se strânge în jurul televizorului pentru a vedea un film vesel, relaxant. Eu încă mă mai gândesc la iepuri, o oră mai târziu, când aud sunetul slab al telefonului meu sunând în dormitor. Inima îmi sare brusc în gât. Gonesc pe scări şi abia reuşesc să-l prind la timp.

— Te iubesc, spune Josh. Stai puţin.

Se aud râsete şi voci vorbind tare, apoi fâsâitul unei uşi glisante închizându-se.

— Ok, sunt pe o terasă. Sau un balcon privat. Sau ceva. De fapt, habar n-am unde naiba sunt.

— Dar eşti la Casa Albă?

— Da.

Iepure.

— Ştiu, spune el, când eu nu zic nimic. E aiurea. Îmi pare rău.

— Nu, nu-i asta.

Iepure, iepure.

— Sunt doar obosită. A fost o zi lungă.

— Mama a zis că pot să te sun. Folosesc telefonul ei din nou.

— Deci, ăăă. Cum e?

— Ai primit pachetul de la mine? întreabă el, ignorându-mi întrebarea.

Practic pot să-i aud năduşeala picurând în receptor.

— L-am primit. L-am citit noaptea trecută. A fost grozav.

Urmează o pauză lungă, încremenită.

— Uau.

Vocea lui e la fel de posomorâtă ca raportul meu.

— Asta n-a sunat prea convingător nici pentru tine, nu?

— Nu. Doar că…

Şi apoi izbucnesc în plâns, urându-mă pentru asta.

— Ce s-a întâmplat? intră el în panică. Care e? Care parte?

— Nu. E bine.

Nu mă pot opri din plâns.

— Te rog, mă imploră el. Nu. Ascultă, ştiu că am fost un nesimţit cu Rashmi, mai ales când ne-am certat, dar jur că n-o să se întâmple şi cu noi. E atât de diferit cu tine. N-aş fi niciodată aşa cu tine.

Vorbeşte mai repede decât l-am auzit vreodată.

— Eram mai mic şi mult mai prost…

— N-a fost cearta. A fost…

Lacrimile explodează în suspine sfâşietoare.

— *Iepurii.*

— Iepurii?

Dar confuzia lui e doar temporară.

— Oh. *Oh.*

— De ce ai desenat lucrurile alea? De ce mi le-ai arătat mie?

— Nu… n-am crezut c-ar fi aşa mare chestie…

— N-ai crezut că o să fie mare chestie pentru mine să-ţi văd fosta iubită *goală?* Să aflu detalii explicite despre cum v-aţi pierdut voi doi virginitatea împreună?

— Nu ştiu.

A ajuns la apogeul panicii acum.

— Am scris despre asta pentru că s-a întâmplat. Şi ţi-am împărtăşit-o şi ţie pentru că am vrut să fiu cinstit cu tine. Am vrut să-ţi arăt totul. *Inclusiv părţile urâte,* mai ştii?

— Ei bine, poate că nu totul poate intra într-o carte.

— Îmi pare rău. *Oh doamne.* Îmi pare atât de rău, Isla.

Nu spun nimic. E nedrept, dar sunt îndurerată. Şi vreau să-l doară şi pe el.

— Te rog, nu închide. Dar despre sfârşit, despre partea cu tine? Aceea cum a fost?

— Da, acele opt pagini întregi au fost bine.

Regret cuvintele în secunda în care-mi ies pe gură. N-am mai spus niciodată ceva atât de egoist în viaţa mea. Că doar n-a avut timp să ne deseneze. Durează o veşnicie să faci lucrările pe care le face el. Mi-a împărtăşit ceva personal, iar eu i l-am aruncat în faţă.

Tăcerea lui e înfiorătoare.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi cer iertare.

Lacrimile şi mucii îmi şiroiesc pe faţă.

— Cartea ta e grozavă, pe cuvânt.

Josh pufneşte, dar acum plânge şi el. Vinovăţia mea se împătreşte.

— Pe bune, *este.* Numai că m-a luat pe nepregătite. Ştiu ce ai desenat tu. Ar fi trebuit să ştiu ce aveam să găsesc în ea. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre asta, ar trebui să-ţi spun despre toate părţile care mi-au plăcut…

— Iar acum tu îţi cer scuze, iar asta e nebunie curată.

— Ba nu e!

Strâng mai tare telefonul în mână.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Niciun răspuns.

— Alo? Josh? *Alo?*

— Mă cheamă mama. La dracu'. Se pregătesc să servească desertul sau ceva de genul ăsta.

— Nu!

— Mă mai iubeşti?

Panica lui reapare.

— N-ai spus-o, când ai răspuns.

Scot un pumn de şerveţele dintr-o cutie.

— Bineînţeles că da!

— Nu pot să cred că trebuie să închid tocmai acum.

— Nu pleca. Te iubesc.

— Te sun cât de curând pot.

Şi închide.

Ca o proastă ce sunt, stau lângă telefon toată noaptea, sperând că acel *curând* înseamnă „curând". Nu înseamnă. Cum am putut să-l atac aşa? El a avut încredere în mine. Şi-a dezvăluit sufletul, iar eu l-am învinovăţit pentru asta. Urăsc lucrul ăsta. Urăsc că l-am făcut să sufere. Şi urăsc că sunt încă supărată din pricina lucrării lui, şi urăsc *cu adevărat* că va trebui să mă prefac că nu sunt.

* * *

Ţin cutia în şifonierul meu, sperând într-o experienţă *dacă nu e la vedere, nu e nici în minte,* dar e imposibil. E *singurul* lucru din mintea mea. Până sâmbătă seara nu mai aud nimic de el. Frica de greşeala mea impardonabilă atinge un punct critic. Trebuie să fac ceva. Pun o mică ofrandă de pace în cutie şi o duc până la reşedinţa Wasserstein, folosindu-mă de adresa de retur scrisă pe pachet. Cutia e grea, foarte grea. Dar tot nu-mi ia mult până ajung acolo.

Casa lor de piatră roşiatică arată asemenea celorlalte de pe stradă – frumoasă, veche şi bine întreţinută. Au plante veşnic-verzi miniaturale şi iederă în jardinierele de la ferestre, un steag american atârnat la catul al doilea, o coroniţă de toamnă pe uşă

şi o mezuză[21] de argint filigranat fixată pe stâlpul uşii. Draperiile sunt trase.

Bat, sperând să-mi răspundă Serviciile Secrete sau ştiu eu ce organizaţie este însărcinată cu paza celor mai faimoşi senatori ai acestei naţiuni. Nu răspunde nimeni. Bat din nou şi un bărbat solid, cu umeri laţi, păr cărunt stilat şi o cască de securitate într-o ureche, deschide uşa.

— Vă pot ajuta?

Vocea îi e la fel de solidă şi de viguroasă ca şi înfăţişarea.

— Isla Martin.

Mie îmi tremură vocea.

— Sunt iubita lui Josh. Din Franţa? Ştiu că n-o să se întoarcă decât abia mâine, dar mâine plec eu, aşa că speram că i-aţi putea da dumneavoastră asta.

— Ştiu cine eşti.

— Ştiţi?

Masca de tip dur cade pentru o clipă. Îmi zâmbeşte şi zâmbetul e surprinzător de cald.

— Sunt plătit să ştiu asta.

— Oh.

Roşesc.

— Ei bine, aţi vrea, vă rog, să-i daţi asta?

El ia pachetul din mâinile mele.

— Desigur. Dar va trebui să-l scanez de explozibili, mai întâi. Dacă trece, o să-l primească la întoarcere.

Eu râd.

— A fost o declaraţie serioasă. Toate pachetele sunt verificate.

Obrajii mei iau foc.

— Bineînţeles. Mulţumesc, domnule.

Şi plec în grabă.

În seara următoare, când îmi verific telefonul, la Paris, am un mesaj de la un număr necunoscut din Manhattan. Nu pomeneşte despre returnarea manuscrisului – nici de faptul că i-am lăsat paginile vraişte – dar spune aşa:

Nu pot să cred cât de mult mi-a lipsit parfumul tău. Merci pentru fular, trandafirul meu dulce.

---

[21] Mic sul de pergament purtând versete din Biblie, pus într-o cutiuţă fixată pe stâlpul uşii de la intrarea în casă, la evrei.

capitolul douăzeci şi patru

Paloarea iernii posomorăşte şi mai tare oraşul cenuşiu. Cercurile olimpice, luminoase şi colorate, oferă singura alinare vizuală. Sunt lipite pe toate reclamele, inclusiv pe laturile clădirilor. În acest februarie, Olimpiada de Iarnă va fi în regiunea Rhône-Alpes din sud-estul Franţei, deşi, după reclame, nu ţi-ai putea da seama că nu se va ţine chiar în Paris. Atleţii francezi sunt starurile afişelor, fireşte, dar printre ele şi-au făcut loc şi câteva dintre numele cele mai mari din alte ţări.

Kurt şi cu mine ieşim din staţia de *métro* Denfert-Rochereau şi trecem pe lângă un poster mai mare decât mărimea naturală a unei patinatoare americane cu înfăţişare dârză, pe nume Calliope Bell.

— Cu cine ţii? întreb eu. Cu americanii sau cu francezii?

Jocurile Olimpice au fost întotdeauna sursa unor sentimente amestecate pentru mine. Ştiu că ar trebui să simt o mândrie naţională, dar a cărei naţiuni? Mă simt loială faţă de amândouă.

Kurt aruncă o privire la afiş.

— Ţin cu cel mai bun atlet la fiecare competiţie. Nu trebuie să fie american sau francez.

— Deci… tu ţii cu câştigătorul. Nu-i asta un fel de a trişa?

— Nu. Ţin cu persoana care pare să depună cel mai mare efort.

E un răspuns ciudat, dar e unul valabil. Mă pune pe gânduri. Intrăm într-o clădire mică, greu de descris, verde-întunecat. E lipsită de turişti, astăzi. Plătim un paznic, trecem de un alt paznic şi tropotim coborând pe o scară în spirală, până ajungem la un tunel lung şi scund. Apa picură de deasupra. Plescăim prin băltoace puţin adânci. E rece aici, în catacombe, dar nu frig, pentru că nu e niciun pic de vânt.

Kurt face semn spre un tunel care a fost închis cu grilaj împotriva accesului publicului.

— Ţi-am spus că există peste două sute nouăzeci de kilometri de tuneluri abandonate în Paris?

Da. Mi-a spus asta. A vorbit nonstop despre tuneluri de când ne-am întors la şcoală. În ultima lună, a trecut de la intrigat la obsedat de-a binelea. Cât stătusem eu în detenţie, el citise totul despre ele – tunelurile de *métro,* carierele de calcar, liniile utilitare, sistemele de canalizare şi criptele – care, laolaltă, alcătuiau una dintre cele mai extinse reţele subterane din lume.

El voia să facă o hartă, bineînţeles.

E ciudat cum cele două persoane cele mai importante din viaţa mea sunt amândouă interesate de hărţi. Kurt în sensul cel mai literal. Dar şi Josh, de asemenea. Făcând cronica evenimentelor majore din viaţa lui, şi Josh desena o hartă. Mă întreb cât timp voi fi o parte din aceasta. Unde şi când se va desprinde povestea mea de a lui?

— Hărţi ale tunelurilor există, continuă Kurt, dar niciuna nu este completă. Şi adesea sunt dinadins înşelătoare, ca să-i ţină pe oameni la distanţă.

Explorarea lor e ilegală şi, ca ascultător de bună credinţă al regulilor, aceasta e cea mai mare frustrare a lui Kurt. Însă asta nu i-a împiedicat pe alţii s-o facă. Tunelurile atrag tot soiul de oameni, cunoscuţi sub denumirea generală de catafili – istorici, artişti de graffiti, amatori de petreceri ilicite, amatori de explorare a peşterilor, muzicieni, vânători de comori. Unii s-au dus în tuneluri ca să restaureze opere de artă nepreţuite. Un grup a condus un cinematograf subteran. Rezistenţa franceză s-a ascuns aici, în timpul ocupaţiei naziste, iar naziştii au folosit exact aceleaşi tuneluri ca să scape.

N-o să treacă mult până când obsesia lui Kurt va fi mai puternică decât nevoia lui de a asculta de reguli. Dar, deocamdată, vizitează şi revizitează bucata legală – les Catacombes. Mai mult de şase milioane de cadavre au fost aduse cu cărucioarele aici, la sfârşitul anilor 1700, iar nesfârşitele ziduri ale oaselor lor puse unele peste altele se pot vedea contra unei mici taxe. Unele oase sunt aranjate în forme simple, de cruce sau inimă. Altele sunt aranjate după mărime sau tip. Dar cele mai multe au fost aruncate la întâmplare, din raţiuni practice.

Când eram mică, găsisem catacombele înfiorătoare. Când am crescut, mi s-au părut fascinante. Acum, sunt aproape paşnice. Dar poate că toate craniile acestea îmi amintesc de un tatuaj al unei anumite persoane. Mă aşez pe un scaun pliant, rezervat pentru un paznic, în vreme ce Kurt cercetează, în vârful picioarelor, prin jur.

Pare potrivit să stai aici. Liniştit, totuşi incontestabil deprimant, foarte asemănător cu starea mea de spirit. După Ziua Recunoştinţei, mi-am sfârşit detenţia, am trudit să-mi fac temele şi am tocit pentru examene. N-am mai citit nimic de

plăcere. Învăţatul pentru şcoală e mai bun ca să-mi distragă atenţia de la tăcerea forţată dintre Josh şi mine.

Cum au trăit părinţii mei înainte de mesajele telefonice? Înainte de internet? Eu sunt obişnuită să *cunosc* lucruri şi toate aceste *necunoscute* mă înnebunesc. Ne trimitem reciproc scrisori de mână, dar durează atât de mult până ajunge poşta, încât e adesea plecat în alt oraş când ajunge corespondenţa mea. Familia lui călătoreşte nonstop între New York şi DC.

Cred că e în DC în momentul de faţă. Cel puţin, acolo i-am trimis cadoul cu Hanuca Ateistului, o cutie cu preferatele lui mâncăruri semipreparate franţuzeşti. Dacă măcar aş putea vorbi cu el, ştiu că m-aş simţi mai bine. Îi port scrisorile cu mine, în poşetă, îi folosesc halba zilnic ca să beau din ea şi i-am atârnat desenele lângă pat – cel cu pandantivul meu, din prima săptămână de şcoală, ca şi copacul plin de porumbei de la Sagrada Familia, pe care mi l-a dăruit după ce a fost exmatriculat. Dar încă mi se pare foarte departe.

Şi cu cât mai mult timp petrecem separaţi, cu atât nu pot schimba sfârşitul din *Băiatul de la şcoala cu internat.* Timpul nostru împreună a fost de numai opt pagini. Directoarea şcolii crede că eu am fost o distracţie pentru Josh, ceea ce înseamnă că ea crede că iau relaţia noastră mult mai în serios decât el. Dar asta nu-i adevărat. El chiar a luat-o în serios.

Oare o mai face încă?

Nu mi-a dat niciun motiv să mă îndoiesc de el, dar cu cât mai mult timp petrecem departe unul de celălalt, cu atât mai clar văd că relaţia noastră a fost construită pe un teren nesigur. Singurătatea lui. Cât va trece până când îşi va da seama că să mă aibă pe mine iubită a fost mai uşor decât să fie singur? Am fost convenabilă. Am fost o distracţie.

Josh e romantic. Îi place să fie îndrăgostit şi tânjeşte ca dragostea să-i umple golul lăsat de părinţii mai mereu absenţi. Poate că relaţia noastră nu s-a sudat rapid din cauză că eram perfecţi unul pentru celălalt, ci pentru că amândoi ne-am lăsat furaţi de ea – el din pricina *nevoii* lui neostoite, eu din pricină că mă îndrăgostisem de el înainte. Oare acei trei ani de dor mi-au înceţoşat percepţia asupra realităţii? Cât de bine îl cunosc, de fapt? De când l-am văzut ultima oară în persoană, am fost confruntată cu mai multe incarnări despre care nici nu bănuiam că există.

Şi el încă n-a luat vreo decizie cu privire la terminarea liceului. Dacă Dartmouth mă acceptă pe mine, şi eu mă mut în New England, iar el nu e acolo? Ce ar trebui să fac fără el? Încă nu am un plan pentru mine, nimic care să nu-l implice şi pe el. Dar planurile lui nu mai sunt concrete. Sunt la fel de fragile ca un zid de oase.

* * *

Trec de examenele de la jumătatea trimestrului cu speranţa că sunt măcinată de aceste îndoieli numai pentru că sunt de atâta vreme departe de el. Când o să-l văd din nou, îmi va trece. În seara de dinaintea ultimei zile de şcoală, sunt surprinsă de un apel de pe telefonul doamnei Wasserstein.

Răspund, rugându-mă să fie de fapt Josh. Este. Dar imediat mă loveşte o nouă bănuială şi sunt instantaneu în prag de isterie.

— Rămâi în DC pentru vacanţa de iarnă.

Josh râde.

— Nu, nu! Sun cu veşti bune. De data asta. E vorba de o invitaţie la o petrecere de Crăciun, la MET[22]. Ţinută obligatorie. Personalităţi una şi-una. Probabil va fi atroce, dar părinţii mei te-au invitat, aşa că trebuie să fie un semn bun.

Este un semn bun.

— Şi tu o să porţi o rochie de ocazie, iar eu o să te prezint lumii. Ca iubita mea, specifică el. Atâta vreme cât încă mai vrei ca lumea asta să ştie că exişti?

— Da! Da, te rog.

El râde din nou.

— Atunci, avem o întâlnire.

Când mama lui cere telefonul înapoi, ies din cameră să mă întind pe hol. Inima mi-e mai uşoară, cum n-a mai fost de săptămâni întregi. O să mergem la o întâlnire în public. Părinţii lui vor să petreacă un timp cu mine.

Mă opresc brusc. Părinţii lui vor să petreacă un timp cu mine.

Nu. Să rămân pozitivă. Ăsta e un semn bun, pe cuvânt. Îmi verific căsuţa de scrisori. Sunt două plicuri îndesate în spate, unul gros şi unul mai subţire. Le scot, ameţită de o nouă

[22] Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

bucurie, până când îmi dau seama că niciunul dintre plicuri nu e de la Josh.

Unul e de la Sorbona, celălalt e de la Columbia.

Unul conţine o scrisoare de admitere, celălalt, o respingere.

capitolul douăzeci şi cinci

— Nu mă pot hotărî ce-ţi stă mai bine, părul sau rochia! oftează maman. Vin *perfect* împreună.

Buclele mele au fost adunate într-o parte şi fixate să curgă peste umăr, iar rochia – pentru care am pierdut, înnebunite, toată ziua de ieri la cumpărături – e o nuanţă închisă de verde smarald. În sfârşit, pielea mea palidă străluceşte, mulţumită unei cantităţi considerabile de pudră sclipitoare şi a îmbujorării mele fireşti la gândul că voi fi iarăşi împreună cu iubitul meu. El a sosit cu avionul din DC abia în urmă cu trei ore. Nu ne-am văzut încă.

Gen zâmbeşte larg la noi din prag.

— Arată a balul absolvenţilor aici.

— *Balul absolvenţilor,* filmul de groază, zice Hattie.

Spre marea dezamăgire a fetelor ca Sanjita şi Emily, Şcoala americană din Paris nu are vreo seară dansantă oficială. Eu n-am fost afectată, dar – acum, când sunt gătită – sunt *aproape* de partea lor. Mă răsucesc într-o piruetă.

— Mă simt Cenuşăreasa.

— Cenuşăreasa era blondă, zice Hattie. Roşcatele nu sunt niciodată prinţese.

— Rahaturi, spune Gen şi maman ţocăie la ea. Amy Adams, *Magie în New York.*

— Hei, dar Ariel? spun eu. Era o prinţesă.

— Era un peşte, zice Hattie.

— Isla! vocea tatei bubuie de la parter. Ţi-a sosit cavalerul!

E posibil să fii deopotrivă trecut de toate năduşelile *şi* febril? Nu ştiu ce-mi zdruncină mai tare nervii: că-l văd pe Josh pentru prima oară după două luni, că-l prezint părinţilor mei sau că voi sta cu părinţii *lui?* Numai că, nu. Cu siguranţă este cea din urmă. Gândul că îi voi vorbi din nou mamei lui m-a făcut să nu pot pune nimic în gură toată ziua. Cel puţin, părinţii mei sunt bucuroşi – şi uşuraţi – să-l cunoască în sfârşit pe Josh. De asemenea, sunt impresionaţi că mă duce la o petrecere atât de prestigioasă.

Maman îmi observă expresia îngrijorată cu un zâmbet încurajator.

— Făt-Frumos aşteaptă.

— Mă întreb dacă e la fel de slăbănog şi de ciudat cum mi-l amintesc, zice Gen.

— Hei, spun eu.

Aştept ca Hattie să se alieze în răutăţi cu Gen, dar ea tace. N-a scos niciun cuvânt referitor la subiectul Josh de la Halloween încoace. Maman le uşuieşte pe amândouă la parter. Stomacul mi se strânge. Nu ştiu care dintre părinţi mă sperie mai tare.

— N-ai de ce să te temi, zice maman, citindu-mi gândurile. Tatăl lui o să te placă. Mama lui o să înveţe să te placă. Eşti inteligentă, fermecătoare şi bună.

— Bineînţeles că asta crezi tu.

— N-aş descrie-o niciodată pe sora ta mai mică drept fermecătoare.

Asta mă face să schiţez un surâs.

— Haide. Nu vrei să vezi cum arată iubitul tău în smoching? mă înghionteşte mama, înainte să iasă grăbită.

Din capul scărilor, ridică vocea:

— Joshua, *mon cher.* Încântată să te cunosc, în sfârşit.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc.

E un zâmbet – zâmbetul acela protocolar, politicos – în glasul lui.

— Îmi vine greu să cred, dar casa dumneavoastră arată chiar mai bine decât vitrinele dumneavoastră de la Bergdorf Goodman. Le-am văzut săptămâna trecută. Sunt extraordinare.

Ea râde.

— Ştii exact ce să spui, nu-i aşa?

Picioarele mi se fac de gelatină. Până acum, pe cuvânt că nu eram foarte convinsă că am să-l văd în seara asta. Entuziasmul îmi întrece nervozitatea. Înşfac poşeta-plic cu pietricele împrumutată de la maman, ies valvârtej din cameră şi încremenesc prompt în capul scărilor. Josh arată *imaculat.* Smochingul lui nu e închiriat. Îi spune ceva tatălui meu şi are faţa demnă de încredere a unui fiu de senator. Apoi urmăreşte privirea întoarsă a tatălui meu şi absolut totul la el se schimbă, amuţind la mijlocul frazei.

Josh se emoţionează.

Am un nod în gât. Arată de parcă e atât de recunoscător să mă vadă, încât suferă fizic. Sentimentul e reciproc. Casa dispare, vocile dispar, iar aerul îşi ţine respiraţia. Ochii noştri rămân nedezlipiţi, cât cobor. Mai aproape. Mai aproape. Mâinile ni se întind, degetele sunt gata să se atingă…

— Verde şi roşu! arată tata de la rochia mea, la păr. Eşti exact precum nevasta lui Moş Crăciun!

E ca un ac care zgârie discul. Toată lumea se întoarce şi se uită la el.

El roşeşte.

— Crăciunul, vreau să zic. Arată precum Crăciunul.

— Nu poţi să-i spui unei fete că arată ca o *sărbătoare,* zice Gen.

— A avut dreptate prima oară, zice Hattie.

Stă la margine, cât mai departe posibil de Josh.

— Arăţi ca o femeie bătrână.

— Isla! Vocea lui Josh se îneacă la numele meu. Arăţi minunat.

Pentru că o văd în ochii lui, o simt şi în inima mea. El mă ia de mână. Pielea lui o atinge pe a mea şi el e din nou real. Şi atunci ne pierdem reţinerile, iar el mă ridică de la pământ într-o îmbrăţişare şi mă sărută pe obraz. Şi încă o dată. Eu îl îmbrăţişez. El mă strânge cam prea tare, dar e minunat, perfect, sublim.

Tata îl studiază pe Josh cu o reînnoită neîncredere.

— Când o să fii acasă? mă întreabă el.

— Nu ştiu, răspund eu cinstit.

— Gala se încheie, de obicei, înainte de miezul nopţii, aşa că o să fie acasă nu mai târziu de atât, spune Josh. Vreţi să vorbiţi cu Brian? El e şoferul şi paza noastră de corp, în seara asta.

Tata se înseninează la menţionarea pazei. Se uită printre draperii şi face cu mâna cuiva din stradă. Brian, presupun.

— E în regulă.

Îşi scarpină barba deasă, cu îngrijorările cumva potolite.

— Miezul nopţii, adică.

Fac un pas spre uşă.

— Nu vreau să întârziem.

— Stai! Gen îşi ridică telefonul. Numai o poză.

— Două, zice maman, luându-şi-l pe al ei.

Scot un geamăt stânjenit, dar Gen îmi retează vorba:

— Oh, haide. Doar nu în fiecare zi sora mea mai mică e gătită la patru ace.

— Ce vrei să spui? Isla poartă câte o tâmpenie de toaletă în fiecare zi, zice Hattie.

— Manhattan, draga mea, taci din gură, zice maman.

O grămadă de poze mai târziu, Josh şi cu mine ieşim pe uşă şi în vestibul. De îndată ce ajungem după primul colţ – la adăpost de privirile pe gaura cheii – îmi arunc braţele pe după gâtul lui. El se apleacă, dar se retrage repede.

— Rujul.

— Nu-mi pasă.

Josh mă lipeşte de perete. Ne sărutăm cu tot ce avem, gustându-ne unul pe celălalt, dorindu-ne unul pe celălalt. Buzele lui sunt crăpate de la frigul iernii. S-a spălat de curând pe dinţi, iar gura lui e proaspătă şi curată. Mâinile lui alunecă pe spatele meu până pe şolduri. Săruturile noastre devin mai pătimaşe, înnebunite de dor. Un tremur trece din corpul meu într-al lui şi se desprinde brusc de mine, gâfâind după aer.

— Părinţii tăi, zice el. Ne urmăresc de la fereastră. Aşteaptă să ne vadă.

Ne împleticim pe scări în jos, râzând şi grăbindu-ne. El îşi şterge rujul de pe gură, eu îmi şterg pielea din jurul gurii, apoi ieşim agale din clădire de parcă am fi fost prinşi în conversaţie. Sunt sigură că amândoi arătăm al naibii de vinovaţi. Arunc o privire în sus, la fereastră, printre lujerii golaşi ai trandafirului căţărător, iar maman şi Gen fac cu mâna, bucuroase. Tata dă scurt din cap. Hattie nu e de văzut.

Un bărbat solid, cu păr cărunt stilat şi o cască de securitate într-o ureche deschide uşa din spate a unei maşini luxoase negre. E acelaşi tip care a luat pachetul de la mine acasă la Josh, de Ziua Recunoştinţei.

— Bună seara, *mademoiselle.*

— Oh! *Dumneavoastră* sunteţi Brian.

El îmi oferă un rânjet larg.

— Mă bucur să vă revăd. Arătaţi încântător. E limpede de ce băiatul nostru aici de faţă nu vorbeşte despre altceva.

Arunc o privire spre Josh, mulţumită, iar el ridică din umeri, sugerând „la ce te-aşteptai?”

Ne urcăm în maşină, dar când Brian ocoleşte spre partea şoferului, zâmbetul lui Josh se şterge.

— Ăsta nu e mijlocul meu obişnuit de transport, ştii.

— *Nu* ştiu, îl tachinez eu. Mi se pare că voi doi aţi petrecut o grămadă de timp împreună.

— Păi, da, dar de regulă, acasă. Sau la biroul tatălui meu. Nu vreau să crezi că sunt mereu… plimbat aşa cu şofer la dispoziţie. Merg cu metroul.

Îmi îndulcesc tonul.

— E ok. Nu te criticam.

— Ştiu, numai că…

Portiera şoferului se deschide şi Brian se strecoară înăuntru cu o surprinzătoare eleganţă şi vitalitate. Se dovedeşte a fi un grozav povestitor, ceea ce e de ajutor, pentru că mă împiedică să-mi doresc ca maşina asta luxoasă să fi fost chiar mai luxoasă – să zicem, o limuzină cu partiţie pentru intimitate – pentru că tot ce vreau să fac e să sar din nou pe iubitul meu. În loc de asta, îmi refac machiajul. Nu vreau să arăt la sosire ca o târfă smotocită. Chiar dacă probabil asta e oricum părerea mamei lui despre mine.

Brian nu minţea. Ştie destule despre mine ca să mă întrebe dacă am primit răspuns de la Dartmouth. Îi face cu ochiul lui Josh, în oglinda retrovizoare, dar Josh nu observă. N-are ochi decât pentru mine. Îi spun adevărul lui Brian – că încă aştept răspunsul de la ei. Încă nu i-am spus lui Josh că am primit răspuns de la celelalte două şcoli. Încă nu i-am spus că, până acum, singura şcoală care mă vrea e în Franţa.

* * *

Muzeul Metropolitan de Artă este unul dintre edificiile cu cea mai europeană înfăţişare din Manhattan. În timp ce Josh mă conduce spre intrare, am senzaţia că ne-am întors în timp, în octombrie. Înapoi în Paris. Faţada albă, coloanele gargantueşti, treptele lungi. Ce bine ar fi dacă ne-am îndrepta spre o întâlnire la Musee d'Orsay şi nu spre spectacolul ăsta de întâlnirea-cu-părinţii. Dacă mama lui Josh e intimidantă, cum o să fie *tatăl* lui?

Josh îmi surprinde expresia şi mă strânge de braţ.

— O să te descurci minunat.

— Părinţii tăi mă urăsc, zic eu.

— Nu te urăsc pe tine. Mă urăsc pe mine.

— Hai înapoi la mine acasă şi să ne sărutăm în hol.

El zâmbeşte larg spre mine.

— Locul ăsta are o mulţime de holuri.

Am fost aici de multe ori, dar Sala Mare e tot impresionantă. Domurile şi arcurile intrării sale măreţe – amintind atât de mult de Panthéonul din apropierea căminului nostru – sunt împodobite cu panglici aurii, ghirlande de conifere şi uriaşe ornamente şi globuri. Aula cu ecou e plină de un fremătător şuvoi de bărbaţi şi femei în ţinute de gală. Mă bucur că maman m-a ajutat să mă îmbrac pentru ocazie. Cel puţin, am încredere *în asta.*

Josh întinde invitaţiile noastre unei femei în vârstă, cu perle şi un top negru cu paiete, după care urmăm mulţimea către petrecerea din Sala Sculpturilor Medievale. El mă conduce cu maniere de gentleman, matur şi protocolar. Perechile din jur se mişcă în acelaşi mod. Arată de parcă acest elegant tip de comportament e rutină, numai pentru noi e o premieră. Eu vreau să merg lipită de el, *înfăşurată* în braţele lui, braţe şi mâini împletite într-un singur vălmăşag de membre. Această intrare calculată nu face decât să-mi agraveze inhibiţia.

El mă ghidează astfel spre sunetul îndepărtat al unui cvartet de coarde – într-o parte a scărilor principale, printr-o încăpere strâmtă, cu artefacte bizantine, în altă încăpere, cu un altar acoperit de marmură sculptat cu măiestrie, şi drept în aglomerata Sală a Sculpturii. Sala e mai mare şi mai înaltă, deşi nu atât de mare pe cât mi-o aminteam eu. Steaguri heraldice cu diverse blazoane, în roşu, albastru, galben şi alb, atârnă de o parte şi de alta. Sub ele, pereţii sunt acoperiţi în tapiserii cu bărbaţi şi doamne în veşminte medievale. Iar în mijlocul sălii – în mod cert, piesa de rezistenţă a colecţiei – e o poartă masivă de fier. Din vizitele anterioare, ştiu că este un grilaj separator de cor dintr-o catedrală din Spania.

Aşezat în faţa grilajului, se află un molid la fel de masiv, înconjurat de sute de figurine simbolice pentru Naşterea Domnului din secolul al optsprezecelea. Molidul însuşi e împodobit cu îngeri şi heruvimi şi beculeţe care imită lumânările. E spectaculos, desigur, dar e deopotrivă… ţeapăn.

— La multe Crăciunuri agnostice, zice Josh. Bine ai venit la cea mai evreiască petrecere de Crăciun din America.

Eu zâmbesc.

— Aşa, vezi! zâmbeşte şi el. Fă mai des asta.

Cercetăm din ochi, printre sculpturile de alabastru, după părinţii lui. E cel mai bine să scăpăm odată de asta. Îi

descoperim, într-o latură a sălii, lângă o statuie de clovn, cu înfăţişare grosolană. Când ajungem mai aproape, îmi dau seama că pălăria ţuguiată roşie a clovnului este de fapt o tiară de papă. Nu contează că nu spun nimic din toate astea cu voce tare, tot mă simt prost.

Părinţii lui Josh sunt cu spatele la noi. Au în mâini pahare cu vin alb şi conversează cu un bărbat scund cu ochelari perfect rotunzi.

— Judecătorul Lederman, îmi şopteşte Josh, de la *Curtea Supremă din New York.*

Da. Sigur. Nu-i mare chestie.

— Joshua! judecătorul zâmbeşte şi ne face cu mâna.

Încerc să mă port de parcă ar fi normal pentru un judecător de la curtea supremă de stat să-l cunoască pe iubitul meu după numele mic. Părinţii lui Josh se întorc spre noi. Reacţia lor iniţială e de fericire, dar e rapid mascată de o atitudine mai potrivit descrisă ca *mulţumire profesională.* Cu o notă de curiozitate. Şi probabil o altă notă de neîncredere.

Josh mă ghidează înainte, împingându-mă uşor cu palma sub talie. Îmi închipui că arăt ca un şoarece, slab şi lesne de evacuat din clădire.

— Judecător Lederman, spune Josh, mă bucur să vă văd.

Ce bizar e să-i aud pe viu această voce de interviu, ieşindu-i pe gură.

— Aceasta este iubita mea, Isla Martin.

Judecătorul îmi strânge mâna.

— Ce frumuşică eşti.

Oribil. Zâmbesc.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Mamă, o mai ştii pe Isla, continuă Josh de parcă ultima noastră întâlnire nu fusese o agonie continuă de ruşine maximă. Tată, mi-ar plăcea să ţi-o prezint pe iubita mea. Isla, el e tatăl meu.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule senator.

Stai. Oare ar fi trebuit să-i spun senator? Domnule Wasserstein? Domnule senator Wasserstein? Ar fi trebuit să-i spun „domnule”. De ce nu i-am spus „domnule”? Oh, nu! Judecătorului i-am spus „domnule”. Oare ar fi trebuit să-i spun „onorată instanţă” sau asta e numai la curte? Dar tatăl lui Josh

zâmbeşte şi dă la iveală o liniştitoare pereche de gropiţe în obraji. Îmi strânge mâna.

— Bucuros de cunoştinţă. Am auzit vorbindu-se atât de mult despre tine, încât simt că te ştiu deja.

Sunt descumpănită. Sună sincer, dar… este, oare? Trebuie să fie îndelung practicatul său farmec politic. Nu-mi dădusem seama ce noroc aveam că prima noastră întâlnire se petrece în public. Tatăl lui Josh trebuie să se prefacă neabătut că totul este grozav, chiar dacă nu e.

— Sam, îi spune el judecătorului Lederman, Isla studiază în străinătate.

— Ah, aşa e, îi spune judecătorul lui Josh. Uitasem că ai stat în străinătate. Anglia?

— Franţa. Deşi îmi termin studiile aici, în America.

Răspunsul lui Josh e curgător. Anticipat. Părinţii lui zâmbesc degajaţi şi îmi trece prin minte că toată lumea care participă la acest joc e profesionistă. Toată lumea în afară de mine.

— Isla e cea mai bună elevă din clasa ei, spune senatorul.

Faţa mea se îmbujorează când începe această conversaţie suprarealistă, în care eu sunt subiectul, iar părinţii lui Josh se laudă cu realizările mele. E stingheritor să-i aud ridicându-mă în slăvi, când nu e cu putinţă să creadă sincer în ceea ce spun. Nu există niciun motiv pentru ei să mă placă. Eu sunt o nimeni. O nimeni care le-a luat fiul până în Spania ca să facă sex şi cu asta i-a atras exmatricularea din liceu. Situaţia aceasta e atât de neaşteptată, încât nu le pot răspunde la întrebări, iar Josh e silit să încheie el dialogul în locul meu. Până să realizez, toată afacerea s-a terminat, iar Josh mă trage de acolo.

— Mergem să găsim ceva de mâncat, le spune el părinţilor săi. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, îi spune judecătorului, strângându-i mâna întinsă, în vreme ce pe mine mă ghidează în direcţie opusă.

— Mi-a părut bine, strig eu.

Şi acesta este singurul lucru pe care l-am spus oricăruia dintre ei, tot timpul ăsta. Părinţii lui Josh îşi închipuie, probabil, că el i-a minţit şi în privinţa inteligenţei mele.

— A mers bine, zice Josh.

— Oare?

El îmi aruncă o privire.

— O să vorbim din nou cu ei, mai târziu – numai noi patru – şi după ce-or să mai bea vreo câteva pahare de vin.

Asta nu e un răspuns.

Josh îşi croieşte drum cu repeziciune printr-un grup compact de invitaţi. Se îndreaptă glonţ spre aperitive, înşfacă o bucată neobişnuit de mică şi defilează cu mine din nou pe lângă părinţii lui. Îşi ridică farfuria spre ei, salutând. Mama lui îşi ridică paharul, drept răspuns. După aceea, el se cufundă în mulţime, conducându-mă prin aglomeraţia cea mai mare din încăpere. Farfuria lui dispare undeva în vălmăşag.

— Mă scuzaţi, îmi permiteţi, spune el.

Mă chinui să mă ţin după el.

— Tocurile astea. N-au fost concepute pentru aşa ceva.

Josh îmi aruncă un zâmbet maliţios şi recunosc un plan în spatele lui. Continuă să şerpuiască prin galeria vecină – pe lângă vitralii şi o Pietà, ulcioare smălţuite şi ceramică – până când ne oprim brusc în faţa unei uşi închise.

O uşă închisă *şi* un paznic de-al muzeului.

Dar paznicului între două vârste în costum bleumarin îi piere toată intransigenţa când îl recunoaşte pe Josh. Înfloreşte într-un zâmbet larg, neaşteptat. Josh îşi ridică bărbia în salutul masculin universal. Paznicul îi răspunde la fel, deschide iute uşa şi ne lasă să trecem.

Uşa se închide în urma noastră.

Zgomotul petrecerii se stinge imediat. Ne aflăm într-o încăpere foarte mare, foarte întunecoasă şi foarte goală. E o vastă grădină interioară sculptată. Suntem în aripa americană, dar am senzaţia că suntem înapoi în Paris, mulţumită unei perechi de felinare de stradă pâlpâitoare, de la începutul secolului. Mă întreb dacă paznicul le-a lăsat aprinse pentru noi.

— Ce-a fost asta? întreb în şoaptă.

— Luăm o pauză de la serată, spune Josh cu voce normală.

Bătăile inimii mele se înteţesc.

— Da?

Mă ia de mână – cum făcea la şcoală, în largul lui, relaxat şi el însuşi – şi trecem agale de felinare.

Tocurile mele ţăcănesc cu ecou.

— Cine era paznicul? De unde îl cunoşti?

— Chuck Nadelhorn. Am participat la o mulţime de ore de artă împreună, de-a lungul anilor.

Îmi vede încruntătura şi rânjeşte.
— Nu fi aşa. Nu contează vârsta.
Râd, prinsă în fapt.
— Eu am fost cel ieşit din comun. Eram cel mai mic din fiecare clasă, de departe. Chuck a fost printre puţinele persoane care m-au tratat cu respect.
— Atunci îmi place şi mai mult de el.
Josh plantează un singur sărut pe buzele mele.
— Pe aici.
O ia înainte.
— Presupun că ai pus la cale asta – cum s-o numi – cu Chuck dinainte?
— Au fost câteva persoane implicate. Am avut ceva timp s-o pregătesc, zice el, şmecher. Dar ar fi mai bine ne grăbim, nu avem decât douăzeci de minute. Nouăsprezece, acum.
— Câtă vreme n-o să fiu arestată pentru intrare nepermisă sau pentru furtul unui artefact indescriptibil, deşi fără îndoială preţios…
— Doar dacă suntem prinşi.
Mă opresc.
El mă trage înainte de mână.
— Haide, haide!
Alergăm prin sală, ieşim pe un culoar cu magazine de suveniruri şi nu mai suntem în Paris, suntem în Barcelona – doi puşti nebuni fugind de capul lor să-şi descopere propria lume, intimă. Să exploreze. Să rişte. Cotim scurt la dreapta şi intrăm într-o sală şi mai întunecată, şi mai vastă, dar pe aceasta n-aş putea s-o confund cu nimic altceva. Oricine a vizitat muzeul acesta ar recunoaşte-o:
— Templul din Dendur! spune Josh pe un ton de încheiere, care mă anunţă că am ajuns la destinaţia noastră – anticul templu egiptean.
Sunt intrigată. Dar şi zăpăcită.
— Există vreun motiv special?
Josh ridică din umeri, într-un fel aproape timid.
— Îmi place cum se oglindeşte templul în bazinul cu apă. Am simţit nevoia doar să stau lângă el şi să te sărut pe tine.
Asta este, într-adevăr, cel mai bun răspuns pe care mi l-ar fi putut da.

De data asta, mă conduce liniştit, delicat, la marginea bazinului. Oglinda apei sale e frumoasă, în tăcerea sa demnă. Un întreg perete al acestei săli este o fereastră, iar luminile oraşului licăresc înăuntru, reflectate de apa nemişcată. Ne aşezăm. Aerul e rece, marginea de granit încă şi mai rece. El îşi scoate smochingul şi îl pune pe umerii mei. Apoi se foloseşte de propriile revere ca să mă tragă spre el. Gura lui e caldă. Ne cufundăm unul într-altul de parcă n-a trecut niciun moment între acum şi Spania. Dacă n-ar fi fost o mie de săli de muzee în jurul nostru, ne-am fi întins pe jos şi am fi făcut dragoste. Dar e de ajuns şi să-l ating. E de ajuns să-l miros. E de ajuns să-l gust.

Să fiu aici, cu el, e de ajuns.

Şi apoi... ne întindem pe jos oricum. Corpul lui e deasupra mea. Ne apăsam unul de celălalt, mâinile şi gurile noastre cutreieră pretutindeni. Facem totul, mai puţin singurul lucru pe care nu-l putem face acum. După ceea ce pare, simultan, niciun timp şi o eternitate, Josh îşi despleteşte membrele de ale mele şi ne îndreptăm ţinutele.

— Înainte de a pleca.

Îşi ridică smochingul de pe jos şi caută într-un buzunar. Scoate un tub micuţ. Nu pot să cred că nu i l-am simţit mai devreme.

— *Joyeux Noël*[23].

Inima mi se opreşte în gât. Trebuie să fie un desen. Îi deschid capacul şi, într-adevăr, e un sul gros înăuntru. Scot hârtia. O desfăşor încet, pentru că ştiu că, indiferent ce este, e mai valoros decât orice alt lucru din muzeul acesta.

E o insulă micuţă. Dar în loc de tipicul palmier unic, el a desenat un arbore al lui Iuda ţepos, în mijlocul său. Dedesubt sunt două siluete întrepătrunse. E imposibil să spui unde începe una şi unde se sfârşeşte cealaltă. Au devenit un singur trup gol. Întreaga ilustraţie e făcută în tuş negru accentuat... cu excepţia părului roşu al fetei.

E nerăbdător.

— Îţi place?

— Hai să ne mutăm pe insula asta, acum. Chiar în clipa asta!

Nu-mi pot ascunde dorul sincer din voce. Nici spaima, groaza de separarea noastră care ne aşteaptă.

Josh îmi pune la loc o şuviţă desprinsă din păr.

---

[23] Crăciun fericit (fr.).

— O să ne mutăm la toamnă, poate chiar vara asta. Şi apoi n-o să mai fim niciodată departe unul de altul.

capitolul douăzeci şi şase

Înapoi la uşa lui Chuck, Josh vâră din nou în buzunar tubul. Poşeta mea de mână cu pietricele e prea de fantezie ca să fie de un real folos. Josh bate – o bătaie normală, nu aceea specială, a lui – şi uşa se deschide. Chuck dă din cap, aprobator.

— Exact la timp.

— Spune-mi ce vrei şi se rezolvă, doar anunţă-mă, zice Josh, în timp ce ne strecurăm din nou înapoi.

Zâmbetul lui Chuck se deschide într-un rânjet larg.

— Oh, o să te anunţ.

— Mulţumesc mult, spun eu.

Chuck face semn spre breteluţa din dreapta a rochiei mele, care s-a lărgit şi-mi tot cade de pe umăr. O ridic la loc. Roşeaţa din obraji a iubitului meu care rezultă în urma gestului face pereche cu a mea. Chuck râde.

— Copii, s-aveţi o seară frumoasă acum, bine?

De îndată ce ne-am îndepărtat cât să nu mai fim auziţi, Josh spune:

— Nimic nu se compară cu un adult aducându-ţi aminte că tu nu eşti unul.

Eu râd, dar când ne spunem comanda la bar, băuturile noastre identice şi cuminţi parcă rostesc: asta-i viaţa! E neplăcut să te întorci acasă de la *şcoală* şi să dai de şi mai puţine libertăţi. Ultima oară când am fost la o petrecere, am băut *şampanie.* Am stat cât de târziu am vrut noi. Şi niciun membru al familiilor nu a fost de faţă.

— Trebuie să-i găsim din nou pe părinţii tăi?

Te rog, zi că nu.

El oftează:

— Da.

— Oh, doamne. Acela e *primarul?*

Un fotograf mai vârstnic, îmbrăcat elegant, face fotografii unui bărbat la fel de în vârstă, cu obrajii roşii de om băut şi o parteneră cu înfăţişare sobră, mult mai tânără.

— Mda, zice Josh, fără entuziasm.

În timp ce trecem pe lângă ei, eu îl urmez pe Josh care deschide drumul şi nu întorc capul să mă holbez. Chiar dacă aş vrea. Seara asta nu încetează să fie ciudată.

Ne plimbăm o vreme, căutându-i pe părinţii lui, dar e un proces de durată. Toată lumea pare să-l cunoască pe Josh şi cu

toţii vor să-l felicite cu ocazia realegerii. Politicieni de meserie. Josh îşi aminteşte numele copiilor şi ale locurilor caselor de vacanţă şi mă prezintă tuturor. Eu molfăi aperitive fade. Acesta e genul de conversaţie pe care el o dispreţuieşte, însă nu-şi arată nicio clipă dezgustul. Mă gândesc că, dacă ar fi avut dorinţa… ar putea fi şi el unul dintre ei. E un actor bun.

Asta mă nelinişteşte.

Dar nici pe departe atât de mult ca celălalt tip de invitaţi care îl tot trag pe Josh deoparte. Fetele din înalta societate. Versiunea feminină a lui însuşi – întotdeauna fiica cuiva – dar cu un aplomb care e deopotrivă alarmant şi intimidant. Râd. Flirtează. Eu mai mănânc nişte aperitive. Mă domină. Chiar şi cele care nu sunt chiar atât de înalte, *tot* reuşesc să mă domine prin siguranţa de sine. O brunetă cu un bronz foarte ne-iarnă face o treabă grozav de eficientă prefăcându-se că nu exist. Mâna ei îi atinge mâneca lui Josh de două ori.

După a treia atingere pe mânecă, Josh îşi cere iertare în numele amândurora şi mă conduce de-acolo. Însă asta n-o împiedică să-l urmărească din ochi, în timp ce ne croim drum prin mulţime.

* * *

O oră mai târziu, după ce afişez cea mai sociabilă veselie a mea în timpul nenumăratelor conversaţii în care eu sunt invizibilă, îi descoperim pe părinţii lui lângă un obiect mare de bronz… o cadă? Citesc plăcuţa indicatoare. CRISTELNIŢĂ. Sunt neaşteptat de uşurată să-i văd. Măcar ştiu că ei n-or să mă ignore.

După cum prezisese Josh, consumaseră încă vreo câteva pahare de vin. Erau relaxaţi şi fericiţi. Doamna Wasserstein chiar mi-a admirat pantofii. Însă, curând, un alt străin ne-a întrerupt, un nu ştiu ce faimos jurnalist, apoi bruneta insistentă l-a reabordat pe Josh din spate. Stă într-un mod care îl sileşte pe el să se întoarcă de la noi ca să audă ce-i spune, ceea ce înseamnă că *eu* nu pot să aud ce-i spune.

Jurnalistul îi absoarbe pe părinţii lui Josh într-o conversaţie despre impozitul pe salarii. Ei îmi mai aruncă o privire, când şi când, incluzându-mă din ochi în discuţie, dar eu nu contribui cu

nimic, simţindu-mă stupidă şi lipsită de importanţă. Bruneta râde. Josh întoarce capul ca să-mi arunce o privire spăsită.

Eu zâmbesc de parcă totul ar fi bine.

N-am sosit aici de mai mult de două ore, dar sunt gata să plec.

O doamnă dintr-o tapiserie medievală îmi atrage privirea. Se uită la mine cu o expresie clar de tipul „oh, nu, nu se poate aşa ceva”, iar eu sunt recunoscătoare că măcar *cineva* vede ce se petrece aici. Chiar dacă e ţesută.

Josh în sfârşit scapă de brunetă, iar tatăl lui îl atrage înapoi în conversaţie.

— Îmi pare rău, spune Josh, dar Isla şi cu mine plecăm.

Acum ce mai e? Mă înviorez.

Senatorul pare dezamăgit.

— Să vii pe la noi, să luăm cina, săptămâna asta, îmi spune el mie. Mi-ar plăcea să am ocazia să te cunosc cu adevărat.

Sunt mişcată. Şi panicată la gândul unei seri doar cu ei.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea.

— A fost minunat să te revăd.

Doamna Wasserstein îmi oferă o îmbrăţişare fără vlagă, cu un singur braţ. Cuvintele i-au sunat destul de prietenos, dar căldura din gestul ei e discutabilă.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să vă revăd. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

— Vă duceţi drept acasă? îl întreabă ea pe Josh.

— Nu, o să mergem să mâncăm ceva cu adevărat. Dar probabil tot o să ajung înaintea voastră.

— Vă duce Brian?

— Tocmai i-am trimis un mesaj.

Josh ridică telefonul ei şi-i zâmbeşte maliţios.

Ea şi-l smulge din mâna lui, dar zâmbeşte şi-l îmbrăţişează de la revedere.

— Hoţ de buzunare.

— Madam temnicer.

Este primul schimb de cuvinte tipic Josh pe care-l aud după atâta vreme. Mama lui e destul de împăcată de răspunsurile lui, aşa că el mă ia cu braţul pe după talie şi mă ghidează spre ieşire.

— E ciudat, spun eu, de îndată ce suntem singuri. Modul în care m-ai târât de colo-colo, toată seara.

El îşi trage brusc braţul, de parcă ar fi fost prins într-o postură compromiţătoare.

— Scuze, n-am vrut…

— Nu, ştiu. N-ai fost tu de vină. Numai că mi s-a părut… ciudat.

— Toată mascarada e ciudată, nu?

Face semn spre râsetele şi sunetele cvartetului lăsate în urmă.

— Totuşi pari în largul tău în ea. Dacă n-aş fi fost avertizată, n-aş fi ghicit în veci că nu poţi s-o suferi.

— Ei bine, o urăsc.

Sună defensiv.

— Ştiu. Spun doar că eşti un bun actor.

Josh îşi îndeasă mâinile în buzunare şi luminile slabe ale muzeului se reflectă în dunguliţele materialului lucios al pantalonului smochingului său.

— Nu cred că ăsta a fost un compliment, spune el, după un timp.

— Nu asta am vrut să spun.

Deşi… ba da. Iar Josh o ştie. Din nu ştiu ce motiv, acum, că m-am pornit, nu mă mai pot opri.

— Toată treaba asta mi-a adus aminte de Josh Mondenul. Tu, la televizor, arătând atât de stilat. Vorbind cu vocea aceea. Stând atât de drept.

Josh deschide uşa muzeului pentru mine. Ţine dinţii strânşi.

— Ştiind totul despre aceşti oameni şi lucruri pe care eu nu le ştiu.

Taci odată.

— Da, pentru că ei au fost o parte din viaţa mea, cum ar veni, dintotdeauna. N-am să fiu un nemernic în faţa oamenilor care-l susţin pe tatăl meu în funcţie.

— Ştiu! Şi ştiu că eşti o parte din această viaţă, prin urmare *trebuie* să joci teatru astfel…

— Nu *trebuie* să fac nimic. Eu *aleg* să fiu o persoană cuviincioasă.

E o sabie drept în piept. Am mers prea departe. Am mers mult, mult prea departe.

— Îmi pare rău. Nu ştiu… nu ştiu de ce…

— Las-o baltă.

Dar îşi întoarce capul de la mine. Cercetează şirul maşinilor după Brian, dar, de fapt, e un pretext ca să nu se uite la mine. Nu-l învinuiesc. De ce n-am putut să-mi ţin gândurile tâmpite doar pentru mine?

E foarte frig şi regret că nu mi-am adus paltonul. Pentru prima oară, fie că Josh nu observă că tremur, fie că alege să nu-mi ofere sacoul lui. Nu că *ar trebui* să mi-l dea mie. E numai vina mea că mi-am uitat paltonul, din zăpăceala sosirii lui acasă la mine.

— Îmi pare rău, spun eu, din nou.

El ridică din umeri.

— Mai vrei să mâncăm ceva?

— Bineînţeles.

Josh pare surprins. Îşi scoate mâinile din buzunare şi îşi încrucişează braţele. După vreun minut de tăcere stingheritoare, şi le descrucişează şi îşi freacă ceafă.

— Şi mie îmi pare rău. Pentru că te-am luat cu mine. Nu că n-aş fi vrut să te aduc aici, adaugă el grăbit, dar ştiam c-o să fie nasol. Lucrurile astea întotdeauna ies aşa. Nu chiar *totul* de acolo a fost nasol, adaugă el din nou. Timp de douăzeci de minute a fost fantastic.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Mă uit în pământ.

— Tu ai viaţa asta strălucitoare din care eu nu fac parte. Şi am vrut s-o văd şi eu.

Josh se încruntă mai tare.

Deschid gura să mai încerc o dată, dar o maşină neagră luxoasă trage la bordură şi face semn din faruri. Vântul devine de-a dreptul tăios, când ne grăbim spre ea. Încuietorile pocnesc, Josh deschide uşa din spate şi ne strecurăm înăuntru.

— Scuze c-am întârziat, zice Brian. Mă aşteptam să veniţi peste cel puţin încă o oră.

Josh clatină din cap.

— Nicio problemă. Ştii cum sunt evenimentele astea.

— Ba bine că nu.

Brian rânjeşte la noi, în oglinda retrovizoare.

— Aveţi nouăzeci de minute înainte de stingere. Vreţi să vă duc în altă parte?

Josh se apleacă spre el, pe banchetă.

— Ştii cafeneaua aceea de pe Amsterdam, Kismet?

Brian pufneşte în râs. Asta îmi spune că deja ştie povestea.

— Cred c-o pot găsi.

— Mersi.

Josh se lasă înapoi pe banchetă. Apoi se întoarce spre mine, cu o subită îngrijorare.

— E ok? Scuze, sunt încă în dispoziţia stupidă de la petrecere. Nici măcar n-am întrebat. Ştiu că o să mergem acolo de revelion, dar m-am gândit că ar fi drăguţ să facem o vizită mai devreme. De dragul vremurilor de demult.

— Nu, e perfect.

Mă silesc să zâmbesc.

— Mersi, Brian.

— De-asta sunt aici, zice el.

Dar atmosfera din maşină nu e *perfecţiune.* Nicio ţinere de mână. Suntem tăcuţi şi stingheriţi. Când Brian se încadrează în trafic, încearcă să înviorează dispoziţia.

— Deci, Isla, ai reuşit să vezi ceva din muzeu?

E o întrebare cu înţeles. În mod clar, Josh îi spune o mulţime de lucruri.

— Am reuşit.

— Şiiii?

Mă silesc să zâmbesc iarăşi, mai vioi:

— A fost un cadou minunat.

El agită pumnul în aer.

— Drăguţ.

— Ne-am strecurat fără niciun impediment, zice Josh. Mulţumesc, Chuck.

— Mulţumesc, Chuck! repetă Brian.

Îi spune lui Brian detaliul unui aranjament de ultim moment cu Chuck, pe care nu-l auzise până acum, iar eu mă foiesc în loc. Câte persoane au ştiut despre asta? Oare Josh a mai făcut lucruri de genul ăsta înainte? Cu cât mai puţin intim devine, cu atât mai inconfortabil mă simt.

E ceva ce n-ar trebui să spun, dar din nu ştiu ce groaznic motiv, trebuie să spun orice ar fi. Ar fi trebuit s-o păstrez pentru o zi mai potrivită, mai puţin solicitată emoţional. Ar fi trebuit s-o păstrez pentru când am fi fost singuri. N-ar trebui să spun asta *nicicum. N-o spune.*

— Lui Rashmi îi place Egiptul Antic, nu-i aşa? întreb eu.

Rahat.

— Ce?

Răspunsul lui Josh e prompt, atenţia i se comută brusc de la Brian la mine.

— Păi… vreau să zic, în cartea ta. Iepurele ei, Isis. Şi apoi, se duce la Brown ca să studieze egiptologia.

— Da, se duce la Brown pentru că acolo *se duce.* Lucrurile astea sunt adevărate.

— Şi e un desen cu ea ca zeiţă egipteană.

Nu-mi vine să cred că spun asta cu voce tare. *Şi* că o spun de faţă cu *Brian.* Nu ştiu ce se întâmplă, dar ceva din mine s-a scurt-circuitat. Îmi pierd controlul. Chestia egipteană e o coincidenţă, ştiu asta, dar nu mă pot opri.

— De asta ai ştiut tu de templu?

Se încruntă, într-o confuzie mânioasă.

— Cum?

— Templul din Dendur. Ai dus-o vreodată acolo?

Josh se adună.

— Mai întâi de toate, *mie* îmi place bazinul care oglindeşte templul. Voiam un timp singur cu tine, în seara asta, aşa că am ales – ceea ce am crezut că era – cea mai drăguţă sală a muzeului. În al doilea rând, *nu. Nu* te-am dus în vreun loc în care să mă fi sărutat înainte cu fosta mea iubită. Sau orice altceva crezi tu că am fi putut face acolo.

— Păi, măcar *asta* ştiu. Dacă aţi fi făcut mai mult, aş fi citit despre asta. Foarte bine ilustrat! În memoriul tău grafic.

Timpul se opreşte.

Şi în clipa aceea îmi dau seama că tocmai am spus cel mai rău lucru pe care-l voi spune vreodată în viaţa mea. Şi i l-am spus persoanei pe care o iubesc cel mai mult.

Vocea lui Josh e ucigător de calmă.

— Mai e şi altceva pe care ţi-ai dori să mi-l comunici acum? Vreo critică suplimentară la adresa mea sau a lucrării mele?

Vreau să vorbesc. Vreau să-mi cer iertare. Asta nu e despre fosta lui sau despre lucrarea lui. Habar n-am de ce tocmai am spus lucrurile alea. Sunt confuză. Nu sunt sigură de ce mă simt atât de întoarsă pe dos, de ce caut ceartă pentru lucruri ce nici măcar nu contează.

Brian mi-aruncă o privire prin oglindă şi expresia lui e insuportabil de încordată, de parcă ar vrea să sară pe geamul maşinii, dacă ar încăpea.

— Nu, pe bune, continuă Josh. Din moment ce în sfârşit îmi vorbeşti deschis, de ce nu continui? Spune-mi ce altceva e greşit în cartea mea.

M-am retras în cel mai îndepărtat colţ posibil.

— Nu-i nimic greşit în ea.

— Dar sunt lucruri pe care tu le-ai schimba?

— Nu! Vreau să spun, da, dar… chestii minore. Ştii?

Nu mai vorbi.

— Nu e mare scofală. Toate cărţile au nevoie de un pic de redactare.

Luminile străzii îl ascund pe Josh în umbră. Nu-i pot vedea expresia, dar nu pare a fi *binevoitoare.* Rămâne tăcut. În aşteptare.

— Ok, înghit în sec. Ei bine, era secvenţa aia din urmă, inserată într-un loc ciudat. Când ţi-ai făcut tatuajul? Scena aia… pur şi simplu nu se potrivea cu ceea ce fusese înainte şi ce urma după.

— Bine, zice el, glacial.

— Şi părinţii tăi. Erau, cum să spun, predominanţi la început, dar pe la sfârşit, era ca şi când nici măcar n-aveai părinţi. Au fost complet abandonaţi.

— Pentru că ei locuiesc în altă *ţară.*

— Da, dar asta nu înseamnă că n-au mai fost în viaţa ta. Chiar dacă absenţa lor e ceea ce contează, totuşi e ceva care ar trebui remarcat.

Îşi încleştează dinţii.

— Altceva?

— Ăăă…

Vocea îmi coboară până la şoaptă.

— Sunt o mulţime de desene cu Rashmi. La mijloc.

— Te referi la scenele alea…

— Nu, spun eu repede. Vreau să spun, există o mulţime de desene de o pagină care pur şi simplu sunt… *acolo.* Complet nenecesar. Nu contribuie cu nimic la poveste.

Nu-mi vine să cred că spun asta – toate astea – cu voce tare. O iubită adevărată şi-ar ţine gura închisă.

— Şi apoi, secţiunile din anul întâi erau chiar aglomerate. Îţi trebuie mai multă variaţie între casete. Mai mult spaţiu.

— Mai mult spaţiu.

— Ăăă, da. Spaţii. Pauze. Să-i îngădui cititorului să contemple lucrurile. Să-şi închipuie el însuşi ce e important.

— Spaţii, zice el, ca să-şi închipuie ce e important.

— Îmi pare rău.

Mă înec într-un râu făcut de mâna mea.

— N-am spus nimic mai devreme, pentru că n-am vrut să-ţi rănesc sentimentele. E *grozavă,* garantez.

Nu se mai uită la mine.

— Ai folosit cuvântul ăsta ca s-o descrii şi în trecut. Cu toate acestea, eu încă nu te cred.

— Îmi pare rău, repet eu, cu disperare în voce.

— Eşti sigură că nu eşti doar scoasă din sărite? Poate pentru că nu e despre tine?

— Nu!

Ruşinea e copleşitoare.

— Eu nici măcar n-am fost în viaţa ta până anul acesta. Ştiu asta. Ştiu că nu sunt o parte importantă din povestea ta.

Pentru prima oară, în cele câteva minute, Josh e descumpănit. Se întoarce iarăşi spre mine.

— Cum adică nu eşti importantă în povestea mea?

— N-am fost în peisaj atât de mult. Iar tu ai toată viaţa asta înainte de mine şi ai toată viaţa asta de după mine…

— După tine? Vocea lui urcă o octavă. Cum adică *după?*

— Vermont. Şcoala ta. Viitorul tău.

Josh e năucit.

— Dar… vii şi tu cu mine.

— Oare?

— Când Dartmouth o să te accepte…

— Eu n-aş fi atât de sigură, zic eu.

El izbeşte cu pumnul în banchetă.

— Nu mai spune aşa. De ce te desconsideri întotdeauna? O să intri. Este exclus să nu intri.

— Spune asta la Columbia.

Iar acum e din nou descumpănit.

— Ce?

— N-am intrat.

— Ce? Când? De ce nu mi-ai spus?

Nu mă pot uita la el. Eşecul meu e umilitor.

— Acum câteva zile.

— Îmi pare atât de rău. Doamne, aş fi vrut să-mi fi spus. Habar n-aveam.

— Am primit o scrisoare şi de la Sorbona. Sunt admisă.

Josh se dezumflă cu vizibilă uşurare.

— Asta-i grozav. O meriţi.

Dar e şi tristeţe, totodată, fiindcă postura lui se scufundă şi mai mult. Pentru că, dacă urmez cursurile la Sorbona, o să fie în continuare un ocean între noi.

— Deci, dacă Dartmouth te acceptă? Unde o să mergi?

— Nu ştiu.

Şi-mi dau seama că plâng.

— Nu m-am hotărât.

— Dar… credeam… parcă aveam un plan.

— Nu, tu aveai un plan. Tu *ai* planuri.

Josh clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ce tot spui?

— Tu ştii exact cine eşti.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Tu ştii cum să fii tu însuţi, dar ştii deopotrivă şi cum să fii altfel la televizor sau în societate. Şi *întotdeauna* ai avut o pasiune pentru artă, şi *întotdeauna* ai ştiut unde o să urmezi colegiul. Tu deja ştii ce fel de apartament o să închiriezi când o să te muţi acolo! Ca să nu mai vorbesc de ce fel de maşină o să conduci, ce fel de pisică o să adopţi şi cum o să-ţi petreci weekendurile în sălbăticie. Eu nu ştiu nimic despre toate astea. Nu mi-a păsat niciodată de nimic cum îţi pasă ţie de lucrul tău. Eu nici măcar nu aparţin unei singure ţări. Sunt nimeni. Sunt nimic.

— Isla…

Cuvintele mele l-au înmărmurit din nou. Nu mai ştie ce să spună.

— Şi ai dreptate, poate că *sunt* supărată pe cartea ta din motive egoiste. Ştiu că n-ai avut timp, ştiu că durează luni ca să le desenezi, dar… opt pagini. Eu eram doar pe *opt pagini.*

Vocea mi se frânge, seacă şi disperată.

— Am crezut că o să aflu în sfârşit ceva, dacă mă pot vedea prin ochii tăi. Dar nu eram nici măcar acolo.

Josh se luptă cu centura de siguranţă. Întinde o mână, dar eu mi le strâng pe ale mele în poală.

— O să fii acolo, zice el. Bineînţeles că o să fii.

— Aşa credeam şi eu.

Pieptul mi se crapă în două.

— Nu vezi? Nu înţelegi? Sunt doar o relaţie trecătoare.

— Ce vrei să spui? mă întreabă şi încearcă disperat să mă facă să mă uit la el, dar nu pot. Sunt în agonie.

— Prietenii tăi au plecat de la şcoală, şi eu eram acolo, dar n-am fost destul ca să te *ţin* pe tine acolo. A trebuit să încalci mai departe regulile. Şi apoi m-ai părăsit.

— N-a fost aşa. Ştii că n-a fost aşa!

— Ba da, zic eu, aşa a fost. Tu te-ai străduit cu adevărat din răsputeri un timp cu adevărat lung să obţii exmatricularea, pentru că nu puteai recunoaşte în faţa părinţilor tăi că nu voiai să fii acolo. Planul ţi-a reuşit la momentul nepotrivit. Iar acum, când ai plecat – acum, că eşti aici şi eu nu sunt – mai devreme sau mai târziu o să-ţi dai seama că eu am fost doar o distracţie. Ceva care să-ţi ţină mintea ocupată şi să nu te mai gândeşti la nefericirea ta. Ceva care să te ţină în priză până când putea să înceapă următoarea fază a foarte atent plănuitei tale vieţi. Însă nu mai cred că o să mă vrei cu adevărat pe mine acolo. Şi – înghit cu zgomot – nu vreau să fiu de faţă când o să descoperi tu asta.

Josh se clatină.

— Cum… ce spui?

— Spun că eu nu mă văd în viitorul tău.

— Isla. Vocea îi tremură. Tu… te desparţi de mine?

Şi asta e. Întrebarea care, odată rostită cu voce tare, face ca întotdeauna, inevitabil, totul să se distrugă.

— Nu mă iubeşti cum crezi tu că mă iubeşti, şoptesc eu.

Acum plânge şi el.

— De ce faci asta?

Toată lumea mea se năruie, dar trebuie să merg până la capăt. Trebuie să distrug ce a mai rămas din inima mea înainte s-o poată face el pentru mine.

— Pentru că dacă ne doare atât de mult acum, zic eu, nu-mi pot închipui cât de tare o să doară când vei ajunge tu însuţi la concluzia asta.

Sunt la fel de şocată de cuvintele mele ca şi el.

Nu înţeleg cum de s-a putut întâmpla asta în timpul unui singur drum cu maşina, dar când Brian, mormântal, opreşte în faţă la Kismet, deja ştiu că eu o să ies. Şi Josh nu.

capitolul douăzeci şi şapte

— Isla? Eşti ok?

Tatăl lui Kurt mă priveşte prin videointerfonul instalat la intrarea imobilului. Am alergat toate cele trei cvartale de la Kismet până aici.

— Dă-mi drumul. Te rog, dă-mi drumul înăuntru!

Uşa bâzâie şi se deschide, apoi se trânteşte în urma mea. Urc în goană cele două şiruri de trepte până la apartamentul lor, iar Scott şi Sabine sunt deja pe hol. Părinţii lui Kurt refuză să mă lase să-i numesc domnul şi doamna Bacon, pentru că refuză să creadă că sunt bătrâni.

— Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă? Eşti rănită?

Întrebările vin toate deodată.

— Kurt e aici? întreb eu.

— Bineînţeles că e aici, zice Sabine cu accent franţuzesc.

Mă conduce înăuntru cu braţ firav, blând.

— S-a dus la culcare acum o oră, dar probabil nu doarme. Ce s-a întâmplat? De ce eşti îmbrăcată aşa?

Izbucnesc:

— M-am despărţit de iubitul meu şi nu vreau să mă duc acasă.

Amândoi înţepenesc.

— Ţi-a făcut rău?

Scott suferă o transformare ca de Hulk, ceea ce arată cu totul ciudat la corpul lui epuizat, de fost rocker.

— Da!

Scott încheie transformarea în Hulk.

— Adică nu, plâng eu în hohote isterice. Adică *emoţional.*

Scott se strânge la loc în forma lui obişnuită. Sabine schimbă o privire cu el.

— Bineînţeles că poţi să rămâi, zice ea.

— Vrei să-i suni pe ai mei? Nu vreau să fiu nevoită să explic. Nu în seara asta.

Ea mă conduce în dormitorul lui Kurt.

— Am s-o sun pe *maman* chiar acum.

Mă îmbrăţişează şi familiaritatea liniştitoare a parfumului ei de violete mă ţine în braţele ei, plângând.

Kurt deschide uşa.

— Ce se petrece… oh. Ce s-a întâmplat?

Sabine mă lasă în grija lui. Mă trântesc pe patul lui nefăcut, iar el închide uşa după mine.

— S-a… s-a terminat, zic eu.

Kurt pune o mână grea pe spatele meu, în timp ce eu scot suspine uriaşe, sfâşietoare.

— Josh s-a despărţit de tine?

— Nu. *Eu* m-am despărţit de *el.*

Rămâne tăcut cam un minut.

— Nu înţeleg, zice, în cele din urmă.

Îi spun povestea cât pot de clar, ţinând cont de starea în care mă aflu, iar când termin, el se scarpină în cap.

— Deci tu te-ai despărţit de Josh înainte să poată el să se despartă de tine.

— Nu.

Mi se învârte capul.

— N-a fost aşa. Sau… a fost *mai mult* de atât. Nu ştiu.

— N-ai fost niciodată în stare să crezi că el te putea plăcea pe tine la fel de mult cât îl plăceai tu pe el. Te temeai că o să-ţi dea papucii. Aşa că ai stârnit certurile alea, ca să îndrepţi conversaţia în aşa fel încât să-i poţi da tu papucii prima.

— Nu, spun eu din nou.

Dar groaznica senzaţie că e adevărat mă arde pe dinăuntru.

Totuşi. Asta nu înseamnă că am greşit să mă despart de el. Chiar cred că Josh m-ar fi părăsit, foarte probabil înainte să înceapă colegiul. Dar poate că n-ar fi făcut-o decât *după* ce am fi fost deja în New England, deja locuind împreună. Ceea ce ar fi fost şi mai rău. Inima mea n-ar fi suportat – să mă mut într-un loc nou şi străin şi apoi să pierd persoana care mă adusese acolo. Pentru că, în cele din urmă, indiferent de circumstanţe, el *ar fi* văzut adevărata mea faţă. Josh e frumos, dezordonat, pasionat de a face lucrări de artă, iar eu sunt… o pânză albă.

Nu există nimic aici de iubit.

— I-ai spus că pentru el eşti o relaţie trecătoare, zice Kurt. Deci care dintre noi reprezintă pentru tine o relaţie temporară?

Atenţia mea e adusă brusc înapoi.

— Hm?

— Acum, că Josh e pierdut, ai venit drept la mine. În loc să fii cu el.

Cuvântul *pierdut* e ca un pumn care-mi taie respiraţia, dar ceea ce sugerează el e mult mai rău.

— Nu e acelaşi lucru. Deloc. Voi doi nu... împărţiţi acelaşi spaţiu. Voi nu – mă căznesc să explic în termeni pe care să-i înţeleagă – nu îndepliniţi aceeaşi funcţie în viaţa mea.

— Pentru că tu şi cu mine nu avem o relaţie romantică?

— Exact.

— Josh şi cu mine nu îndeplinim aceeaşi funcţie, încuviinţează Kurt, dar ocupăm aceeaşi cantitate din timpul tău. Şi tu i-ai dat lui timpul pe care obişnuiai să mi-l dai mie.

Vinovăţia. Nu pot să mă confrunt acum cu asta, după tot ce s-a întâmplat. O sonerie pătrunzătoare din interiorul poşetei de mână cu pietricele mă salvează de la a răspunde. Ne ridicăm în capul oaselor, alerţi. Telefonul meu sună din nou. Kurt îl scoate şi se uită la ecran.

— E un număr de Manhattan. Vrei să răspund eu?

Clatin din cap.

— Probabil e Josh.

— Ştiu.

— Probabil foloseşte telefonul lui Brian.

— Ştiu.

— Mi-ai spus că trebuie să răspund totdeauna, când cred că ar putea fi Josh.

— Asta nu mai e valabil.

— Ok.

Telefonul nu mai sună. Un minut mai târziu, anunţă un mesaj în căsuţa vocală. Închid sonorul, dar văd numărul de Manhattan apelându-mă din nou. Şi din nou. Kurt îmi aruncă telefonul sub pat, ca să-mi înăbuşe tentaţia de a răspunde.

— Sunt obosit, zice el. Du-te să te speli pe dinţi.

Mă spăl cu pasta lui şi cu degetul arătător şi-mi înlătur machiajul de pe faţă cu săpunul lui lichid. Faţa mi-e umflată ca naiba. Îmi dau jos rochia şi îmbrac în schimb unul dintre tricourile lui purtate, din grămada de pe podeaua din baie. Când mă întorc în cameră, el a adormit. Mă ghemuiesc lângă el şi – toată noaptea – stau trează şi urmăresc lumina verde a telefonului meu licărind de sub patul lui.

* * *

Patruzeci şi două de apeluri ratate. Trei mesaje vocale.

Un Ajun de Crăciun minunat!

Ascult mesajele vocale pe drumul spre casă. Josh e furios şi trist. Mă roagă să-l sun. Mă roagă să mă răzgândesc. Spune că nu înţelege ce s-a întâmplat. Totul a fost o greşeală, o neînţelegere. Ceva ce putem repara.

Spune asta la nesfârşit.

Acesta e telefonul lui Brian. O să am acces la el restul nopţii. Te rog, sună-mă. Nu ne face asta. Cred că eşti speriată. Nu ştiu de ce – nu ştiu ce am putut spune sau face de nu mai ai încredere în mine – dar, o dată în viaţa ta, Isla, riscă. Riscă, la naiba. Dacă o să continui să fugi de realitate, n-o să ştii niciodată cine eşti. Eu ştiu cine eşti şi iubesc cine eşti. De ce nu ai încredere în mine?

Vocea lui îmi umple inima cu durere. Cuvintele lui mi-o sfâşie.

Îl cred pe Josh – că el crede că mă iubeşte. Dar de asemenea continui să cred că n-a prins ideea. Între exmatricularea lui din şcoală şi presiunile din partea familiei lui, e prea distrat ca să vadă că repetă cu mine aceeaşi greşeală pe care a făcut-o cu Rashmi. A stat cu ea atât de mult timp pentru că îi plăcea ideea de a fi îndrăgostit. Are un gol în inima lui şi are nevoie de cineva să i-l umple. Oricine. Dar asta nu e destul pentru mine şi n-o să fie destul nici pentru el, odată ce-şi va da, în sfârşit, seama de adevăr.

Lui Brian probabil i s-a făcut milă de el, pentru că, peste vreo câteva ore – după ceea ce am calculat eu c-ar fi trei ore de somn din partea lui Josh – apelurile încep din nou. Nu ştiu ce să fac, aşa că nu fac nimic. Frica mea e paralizantă. Îmi închid telefonul şi-l ascund în sertarul cu şosete. Mă urăsc din pricina asta.

* * *

Josh refuză să tacă. Vine acasă la mine, seara, iar părinţii mei îl întorc din drum. Un minut mai târziu, se aude o bătaie în uşa mea. E maman. Îmi întinde un mic tub.

— A vrut să-ţi dau asta.

Mă uit lung la el.

— Ce-i înăuntru? întreabă ea.

— Cadoul meu de Crăciun.

— Unul drăguţ?

— Da.

Se aşază lângă mine pe pat.
— Îmi pare rău.
Plâng. Ea stă cu mine până când nu mai pot să plâng.

* * *

Ziua de Crăciun. Cel mai mult m-am învârtit pe lângă pom şi am încercat să-mi citesc unul dintre cadouri. E o carte despre un tigru mâncător de oameni, dar nu-mi pot regăsi nimic din entuziasmul meu obişnuit. Părinţii mei nu-mi cer să-i ajut la bucătărie, iar Gen se oferă să preia mai multe corvezi. Până şi Hattie îmi preia porţia de vase murdare.
Atunci îmi dau seama că lucrurile sunt chiar nasoale.
Mă uit pe furiş la telefon, înainte de culcare, şi descopăr numai două apeluri nepreluate. Niciun mesaj. Fie a înţeles situaţia, fie îmi respectă Agnosticismul Pomului de Crăciun.
Chiar şi să *gândesc* expresia asta mă îndurerează.
— Pot să intru?
Dar Gen e înăuntru mai înainte să-i pot răspunde. Las telefonul să cadă înapoi între şosete şi trântesc sertarul.
— Eu am folosit un sertar de birou, zice ea, când iubita mea m-a părăsit.
— Sarah s-a despărţit de tine?
Acum mă simt rău şi din cauza asta.
— Da. Imediat după Ziua Recunoştinţei, de fapt.
— Te-a sunat de multe ori după aceea?
— Nu.
Gen îmi zâmbeşte trist.
— Mi-am ascuns telefonul din motivul opus.
— Oh. Îmi pare rău.
Ea ridică din umeri.
— Nu contează. E nasol şi-ntr-un caz şi-n celălalt, nu?
Mă aşez pe pat, iar ea se aşază lângă mine, punându-şi capul pe umărul meu. Avem aceeaşi înălţime. Străinii adesea ne luau drept gemene.
— Îţi mai e dor de ea? întreb.
— Un pic. Dar e mai bine, în fiecare zi.
— De ce v-aţi despărţit?
Ea scoate o imitaţie de râs.
— Aparent, sunt dominatoare.

— Eu sunt înlocuibilă.

Gen îşi înalţă furioasă capul:

— A zis *el* asta?

— Nu, dar e adevărat. S-a îndrăgostit de mine pentru că eu eram acolo. Aş fi putut fi oricine.

— Nu spune asta. De ce spui lucruri din-astea?

— Pentru că asta s-a întâmplat.

Ea se uită lung la mine, surprinsă.

— Întotdeauna ai fost atât de nemiloasă cu tine.

Mă uit la mâinile mele. Sunt nemiloasă cu mine. Dar nu e mai bine să fii cinstită despre lucrurile astea înainte ca altcineva să le poată folosi împotriva ta? Înainte ca altcineva să-ţi poată zdrobi inima? Nu e mai bine să ţi-o zdrobeşti singură? Ştiam că sinceritatea face oamenii mai puternici.

— Hei!

Gen îmi dă un ghiont.

— Arată-mi ce-i în tub.

Îmi ridic capul brusc, iar ea ridică din umeri.

— L-am văzut când l-a lăsat, ieri.

Nu mă pot opri:

— Cum arăta?

— De parcă i-ai fi smuls inima din piept şi-ai fi călcat pe ea cu tocurile tale cele mai înalte.

Sunt o persoană rea. L-am rănit. N-aş fi vrut niciodată să-i fac rău, dar cumva s-a întâmplat oricum.

— Chiar crezi că să te desparţi de el a fost lucrul cel mai bun de făcut? întreabă Gen.

— Nu ştiu.

Apoi clatin din cap:

— Ba ştiu. A fost cel mai bine. A *fost.*

— Dar încă îl mai iubeşti.

Înghit nodul din gât.

— Da.

— Mult.

— Da.

Face o pauză.

— Te-ai simţi mai bine sau mai rău dacă mi-ai arăta şi mie ce e în tubul ăla?

— *Oh doamne.* Eşti insistentă.

— Termenul era „dominatoare”. Învaţă-l cum trebuie.

— Uh. Bine.

Gen deschide sertarul cu şosete.

— Am sentimentul c-o să te găsesc aici, îi spune ea tubului.

Îi deschide capacul şi bate uşor să iasă hârtia. O desfăşoară.

— Hop-aşa!

Rahat. Uitasem că ne-a desenat goi.

— Vasăzică, era serioasă treaba.

— Te rog, Gen. Nu.

— Asta e un copac al lui Iuda? Pe o insulă?

— Da.

— Ei bine… *fuck.* E un cadou *cu adevărat* romantic.

— Ştiu.

— E bun. Artistic, explică ea. Vreau să spun, era bun şi când era în anul întâi, dar asta nu arată ca desenată de cineva de la liceu. Nici măcar de cineva talentat de la liceu. Asta e, cum ar veni, marfă adevărată.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai complimentezi fostul iubit?

Fostul iubit. Cuvintele au gust bolnav pe limba mea. Nu-mi îngăduisem să gândesc asta până acum. Fiecare părticică din mine ar vrea să poată lua cuvintele înapoi.

— Nu spun decât că e talentat.

— De ce nu-mi povesteşti mai multe despre Sarah?

Gen rulează la loc desenul şi-l vâră înapoi în tub.

— Ai câştigat.

Dar greşeşte. Am pierdut totul.

* * *

O săptămână mizerabilă şi niciun apel telefonic. Niciun mesaj. Ajunul Anului Nou. Se strigă şi se cântă şi petrecerea coboară în stradă. Vecinii noştri ascultă dubstep la maximum de trei ceasuri. Eu m-am uitat la televizor, în dormitorul meu, singură. Exact despre ce vorbiserăm, Josh şi cu mine, la prima noastră întâlnire.

Zece minute până la miezul nopţii.

Josh şi cu mine plănuiserăm să ne întâlnim la Kismet. Urma să intrăm în noul an cu un sărut. Nu mă sărutasem niciodată de Anul Nou.

Nimic din hotărârea asta nu devenise mai uşor suportabil. Cuvintele acelea cumplite mă tortureazã. *Fostul iubit.* Nu le pot

accepta ca fiind adevărul. Nu cred... nu... nu ştiu de ce mai fac asta. Cred că mi-am ieşit din minţi, în seara aceea, în maşină. Ştiu că mi-am ieşit din minţi. Şi am un foarte profund, foarte urât sentiment că am făcut o greşeală.

Josh mi-a spus că n-o să ştiu ce fel de persoană sunt dacă fug tot timpul şi nu risc niciodată. Să-mi cer iertare ar fi un risc, să mă umilesc ar fi un risc, să-l implor în genunchi să mă ierte ar fi un risc.

Ce am făcut? Îl iubesc.

Bineînţeles că el merită riscul.

Deodată, îmi scot pijamalele şi-mi îmbrac la repezeală o rochie, paltonul şi cizmele. Trec în fugă pe lângă părinţii mei adormiţi în living şi le strig peste umăr că vin imediat. Le ignor exclamaţiile de îngrijorare. Cobor în goană scările, pe trotuar, traversez. Aerul e îngheţat şi muşcător, iar vântul bate tare.

Josh, vin. Ştiu că eşti acolo. Te rog, nu pleca.

Cârmesc pe după colţ şi e acolo. Farul meu de speranţă.

Alerg până la vitrina luminată din faţă, ferindu-mă de taxiuri şi ciocnindu-mă de un tip dus acasă de umeri de un prieten. Se aude un strigăt puternic de mânie, dar eu continui să alerg, până când dau buzna pe uşa de sticlă strălucitoare. Cafeneaua Kismet e încă deschisă. Dar e goală.

Doi angajaţi stau la o masă. Îşi ridică privirile, la intrarea mea, surprinşi.

— Mă scuzaţi, dar e vreun tip aici?

Gâfâi şi trebuie să-mi ridic vocea peste muzica rock ce bubuie din boxe.

— *A fost* vreun tip aici? Cam de vârsta mea?

Femeia, cu pieptul acoperit cu tatuaje în culori electrice, clatină din cap:

— Scuze, scumpo. N-am avut niciun client de aproape două ore.

În depărtare, se aude o explozie de artificii şi urale. Maşinile claxonează, oamenii strigă de la ferestre.

Este miezul nopţii.

Alerg înapoi afară, uitându-mă înnebunită în sus şi-n jos pe stradă, dar nu e nicăieri de văzut. Două fete cam de vârsta liceului, trec în fugă pe lângă cafenea ţipând cât le ţin plămânii.

Nu, o să vină. O să mă simtă aici, aşa cum m-a simţit şi ultima oară.

— Eşti ok? Nu arăţi prea bine.

Femeia cu tatuaje stă lângă mine, iar fruntea ei e încreţită de îngrijorare.

— Iubi… Josh al meu. Josh. O să vină. Ar trebui să fie aici dintr-o clipă într-alta.

Celălalt angajat, un tip slab şi musculos, pe care îl recunosc cu întârziere ca fiind Abe Lincoln cu piercinguri, scoate capul pe uşă.

— Ai uitat de sărutul meu, Maggie.

— N-am uitat nimic, zice ea.

— O să vină, spun eu, din nou.

Maggie mă cercetează dintr-o parte.

— Câţi ani ai? Părinţii tăi ştiu că eşti pe afară?

Îi arunc o privire iritată.

— Sunt scundă. Nu copil.

Ea ridică din umeri.

— Ok. Dar tot va trebui să aştept aici, afară, cu tine.

— Nu e nevoie.

Vântul rece şuieră, ducând cu el sunetele petrecerilor. Îmi strâng mai tare paltonul pe lângă mine.

— Doamne! spune Abe tremurând. Măcar aşteaptă înăuntru.

Mă conving să intru înapoi în cafenea şi mă aşez la masa de lângă fereastră. Cea la care stătusem cu mai bine de o jumătate de an în urmă. Ei dau muzica şi mai tare. Mă dor urechile. Arunc o privire la telefon, urmărind minutele cum trec. Zece. Cincisprezece. Douăzeci. Josh nu m-a mai sunat de la Crăciun. Înainte să-mi spun că ar fi cazul să plec, sun pe numărul lui Brian. Intră direct căsuţa vocală a unei agenţii de pază şi protecţie cu nume înspăimântător. Las mesajul, explicând unde sunt, rugându-l pe Josh să vină să mă întâlnească, apoi ies fuga afară din nou, de parcă asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l facă să apară.

Nu e acolo.

Mă aşez iarăşi la loc, aştept până mai trec două minute, apoi mă reped iarăşi afară. Repet schema asta timp de o oră. Sun din nou. Mai las un mesaj. Mă uit afară, dar nimic nu s-a schimbat. Josh nu vine.

Nu vine.

Mă prăbuşesc în prag, vag conştientă că Maggie şi Abe vin fuga spre mine. E lovitura de graţie. S-a terminat.

capitolul douăzeci şi opt

A trecut o lună. Josh nu m-a mai sunat deloc. Această rană deschisă, sângerândă – rana pe care eu am creat-o – încă mă mai doare. Durere vie, proaspătă. Trebuie să mă conving tot timpul că am avut dreptate, în primul rând, că am avut dreptate s-o rup cu el, pentru că e limpede că şi-a dat seama, în sfârşit, de adevărul de care mă temusem totdeauna: că sentimentele lui pentru mine nu erau iubire, la urma urmei, ci interes.

Îşi vede de drum.

Mi-ar plăcea să-mi pot vedea şi eu de drum. Mă cramponez şi cu ultima fibră a făpturii mele.

Noaptea, stau trează în pat, închipuindu-mi că trupul lui e lipit de al meu. Închid ochii şi-mi imaginez greutatea braţelor lui odihnind peste ale mele. Ţinându-mă strâns. În clasă, visez cu ochii deschişi la un lacăt al iubirii pe Pont de l'Archevêché, un pod de lângă Notre-Dame. Perechile îşi scriu iniţialele pe lacăte şi le fixează de porţi, ca o declaraţie publică a dragostei lor. Tânjesc după genul ăsta de legătură de nedesfăcut, permanentă.

După Anul Nou, tata şi cu mine am luat trenul până la Dartmouth. Eu nu voiam să merg, fiindcă nu ştiam cum aş mai fi putut să le spun „da” lor, chiar dacă eram admisă? Însă tata a vrut să mă ducă să văd şcoala cu ochii mei. E entuziasmat că am aplicat undeva neaşteptat.

Totul e acoperit cu un strat gros de zăpadă albă imaculată. Tata a programat un interviu pentru mine, iar femeia cu atitudine încurajatoare din spatele biroului mi-a arătat broşuri ale campusului, primăvara şi toamna. Arăta chiar şi mai frumos. A fost impresionată de rezultatele mele şcolare şi m-a asigurat că mulţi studenţi nu ştiu ce vor să studieze, când sosesc. Am plecat de la interviu simţindu-mă plină de speranţă, optimistă şi vie.

Am murit din nou undeva pe parcursul călătoriei cu trenul de întoarcere. Dartmouth e un viitor pe care aş fi putut să-l am, dar l-am pierdut. Nu-mi mai aparţine. Mai mult, dorinţa mea secretă urâcioasă se îndeplinise: un colegiu mă respinsese şi, astfel, alegerea fusese făcută pentru mine. O să stau aici, în Paris, şi o să studiez la Sorbona. Poate că o să întâlnesc pe cineva, într-o bună zi, care o să mă facă să uit de Josh. Poate o să mă mărit. Poate o să locuiesc în Franţa pentru totdeauna.

Dar unele lucruri s-au schimbat.

Comentariul lui Kurt despre relaţiile trecătoare s-a întors să nu-mi dea pace. *Eu* fusesem tratată astfel. Cât petrecusem luna la detenţie, el începuse să stea de vorbă cu doi elevi din anul al doilea, Nikhil Devi – nu pot să scap de familia asta – şi cel mai bun prieten al lui Nikhil, Michael. Kurt îi auzise întâmplător discutând despre tuneluri şi descoperise că şi ei erau obsedaţi de ele. Le pomenise numele de vreo câteva ori, trimestrul trecut, dar eu fusesem atât de preocupată de problemele mele, încât nu-mi dădusem seama că-şi petreceau timpul împreună. Păstraseră legătura în timpul vacanţei de iarnă, iar acum prietenia lor se închegase.

Nikhil şi Michael stau la masa noastră, la cantină.

Aşa trebuie să se fi simţit Kurt când Josh a mâncat cu noi. Şi nu că Nikhil şi Michael m-ar ignora – nici vorbă, la fel cum nici Josh nu l-a ignorat niciodată pe Kurt – dar nu stau la masa noastră pentru că m-ar plăcea pe mine. Deşi, ok, poate că Nikhil *pare* să mă placă şi asta e altă situaţie incomodă.

E ciudat să ştiu că Nikhil a petrecut o perioadă semnificativă de timp cu Josh, prin Rashmi. Mi-aş dori să-l pot descoase despre ei. Cum erau, ca pereche? Şi cum eram Josh şi cu mine, prin comparaţie? Dar asta m-ar face jalnică.

Nu că aş mai fi încă o persoană bună.

Nu mă pot gândi decât că asta e o retragere intenţionată a lui Kurt de lângă mine. Şi nu doar pentru că s-a săturat să fie a cincea roată la căruţă, dar şi pentru că Josh a făcut acelaşi lucru, în penultimul an, când prietenii lui se apropiau de absolvire. S-a retras din grupul lor. Şi Kurt o să fie întotdeauna prietenul meu cel mai bun, bineînţeles că o să fie, dar lucrurile s-au schimbat. Pentru prima oară, atunci, Kurt n-a mai fost cea mai importantă persoană din viaţa mea. Îmi vine greu să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. Trebuie să fi fost greu şi pentru Kurt.

Şi cu toate acestea… e înfloritor. Ceea ce a făcut şi mai clar că eu sunt motivul pentru care noi n-am avut alţi prieteni. Nu Kurt. Eu ne-am ţinut deoparte. Când eu am dispărut, el şi-a găsit pe altcineva cu care să-şi petreacă timpul, dar eu încă nu am pe altcineva. Cum îşi fac oare oamenii prieteni? Cum se întâmplă asta?

Nu mă pot opri să nu mă gândesc la risc. Mi-am asumat un risc ducându-mă la Kismet şi un altul, sunând pe telefonul lui

Brian. Niciunul nu mersese. Îmi ia întreaga lună ianuarie ca să-mi adun curajul să mai încerc o dată. Chiar dacă Josh nu mai e o opţiune, eu tot vreau să rezolv aceste alte probleme – lipsa mea de prieteni şi lipsa curajului de zi cu zi.

Se întâmplă într-o seară, la cantină. E una dintre rarele pauze de conversaţie între Kurt şi prietenii lui, iar eu plusez, înainte să-mi pierd îndrăzneala.

— Angoulême e weekendul ăsta. Aţi vrea să mergeţi cu mine?

Angoulême e numele unui orăşel la vreo trei ore cu trenul, la sud-vest de Paris, dar e, de asemenea, numele scurt al celui mai mare festival de bandă desenată din Europa. Mascota lui, o pisică sălbatică alb cu negru, a fost înghesuită în fiecare spaţiu de reclamă neocupat deja de Jocurile Olimpice. Pare un simbol a tot ce am pierdut. Dacă Josh ar mai fi aici – şi dacă am mai fi împreună – am face călătoria de o zi fără să stăm o secundă pe gânduri. Am nevoie să-mi dovedesc mie însămi că o pot face fără el. Şi i-am văzut pe Nikhil şi pe Michael citind benzi desenate, deci cu siguranţă asta nu e o ofertă neatractivă, hm?

— Credeam că ai terminat cu plecatul din oraşul ăsta fără învoire, zice Kurt.

— E o după-amiază, zic eu. Şcoala nu va afla niciodată.

Nikhil se înviorează. E micuţ şi însufleţit, un ghem de energie pisicească, şi întotdeauna vorbeşte încălecat de entuziasm.

— Asta sună distractiv. Da, băieţi, hai s-o facem! Ar trebui categoric s-o facem.

Michael rânjeşte la el cu gura plină de aparatul dentar.

— Mă întreb de ce vrei *tu* să mergi.

— Pentru că vrea să i-o tragă lui Isla, zice Kurt.

— Kurt!

Îmi crapă obrazul.

— Da, îşi dă Michael ochii peste cap, ştiu.

— Oh.

Kurt se pleoşteşte. Or fi ei prieteni, dar nu şi-au prins încă ritmul unii altora. Şi apoi imediat se înviorează din nou, pentru că deţine avantajul informaţiilor.

— N-o să se întâmple. Ea încă e nebună după Josh.

— Kurt, sunt chiar aici, de faţă.

Încerc să-i arăt lui Nikhil o ridicare din umeri în chip de scuze, dar el se uită hotărât la tava lui cu mâncare. Tenul său măsliniu a căpătat o tentă roz-roşie.

Pasiunile sunt atât de crunte. Mă întreb dacă sunt mai nasoale pentru cei ce fac pasiunea decât pentru obiectul pasiunii lor. Mă gândesc la cei trei ani ai mei de privit la Josh de la distanţă. Da, categoric pentru cei ce fac pasiunea.

Bietul Nikhil.

Biata de mine.

— Nu contează, oricum, spune Michael.

Vorbeşte cu autoritate subtilă, contrazisă de părul nepieptănat, ridicat drept în sus.

— Sâmbătă e singura zi în care Arnaud ne poate duce în subterane.

— Cine-i Arnaud? întreb.

Kurt înjunghie un cartof copt cu furculiţa.

— Prima noastră legătură. Michael l-a găsit. Lucrează la muzeul sistemului de canalizare al Parisului.

— Există un muzeu al sistemului de canalizare?

Aparent, asta înseamnă că, pentru mine, mai există încă lucruri de învăţat despre Paris. De vreme ce voi mai sta aici o vreme. Dacă şi Kurt va rămâne interesat de subiectul ăsta, presupun că într-o zi o să mă târăsc şi eu prin subterane. Nu sună chiar atât de rău. Strâmt şi murdar, da. Dar ar fi o aventură. Presupun.

— Da, bineînţeles, zice Kurt.

De parcă toate oraşele ar avea muzee ale canalizării.

— De ce nu vii tu cu noi, în schimb, weekendul ăsta?

Îmi imaginez canalizările, noroiul şi întunericul. Şi apoi îmi imaginez un tren, peisajul rural cât vezi cu ochii şi un orăşel toropit, plin de benzi desenate.

Da. O să-mi fac prieteni altă dată.

* * *

În seara aceea, găsesc o scrisoare care mă aşteaptă. Mă holbez în cutia poştală, temându-mă s-o iau. Vreau să fie de la el. Vreau atât de tare să fie de la el.

Braţul îmi tremură, în timp ce o scot.

Nu e de la el.

Lovitura în pieptul meu e la fel de dureroasă ca întotdeauna, încă nu sunt cu nimic mai aproape de a trece peste despărţirea de Josh. Nici măcar un centimetru mai aproape, nici măcar un

milimetru. Oamenii spun că singurul lucru ce vindecă o inimă zdrobită e timpul. Dar cât timp o să dureze?

Reuşesc să văd adresa de retur şi sunt lovită de un al doilea val de şoc. Rup plicul, chiar acolo, pe hol, şi scot scrisoarea.

Capul îmi vâjâie. Citesc din nou prima frază, dar cuvintele nu s-au schimbat. E un altfel de zdrobire de inimă. *Din partea facultăţii şi a personalului, vă informăm cu multă plăcere că aţi fost admisă la Colegiul Dartmouth.*

* * *

Străzile din Angoulême dau pe dinafară de baloane roşii şi de viermuiala cititorilor fericiţi. Dar entuziasmul lor nu poate opri ploaia. De ce plouă de fiecare dată când călătoresc eu? De data asta, nu aştept până să cumpăr o umbrelă. N-am mai văzut-o pe ultima de la Barcelona. Josh trebuie s-o fi păstrat. Sau poate c-am lăsat-o în parc. Umbrelele sunt aşa de mici şi de uşor de uitat.

Mă plimb prin orăşel, prin locul de desfăşurare a festivalului, la muzeul albumelor de benzi desenate. Festivalurile de acest soi nu sunt la fel de nebuneşti precum corespondentele lor din America – şi sunt cu mult mai puţine persoane costumate – dar europenii participanţi arată, totuşi, mai puţină reţinere ca de obicei. Încerc să mă molipsesc de entuziasmul lor şi, ocazional, merge. Ca atunci când descopăr o autoare-ilustrator nouă pentru mine, care scrie despre o viaţă împărţită, dusă între China şi Statele Unite. Abia după ce cumpăr două volume îmi dau seama cât de mult i-ar fi plăcut lucrările ei şi lui Josh. Iar faptul că nu le pot împărtăşi cu el, îmi face inima să sufere încă o dată.

E mai rău când mă trezesc în faţa unui stand mare unde sunt expuse numai titluri de Joann Sfar. Şi încă şi mai rău când descopăr unul dintre artiştii favoriţi ai lui Josh în carne şi oase şi trebuie să mă conving să nu obţin o carte semnată de la el. Mi se pare egoist, aşa că mă conving să mă întorc, crezând că o să obţin pur şi simplu ceva semnat. Fără personalizare. Dacă îl mai văd vreodată, să i-o pot dărui. Dar în clipa în care desenatorul întreabă, spun repede:

— Pentru Josh, vă rog.

Şi mai înainte să-mi pot corecta greşeala, numele fostului meu iubit – cel puţin acum pot rosti *formula asta* – a fost scrisă cu tuş pe pagina de început, lângă o ilustraţie a unui trandafir.
Din toate lucrurile cu putinţă. Un trandafir.
Nu pot câştiga bătălia asta.

* * *

Înapoi la Paris, afişele pentru Olimpiadă mă fac să mă întreb dacă n-ar trebui să-mi cumpăr un bilet la Chambery, luna viitoare. Dar gândul la un alt tren aglomerat, alt oraş aglomerat, toate acele hoteluri aglomerate… uh. Nu.
Cam aşa simt faţă de toate lucrurile zilele astea: uh. Nu.

* * *

Oraşul rămâne la fel de rece ca întotdeauna. La câteva zile după Angoulême, nimeresc într-unul dintre acele restaurante identice unde se serveşte giros din Cartierul Latin, căutând căldură în forma unor *frites* fierbinţi. Sau cartofi prăjiţi franţuzeşti, care ar trebui de fapt să fie numiţi cartofi prăjiţi belgieni, dacă America vrea să fie corectă în privinţa lor.
Oh doamne. Nu-i de mirare că n-am niciun prieten.
Restaurantul e gol. Mă aşez undeva în spate, cu al doilea volum al autobiografiei vieţii împărţite chinezo-americane. N-am putut să-l las jos din mână. În cea mai mare parte, e deprimant, mulţumitor de familiar.
Uşa scoate un clinchet şi un alt client intră în restaurant.
Sanjita pare la fel de surprinsă să mă vadă precum sunt şi eu s-o văd pe ea. Face cu mâna, nesigură. Îi răspund la fel. Şi ea cumpără o caserolă de *frites* şi mulţumesc în gând pentru faptul că ea este cea care trebuie să ia hotărârea: să plece sau să vină lângă mine. Restaurantul e prea mic, iar noi avem o poveste prea lungă, pentru a putea să se aşeze singură, la altă masă.
Şovăie. Temătoare. Vine la masa mea, totuşi.
— E ger afară, zice ea.
Sunt surprinsă cât de recunoscătoare sunt pentru compania ei.
— Ştiu. Mi-aş fi dorit să fi nins deja.
— Şi eu. Pare anapoda să fie atât de frig fără zăpadă.

Urmează o pauză stingheritoare. E de tipul celor care urmează după orice afirmaţie generală despre vreme, care sunt umplute cu tot ce nu spunem. Încerc să găsesc un alt subiect neutru, când ea mă întreabă:

— Ce mai face Josh?

Mi se scurge tot sângele din faţă.

Sanjita nu observă. Ciuguleşte din cartofii ei.

— Mi-a părut atât de rău pentru voi doi, când el a trebuit să plece.

Acest neaşteptat moment de compasiune îmi mişcă inima.

— Eu… nu ştiu ce mai face. Cred că e ok. Ne-am despărţit luna trecută.

— Serios? îşi ridică privirile, cu surprindere. Dar eraţi perfecţi unul pentru celălalt.

Mi se cască podeaua sub picioare.

— Aşa credeai?

— Bineînţeles. Iar tu ai fost îndrăgostită de el dintotdeauna. Trebuie să fi fost o nebunie când ai început, într-adevăr, să te întâlneşti cu el.

Uşurarea pe care o simt că sunt înţeleasă – sincer şi cu adevărat înţeleasă – e profundă. Pustiul din mine se transformă într-un val subit de emoţie.

— A *fost* o nebunie. A fost nemaipomenit. A fost… cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată mie.

Sanjita se dă mai aproape de mine, iar cerceii ei lungi de aur se leagănă.

— Şi ce n-a mers?

— L-am plăcut – l-am *iubit* – dar nu cred că el m-a iubit la fel, în schimb.

Umerii ei se pleoştesc.

— S-a despărţit de tine.

— Nu. Eu m-am despărţit de el.

Ea tresare.

— Oh. Au!

— Ştiu.

Dar ea se încruntă mai mult.

— Nu înţeleg. Voi doi eraţi lipiţi unul de celălalt. Am *văzut* cum se uita la tine. La Rashmi niciodată nu s-a uitat aşa.

Mi se opreşte inima în loc. N-aş fi putut să-l întreb niciodată pe Nikhil, dar… pe Sanjita.

— Ce… cum erau ei, ca pereche? Sora ta şi Josh?

Ea ridică din umeri, iar cerceii ei lungi se leagănă din nou.

— Nu ştiu. Se ciorovăiau tot timpul. Cred că semănau mai mult unul cu celălalt, mai încăpăţânaţi şi mai hotărâţi, decât îşi dădeau seama. De asta au şi reuşit, întrucâtva, să fie împreună, dar tot de asta n-ar fi putut niciodată dura. Nu exista niciun echilibru.

Josh şi cu mine aveam echilibru. Nu-i aşa?

— Nu că mi-a povestit ea totul, se încruntă Sanjita. Dar, priviţi de afară, păreau că le-ar fi fost amândurora mai bine cu un partener mai blând. Ca tine.

Nu sunt sigură că îmi place cuvântul. *Blând.*

Ea îmi zăreşte expresia şi clatină din cap.

— Nu în sensul de slăbiciune. Voiam să spun… cineva care să le fi dat spaţiul de care aveau nevoie să înflorească. Să nu fi încercat să-i schimbe. Să-i fi suportat – chiar şi atunci când erau tâmpiţi – dar care să fi fost gata să-i călăuzească înapoi, când ar fi avut nevoie.

— Şi… tu crezi că aşa sunt eu?

— Glumeşti? Eşti cea mai răbdătoare şi mai iertătoare persoană pe care o cunosc.

Se întâmplă un lucru bizar. Ceva din străfundurile mele recunoaşte adevărul din cuvintele ei. *Sunt* răbdătoare şi iertătoare.

Numai că nu faţă de mine.

Ea îşi desprinde din nou privirea de la mine, ascunzându-şi din nou faţa, şi ştiu că se gândeşte la Kurt. La cum mă testase ea luni de-a rândul. La cum eu voisem să fiu prietenă cu amândoi, dar ea mă silise totuşi să aleg. Văd că e ruşinată. Îşi drege glasul, venind înapoi în prezent.

— Deci de ce crezi că Josh nu te-a iubit?

— Mă simţeam ca… o distracţie pentru el. Era atât de nefericit aici, ştii?

— Telefoanele sunt distractive. Internetul e distractiv. Dar după felul în care se uita el la tine? Nu era distras. Era *captivat.*

Încep să am senzaţia că se arată din cale-afară de drăguţă cu mine ca să compenseze trecutul fără să fie nevoită să-şi ceară iertare. Mi se pare o laşitate. Dar, deopotrivă, pare să fie convinsă de ceea ce spune. Asta e simultan cea mai mare frică a mea şi cea mai mare speranţă. Să fie cu putinţă, după toate

aceste judecăţi retrospective, ca Josh chiar să mă fi iubit la fel de mult cum îl iubeam eu? Să fie cu putinţă ca el să fi văzut în mine ceva ce eu, personal, nu reuşisem să văd?

Să fie cu putinţă ca eu să merit să fiu iubită de cineva pe care îl iubesc?

Inima îmi bate la viteză dublă.

— În orice caz, spun eu.

Sună de parcă încerc să mă apăr. De parcă formulez o scuză şi probabil chiar asta fac.

— El are nevoie să-şi pună ordine în fapte. Ultima oară când am vorbit, încă nu se gândise ce avea să facă în privinţa şcolii. E la un semestru distanţă de absolvire şi el se culcă pe o ureche. Şi n-o să poată merge în New England fără un atestat. Deci, în esenţă, n-o să se ducă nicăieri.

Sanjita pare nedumerită.

— New England?

Îi povestesc despre şcoala lui şi, astfel, ies la iveală şi celelalte.

— Iar eu m-am gândit că mă obişnuisem cu gândul c-o să urmez la Sorbona, dar nu-i aşa. Pe când eram împreună, mi se părea atrăgător să mă duc într-un loc nou. Am făcut o mulţime de cercetări şi Dartmouth pare foarte mişto, ştii? Diferit. Iar când am fost pe-acolo, acum câteva săptămâni, a fost chiar mai bine decât îmi imaginasem. Însă când ne-am despărţit, a devenit locul *lui,* din nou…

— Parcă ziceai că el nu se duce nicăieri.

— Păi, asta nu ştiu sigur…

— Şi ce dacă? Du-te la Dartmouth.

— Da, dar dacă el crede că vreau să mut acolo pentru el?

— Asta faci?

— Nu. Dar…

— Atunci, du-te la Dartmouth.

Mă încrunt, iar ea mă priveşte de parcă sunt grea de cap.

— Nu prea ştiu ce-i atât de greu, zice ea. Tu ai intrat la şcoala la care voiai să intri. Aşadar, du-te acolo.

Sfinte Sisoie. Are dreptate. E chiar atât de simplu?

Sanjita îşi încrucişează braţele, plină de ea. Ştie că a câştigat pledoaria.

— Într-o vreme voiai să te faci avocat, zic eu. Mai vrei? Pentru că te pricepi la a-ţi susţine cazul.

Ea zâmbeşte larg.

— Ce altceva mai vrei să repar?

— Nu ştiu. Pe sora mea? Poţi s-o repari şi pe ea?

— Hattie, presupun.

— E incorigibilă.

Învârt un cartof prăjit în casoleta de hârtie.

— A apărut în camera mea, deunăzi – neinvitată, bineînţeles – şi imediat a început să scotocească prin toate lucrurile mele. I-am spus să termine, dar asta n-a făcut-o decât să-mi împingă de pe birou un teanc mare de cărţi.

— Poate e doar curioasă în privinţa ta. Poate că n-a vrut să spună nimic prin asta.

Clatin din cap.

— Hattie niciodată nu face un lucru fără scop. Încerca să mă scoată din pepeni şi i-a mers. Cum îi merge de fiecare dată.

Sanjita arcuieşte o sprânceană.

— Nu-s convinsă. Pare că tu o tratezi ca pe un copil, aşa că răspunde ca atare.

Nu-mi pot ascunde surprinderea de pe faţă. Sau indignarea.

Ea ridică braţele, apărându-se.

— Am trei surori mai mari. Sunt ca trei mame. Eu depun un efort conştient să nu-i fac asta lui Nikhil, anul acesta.

Cu o mână, îmi strâng pandantivul.

— Şi… cum faci?

— Ai invitat-o vreodată în camera ta? Sau oriunde, de altfel?

Urmează o tăcere lungă şi goală. Sanjita o interpretează corect.

— Dar cu Gen? Voi două vă petreceţi vreodată timpul împreună, doar voi două?

— Ea locuieşte de partea cealaltă a Atlanticului!

Îmi iese mai înţepat decât aş fi vrut.

— Dar o faceţi, nu? În vacanţe.

Mă gândesc la Gen în dormitorul meu, de Ziua Recunoştinţei. Şi apoi, din nou, de Crăciun. Adevărul mă loveşte ca un val de flux. E adevărat. Hattie încearcă să-mi spună de ani întregi. Eu o tratez pe Gen ca pe o prietenă şi pe ea o tratez ca pe un copil.

O mămoşesc.

Hattie nu mai e de mult surioara mea neajutorată. Eu m-am purtat cu condescendenţă şi n-am văzut-o, nici n-am tratat-o, ca pe un egal. Are nevoie să-i fiu o confidentă. O prietenă. Şi

atunci, neaşteptata răsturnare de situaţie mă luminează pe dinăuntru: eu am chiar mai multă nevoie să fie ea prietena mea.

— Ar trebui să te gândeşti la o dublă specializare, spun eu. Drept *şi* psihologie.

Sanjita zâmbeşte, de parcă i-ar face plăcere să fie recunoscută. La fel ca şi mie.

capitolul douăzeci şi nouă

Sanjita şi cu mine mai stăm de vorbă, apoi, despre colegiu şi despre viitor. Dar nu vorbim despre Kurt. Şi nu vorbim despre Emily. Iar când ianuarie trece şi vine februarie, îmi dau seama că probabil nici nu vom vorbi vreodată. Ne-am depărtat prea mult una de cealaltă, iar rănile trecutului nostru au fost prea adânci. Prietenia adevărată nu mai este o opţiune. Dar nu simt tristeţe din cauza asta – simt uşurare. Există o doză de respect şi simpatie între noi. Oricum, e mai bine decât nimic.

Conversaţia noastră m-a făcut, de asemenea, să-mi dau seama cât de mult mi-a lipsit prietenia unei fete în viaţa mea. Sanjita şi cu mine probabil că nu vom mai petrece niciodată timpul împreună, însă mai există o persoană pe care am ignorat-o mult prea mult timp: Hattie.

E timpul să renunţăm la ranchiuna asta prostească. Ştiu că n-a vrut să ne bage pe mine şi pe Josh în bucluc. Şi nu ea ne-a băgat în bucluc. Nu *ea* a atras exmatricularea lui Josh. Noi singuri ne vârâserăm în bucluc, iar Josh singur îşi atrăsese exmatricularea.

Durerea pierderii lui e la fel de viscerală ca întotdeauna. Singura cale prin care o să trec vreodată de asta este să mă asigur că n-a fost o pierdere zadarnică. Respectiv, că am învăţat ceva. La urma urmei, făcând ceva mă voi simţi mai bine decât să stau degeaba, plângându-mi de milă. Îmi ia o vreme până să mă lămuresc care e cea mai bună cale de a-mi cere iertare şi, totodată, să fac un gest de prietenie, dar îmi ia şi mai mult până-mi adun curajul să vorbesc cu ea.

E sora mea, dar încă mă intimidează ca naiba.

Găsesc curajul într-o după-amiază de duminică fără nimic de făcut, când Kurt e plecat să exploreze subteranele cu prietenii lui. Sau… poate nu-i chiar vorba că mi-am găsit curajul. Poate e mai degrabă că sunt forţată să acţionez, pentru că de fiecare dată când lumea mea ia o pauză, nu mă pot gândi decât la falia cât Josh de mare din inima mea. E prea trist pentru mine să fiu singură.

Hattie e sceptică la mesajul meu de pe telefon, dar acceptă să vină la întâlnire cu mai multă grăbire decât aş fi bănuit. O aştept în faţa căminului ei.

— De ce mi-ai zis să mă îmbrac bine? întreabă ea. Mă duci la o închisoare siberiană?

Zâmbesc şi traversez strada fără ea.
— Nu.
Ezită. Dar apoi mă prinde din urmă şi merge pe lângă mine.
— La o staţie de cercetare abandonată în Antarctica?
— Nu.
— Mă duci să mă antrenez pentru cursa noastră de două schelete la Olimpiadă.
— Da.
— Crezi că o să ningă, în sfârşit?
Sunt descumpănită de întrebarea ei, care pare una sinceră. Se uită lung la cer.
— Mă îndoiesc, zic eu. N-am avut noroc până acum. De ce s-ar schimba acum?
— Obişnuiai să fii sora care gândeşte pozitiv, bombăne Hattie.
Mergem în tăcere până pe partea cealaltă a Senei, iar exasperarea ei e mai mare când ajungem la destinaţia noastră.
— La tante Juliette. E o intervenţie? Ai aflat despre dependenţa mea de sex? Bun, deci îmi plac bătrânii cu pamperşi, ce mare scofală?
— Nu te-am adus la tante Juliette.
Ea mârâie:
— Am fost pe aici de cel puţin un milion de ori, mai ţii minte?
— Taci şi vino după mine.
Din nu ştiu ce motiv, Hattie mă ascultă. Mă urmează pe scări. Pe la etajul al treilea, mă uit peste umăr şi zic:
— Pamperşi, hm?
— Şi leagănele alea de adulţi. Alea-s sexy rău.
Râd.
E o umbră rapidă de zâmbet pe faţa ei, înainte să îşi reia expresia imperturbabilă.
— Şi sprâncenele unite. Ador un bătrân excentric cu o unică sprânceană, uriaşă, stufoasă.
Râd din nou.
— Oh, Doamne, Hattie.
Trecem de uşa violet şi covoraşul cu imprimeuri leopard.
— Da, vezi, aia e foarte sigur uşa lui tante Juliette, zice ea.
O conduc la a mea.
— Şi asta?

— Uşa acoperişului ei prostesc. Gen mi-a aruncat odată ursul de pluş peste margine, şi o motoretă a trecut peste el. Noroiul n-a mai fost niciodată acelaşi.

— A făcut ea asta? Pe bune?

Sunt şocată. Nu-mi amintesc episodul.

— Da, pe bune.

Descui uşa şi urc treptele şubrede.

— Ei bine, cât despre noroi, n-ai grijă. Ai cuvântul meu că nu te duc sus ca să reconstituim un moment traumatizant din copilăria ta.

— Ştiu că n-ai face asta.

Aproape că nu aud când o spune, atât de încet vorbeşte.

Deschid trapa şi ea-şi mijeşte ochii, în lumina soarelui. Îi întind mâna şi o ajut să urce pe acoperiş. Face ochii mari. Sora mea imperturbabilă, neimpresionabilă, arată surprinsă de ceea ce vede în jur.

— Cine a făcut asta? întreabă ea. E al tău, nu-i aşa? E stilul tău.

Nu sunt sigură dacă e bine sau rău.

— E închiriat. Îl folosesc de câţiva ani.

Hattie se răsuceşte brusc şi îşi mijeşte ochii la mine.

— Deci Gen ţi l-a dat ţie? Asta e bârlogul vostru? Al amândurora?

— Gen? Nu, tante Juliette mi l-a dat, când am intrat în anul al doilea. A fost un loc unde Kurt şi cu mine puteam scăpa de… toată lumea. Gen nu ştie de asta.

— Nu ştie?

E o sfâşietoare notă de speranţă în glasul ei. Şi realizez că tot ce a spus Sanjita e adevărat.

Zâmbesc, blând.

— Nu. E un secret. Ea nu ştie.

— E drăguţ, zice Hattie, în cele din urmă.

— Mulţumesc. Mă bucur că-ţi place, pentru că e al tău, de acum.

Pentru a doua oară într-un singur minut, Hattie arată surprinsă. Îi întind cheia. O ia, fără grabă.

— Nu vrei să i-l dai lui Kurt? Nu e şi al lui?

— Kurt are noi locuri de explorat. Şi… el nu eşti tu. El nu e sora mea.

Pare gata să se descumpănească. Aproape.

— Şi, ştii, nu trebuie să păstrezi nimic din lucrurile astea, sunt doar vechituri pe care le-am adunat de-a lungul anilor…

— Nu, nu! Îmi place aşa.

Îşi plimbă ochii în jur şi descoperă pictura murală, pe care mă străduiam cât puteam să n-o bag în seamă.

— L-ai adus şi pe Josh aici, sus.

Îmi vâr mâinile în buzunarele paltonului.

— Da.

— Deci ăsta a fost un fel de teren de joacă sexuală murdară? Aţi făcut-o pe capul calului ăstuia de carusel?

— Hattie!

Ea râde la obrajii mei roşii şi, după o clipă, nu mă pot abţine şi râd şi eu.

— Nu, zic eu. Dar poate că ar trebui să speli pătura aia din ladă.

Sora mea chiţăie cu sinceră oroare, ceea ce ne face pe amândouă să râdem mai tare. Când în sfârşit ne oprim, ea îşi mută din nou privirea de la mine. Şi-o fixează deasupra fluviului.

— E mişto că mi-ai dat asta mie. Deci… mersi.

— Îmi pare rău.

Trag adânc aer în piept.

— Fiindcă am fost atât de groaznică faţă de tine, anul ăsta. Şi fiindcă te-am acuzat pentru ceva ce nu era din vina ta.

Hattie dă din cap. Nu-şi ia ochii de la Sena. Dar ştiu că ne-am înţeles.

Mai trag o dată aer în piept şi… *iat-o.* Un miros nou şi distinct în aer. Hattie îşi întoarce capul şi-mi zâmbeşte, când primii fulgi de zăpadă vin învârtindu-se deasupra Parisului. Oraşul e rece, amuţit şi frumos.

— O să-ţi fie dor de ăsta, anul viitor? întreabă şi, când mă uit la ea surprinsă, adaugă: Maman mi-a spus că au trimis primul cec la Dartmouth.

Ezit, apoi îi spun adevărul.

— O să-mi fie dor de Paris. Şi o să-mi fie dor de New York. Sunt emoţionată şi speriată, dar… cred că mai mult emoţionată decât speriată. Cred, repet eu.

— Crezi?

— Cred.

Mă las în jos cu spatele alunecându-mi pe perete şi mă aşez. Ea se aşază lângă mine. Ne luăm de braţ, tremurând.

— Când Josh şi cu mine am fost în Spania, ne-am dus într-un parc. Un parc cu adevărat foarte frumos. Şi atunci mi-a răsărit în minte ideea asta, că poate nu eram persoana care crezusem eu că sunt. Poate că nu sunt o fată de oraş. Poate că doar mă gândeam la Paris în comparaţie cu New York, pentru că nimic altceva nu părea real, într-un fel. Adică, oriunde în altă parte părea să fie ceva...

— Ai citit despre asta într-o carte.

— *Exact.* Dar când m-am trezit în parcul acela frumos, cu băiatul acela frumos care-mi vorbea despre viitorul său probabil, în care eu voi fi cineva care voi învăţa cum să merg cu cortul şi să mă caţăr pe stânci, şi să aprind focurile şi să dorm sub stele... în clipa aceea, părea posibil.

— Adică? O să fii un pădurar?

Râd.

— Pur şi simplu vreau să încerc lucrurile astea. Sună distractiv.

— Şi Josh?

Ochii mei se îndreaptă spre pictura murală. Pe casa de gresie cu iederă în jardinierele de la ferestre şi steagul american.

— Ce-i cu el?

— El nu mai face parte din planurile tale?

— Păi... nu. Ne-am despărţit. Şi nu am nevoie de el ca să fac lucrurile alea.

— Da, cum să nu, zice Hattie. Dar nu asta am vrut să spun. Voiam să spun, nu mai *vrei* să faci lucrurile alea împreună cu el?

— Ba da, şoptesc. Încă mai vreau să fac totul cu el.

— Isla... De ce crezi tu că Josh nu te-a iubit?

Vocea îmi devine mai plăpândă.

— Pentru că am crezut că nimeni nu mă poate iubi pe mine.

— Şi de ce ai crezut *asta?*

— Pentru că nu am crezut că meritam să fiu iubită.

Hattie rumegă ideea. Apoi îmi trage una în burtă. Eu urlu, surprinsă, iar ea îmi mai trage una.

— Nu fi proastă.

— Au.

— Toată lumea merită să fie iubită. Chiar şi o soră tâmpită ca tine.

Pufnesc.

— Da, mersi. Am priceput asta. Sunt ok, acum.

— Zău? Pentru că nu te porţi ca o persoană care e ok. Te învârţi posacă pe la şcoală şi abia dacă mai ieşi vreodată din camera ta, întotdeauna nefericită.

— Zice sora permanent încruntată.

— Trebuie să stai de vorbă cu el.

Oftez şi mă uit la mâinile din poală.

— Ştiu.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că acum *cred* că el m-a iubit. Şi mă tem că, după tot timpul ăsta, după toate cele prin care l-am făcut să treacă… nu mă mai iubeşte.

— Uh. Atunci riscă şi află! Cu cât mai curând îl întrebi, cu atât mai repede poţi să-ţi vezi de viaţa ta. Şi-ntr-un fel, şi-n altul, adaugă ea.

Mulţumită lui Josh, chiar risc. Am învăţat că dacă nu părăsesc niciodată zonele acelea din viaţa mea în care mă simt confortabil, n-o să am niciodată şansa să fiu fericită. Să accept Dartmouth-ul a fost un risc. Să-mi invit sora să ne petrecem timpul împreună a fost un risc. Dar cel mai mare risc din toate e totuşi Josh însuşi. Încă nu am curajul să-i dau oportunitatea să spună nu. E insuportabil să nu ştii, dar e mai bine decât să primeşti răspunsul nedorit.

Se aude un ţârâit înfundat din buzunarul paltonului meu. Îmi scot telefonul ca să-l închid şi-mi scapă din mâini, ricoşând pe ciment.

Josh.

E chiar *numele lui.* Nu l-am mai văzut pe ecranul meu de la Barcelona. Inima mi se strânge dureros.

— El e? Cum se poate să fie el?

— Hopa! Ne-a auzit.

Îmi ridic telefonul de jos.

— Ce să fac?

— Încă un ţârâit şi o să intre căsuţa vocală.

Hattie se uită peste umărul meu.

— Tic-tac.

Mă reped să răspund.

— A – alo?

Se aude un straniu sughiţ de tăcere. Şi apoi vorbeşte, iar vocea lui – *este el, este el, este el* – e scăldată într-o uşurare sugrumată.

— Nu ştiam dacă o să răspunzi.

— Ţi-ai căpătat telefonul înapoi.

— Da. Săptămâna trecută.

Simt un junghi de tristeţe că nu mă sunase imediat. Şi apoi un al doilea junghi, de data asta de vinovăţie. Eu mă despărţisem de el. Bineînţeles că n-ar fi trebuit să mă sune.

— E duminică seară, continuă el. Nu eşti la Pizza Pellino.

— Nu, sunt la Casa din Copac, cu Hattie.

Şi apoi sunt atât de ameţită, încât mi se face negru înaintea ochilor.

— De unde… de unde ai ştiut că nu sunt acolo?

Dar deja i-am anticipat răspunsul.

— Pentru că *eu* sunt aici.

capitolul treizeci

Tremur. Urechea lui Hattie e lipită de capul meu, ascultând. Fulgi alb-argintii se prind în părul nostru amestecat, roşu.

— Isla? zice Josh. Isla, mai eşti acolo?

— Sunt aici.

— Speram c-o să fii *aici.* La Pellino. Prietenii mei şi cu mine suntem pe drumul spre Jocurile Olimpice şi am trecut pe aici, de dragul vremurilor de odinioară. Voiam să te prezint. Vreau să spun, ştiu că îi cunoşti deja. Dar voiam să îi *cunoşti.*

Mi se învârte capul.

— Vrei să-i cunosc pe prietenii tăi?

— E foarte ciudat?

— Nu ştiu.

— Mi-ar plăcea să te văd. Am putea vorbi?

Întrebarea lui e tatonantă.

Mă prinde cu garda jos. Nu sunt pregătită pentru asta. Trebuie *să mă pregătesc* pentru asta.

— Cât timp o să staţi în oraş?

— Doar în seara asta. Luăm trenul spre Chambery, dimineaţă.

Hattie dă din cap ca o nebună.

— Ăăă, zic eu, desigur. Bănuiesc că aş putea ajunge acolo în… douăzeci de minute?

— Grozav! spune Josh. Ok, pa!

Mă uit lung la ecranul telefonului.

— A închis.

— I-a fost frică să nu te răzgândeşti, zice Hattie.

Îmi îngrop capul între genunchi.

— Mi-e rău.

— Asta a fost cea mai ciudată coincidenţă. *Cea mai ciudată.* E ca soarta, dacă aş crede în soartă. Nu mai ştiu. Poate că acum cred în soartă.

Tonul vocii ei mă face să-mi ridic capul. Rânjeşte.

— Hattie.

Mi se opreşte inima.

— Ce ai făcut?

— Doamne, nimic.

— Spune-mi ce-ai făcut!

— Au.

Îşi acoperă urechea la strigătele mele.

— Poate că am trimis cartea ta stupidă la biroul stupid al tatălui său din DC, nu ştiu.

Mă încrunt.

— Hm? Care carte?

— Aia pe care ai cumpărat-o din Angoulême, mulţumesc că nu m-ai invitat şi pe mine, pe care am furat-o din camera ta s-o citesc şi am descoperit că luasei un autograf pentru Josh? Mi s-a părut atât de trist şi de jalnic, încât i-am trimis-o prin poştă. Şi poate că am ataşat un bilet, spunând că tu încă îl mai iubeşti la fel de mult şi că ar trebui să încerce să te sune din nou.

E singurul lucru care mă şochează mai tare decât telefonul lui Josh. Să descopăr că trebuie să-i mulţumesc lui *Hattie* pentru asta. Sunt fără cuvinte.

— Cu plăcere, zice ea.

— Mulţumesc!? Cred. O să te anunţ când termin.

— Ai face bine.

Mă ridică în picioare, mă conduce la trapă şi pe scări, încuie uşa şi îşi vâră cheia în buzunar.

Presiunea din pieptul meu creşte cu o viteză paralizantă.

— Nu sunt convinsă de treaba asta.

— Taci. Iar eşti enervantă.

Hattie mă conduce, împleticindu-mă, la cea mai apropiată staţie de metro. Mă simt de parcă m-aş mişca deopotrivă prea repede şi prea încet. Mă împinge prin crucea de barieră şi zice:

— Nu fi laşă. Spune-i ce simţi.

— Şi dacă el nu mă iubeşte?

— Te iubeşte.

— Şi dacă nu?

— Uh, cui îi pasă? N-o să pierzi nimic din ce n-ai pierdut deja.

Îmi şterge cu un bobârnac un fulg de zăpadă de pe vârful nasului.

— O dată în viaţă, ascultă-ţi sora mai mică. E mai înaltă şi ştie mai bine decât tine.

* * *

Fulgii sunt rari, ici şi colo, plutind alene spre pământ. Arunc o privire la cerul alb-cenuşiu. Dacă măcar ar izbucni un viscol de deasupra, ca să mă îngroape de vie. Ar fi mai bine decât ceea ce sunt pe cale să fac. Temperatura e sub zero grade Celsius,

dar eu sunt năduşită şi febrilă, am răsuflarea tăiată. Pun piciorul pe prag la Pellino, dar corpul refuză să mi se urnească mai departe. *Câte un pas o dată.* Pun mâna pe uşă.

S-o împing să se deschidă n-a părut niciodată aşa un lucru imposibil.

Un lanţ de clopoţei de alamă îmi semnalează intrarea. Majordomul se înseninează la vederea mea.

— *Où est Monsieur Bacon?*[24]

— Kurt are alte planuri în seara asta, îi răspund eu în franceză, rotindu-mi rapid privirea prin sală.

— Oh. Suntem trişti?

— Nu, e în regulă. De fapt, mă întâlnesc cu…

— Isla!

Vine dinspre masa din colţ. St. Clair îmi face cu mâna, în timp ce Josh se întoarce în scaun. Totul trece în mişcare cu încetinitorul. Majordomul, sporovăială zgomotoasă, fumul aromat de pizza la cuptor cu lemne – toate dispar, în timp ce aştept ca ochii lui să-i găsească pe ai mei.

Ne încrucişăm privirile.

Tot conţinutul inimii mele se reflectă înapoi din expresia lui. *Bucurie, suferinţă, tărie, mirare, tristeţe, frumuseţe, speranţă.*

El e totul.

— Ah, zice majordomul. Desigur.

Mă conduce la masă, în timp ce inima ajunge să-mi bată în gât. Sala se focalizează într-un punct. Sufletul meu doare de puterea atracţiei. Sunt patru locuri libere, iar majordomul îl trage pe acela de lângă Josh. Tremur când îmi pun paltonul pe spetează. Tremur când mă aşez. Tremur când Josh se uită la majordom cu o privire de inconfundabilă recunoştinţă. Oare privirea asta înseamnă ce vreau eu să însemne?

— Unde-i Kurt? întreabă Josh.

— E-n oraş cu nişte prieteni noi. În subterane. E o poveste lungă.

Josh îşi ridică sprâncenele surprins. Ceilalţi de la masă îmi zâmbesc larg – St. Clair, Anna, Meredith.

— Uau, zic eu. E toată gaşca aici.

— Toţi, mai puţin Rashmi, zice St. Clair.

Anna îi trage un şut discret pe sub masă, dar îl zăresc.

— E ok, spun stingherită.

---

[24] Unde e domnul Bacon? (fr.)

Cel puţin e o întrebare la care am primit răspuns. Ei ştiu povestea dintre mine şi Josh. Arunc o privire spre celelalte trei locuri goale.

— O să vină?

— Unul din alea era pentru Kurt, spune Josh şi sunt mişcată.

— Celelalte sunt pentru prietenii noştri care ne-au adus la Olimpiadă, zice Anna. Ne-am despărţit astăzi şi încă nu s-au arătat. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Prieteni din California?

Mă folosesc de prilej ca să le arăt că nu sunt complet neinformată. Doar, în cea mai mare parte.

Ea dă din cap.

— Da, Lola şi Cricket. Étienne şi cu mine…

— Étienne, zice Josh şi Meredith izbucneşte în râs.

— Mă tachinează pentru că sunt singura persoană care-i spune aşa, îmi explică Anna.

— Eşti singura persoană căreia *i se permite* să-i spună aşa, precizează Josh. Tu şi mama lui.

St. Clair zâmbeşte.

— Singurele două doamne de care am nevoie.

— Asta-i demenţă, zice Meredith, dar încă mai râde.

Are un râs minunat, prietenos. Un cercel micuţ din nas captează lumina şi scânteiază. Totul la ea este veselie.

Mi se pare ireal să fiu înconjurată aici, în persoană, de prietenii lui. Chipurile acelea din desenele lui.

Anna este una dintre fetele de o frumuseţe naturală, care habar n-are că e frumoasă. Se îmbracă în jeanşi şi tricouri şi are un zâmbet cu strungăreaţă şi o şuviţă decolorată în părul ei lung şi şaten. Se simte bine în propria piele. Prietenul ei este, de asemenea, frumos, dar el e conştient de asta. Nu că St. Clair s-ar purta ca un nemernic. E doar plin de încredere. E scund, dar asta nu l-a încurcat niciodată. Aproape toate fetele de la şcoală erau îndrăgostite de el, ca să nu mai spun de majoritatea băieţilor şi jumătate dintre *professeurs.*

Dar eu n-am fost niciodată îndrăgostită de el. Nu când exista Josh.

Anna îşi drege glasul.

— Mă rog. Étienne şi cu mine…

Josh şi Meredith chicotesc.

Anna rânjeşte.

— ...lucrăm cu Lola, la un cinematograf. Cricket e iubitul ei, iar Cricket e fratele geamăn al lui Calliope Bell. Ştii, patinatoarea?

Fac ochii mari.

— I-am văzut chipul pe vreun miliard de afişe.

— Aceea e. Trage pentru aur.

— Şi voi aţi venit cu toţii aici ca s-o încurajaţi?

Arunc o privire spre Josh.

El pare calm, dar numai în aparenţă. O energie frenetică pulsează dinspre el. Vibrând lângă mine. Îmi frec braţele, pe care mi s-a făcut părul de găină, dar ceilalţi nu observă.

— Cam aşa ceva.

St. Clair ridică din umeri. E un gest lent şi cu tot corpul, foarte franţuzesc. Şi maman face la fel.

— Mai degrabă ne-am folosit de pretext ca să venim în vizită.

Mă întorc spre Meredith.

— Tu ai venit de la Roma? Acolo urmezi la universitate, nu-i aşa?

— Da.

Pune un braţ pe după Josh şi capul ei cârlionţat pe umărul lui, dar acestea sunt limpede gesturi de prietenie.

— Când am auzit că vine toată lumea, n-am putut rezista.

— Şi tu?

Nu mă uit la Josh. El ştie că întrebarea e pentru el.

Nici el nu-mi poate întâlni privirea.

— La fel şi pentru mine, bănuiesc. N-am putut să rezist.

St. Clair îşi joacă sprâncenele la Josh, dar în clipa în care vede că l-am prins, expresia i se schimbă într-un rânjet seducător.

— Vai, frate, îi zice el lui Josh. Recunoaşte. N-ai putut să-mi rezişti *mie.*

Josh se relaxează într-un zâmbet.

— Eşti ca o splendidă bombonică.

— Delicios în toate sensurile, zice St. Clair.

Anna îşi dă ochii peste cap.

— Aşteaptă până îi încerci miezul cremos.

St. Clair izbucneşte în râs, în timp ce Meredith chiţăie ascuţit. Legătura dintre ei patru e ca şi când n-ar fi petrecut nicio zi despărţiţi. Inima mi se strânge, dar nu de gelozie. Ci de fericire pentru Josh. El se apleacă peste masă ca să-l înghiontească pe St. Clair, dar nimereşte în schimb în braţul meu.

— Scuze, spune Josh repede.

Vocea i se gâtuie. Se aşază la loc pe scaun şi dispoziţia jovială se dezumflă odată cu el, dar atingerea lui îmi trimite valuri de fiori în trup.

Dor. La fel de arzător şi de puternic ca întotdeauna.

Îmi întorc capul, fiindcă nu vreau să vadă cât de tare îmi doresc să mă atingă din nou. Şi atunci descopăr o apariţie stranie în faţa vitrinei restaurantului. Clipesc. Tot acolo e. Iarna, străzile Parisului sunt cenuşii, iar paltoanele care le străbat sunt negre.

Deci asta… asta e precum…

— Circul, spune Josh, sfârşindu-mi gândul cu voce tare.

Parcă a venit circul în oraş.

— Genial, zice St. Clair. Trebuie să fie Lola şi Cricket.

Un băiat şi o fată intră în restaurant. Băiatul e caraghios de înalt şi de slab – mult mai la extreme decât Josh – şi statura e şi mai mult accentuată de foarte strâmţii săi pantaloni cu dunguliţe. Ai zice că poartă picioroange. E îmbrăcat într-un veston militar albastru-intens, iar la încheieturi are o mulţime de brăţări şi elastice în toate culorile curcubeului. Fata poartă o fustă enormă, umflată, cu crinoline roz, galbene şi turcoaz iţindu-se pe dedesubt. Şi ea are un veston militar, de un verde din epoca Vietnam, dar al ei a fost împodobit cu sclipici roz. Şi o asortată culoare roz a părului.

— Bună!

Lola se plantează lângă mine, iar fustele ei *vlup,* se ridică şi cad în poala mea.

— Pfui. Îmi cer iertare.

Zâmbeşte, în timp ce şi le îndeasă sub masă.

— Cum ai reuşit să pui toată asta într-o valiză? întreb eu, impresionată.

Zâmbetul ei se lăţeşte până la urechi.

— Sunt campioană la împachetat.

St. Clair pufneşte.

— De asemenea, şi-a adus de trei ori mai multe bagaje decât noi ceilalţi.

— Dar *este* pricepută la împachetat, spune Cricket. Aţi fi uimiţi la cât de multe a izbutit să îndese în valizele alea suplimentare.

Trage scaunul de lângă ea şi Lola îşi întinde ambele braţe ca să-l ţină, în timp ce el se aşază. Nu pentru că ar fi avut nevoie de sprijin, ci pentru că în mod clar ei doi sunt în faza de început a iubirii. Pur şi simplu are *nevoie* să-l atingă. Se ţin de ambele mâini pe sub masă. Simt un junghi ascuţit când îmi aduc aminte că şi eu făceam la fel cu Josh. Lola îi dă lui Cricket un sărut, drept pe buze, iar el arată de parcă ar fi cât pe-aci să explodeze de fericire.

— Hei, spune Lola, văzându-l deodată pe Josh. Cred că te-am văzut la televizor, acum câteva luni.

— Se poate, zice Josh.

— Voi trebuie să fiţi Isla şi Josh, spune Cricket.

Am fost la un pas să-l corectez – *Oh, nu, nu suntem un cuplu* – când îmi dau seama că a vrut să spună Isla şi Josh. Nu Isla-cu-Josh. Îi strâng mâna întinsă, simţindu-mă tristă.

— Şi Meredith, continuă el, aplecându-se peste mine ca să dea mâna şi cu ea.

— Îmi place părul tău, zice ea.

— Mersi, zice el.

Îi stă drept în sus, adăugându-i mai mulţi centimetri înălţimii lui descreierate.

— Deci, ca să nu fie nevoie să întrebaţi, spune Lola. Unu nouăzeci şi cinci. Fără păr.

— Etienne are unu şaizeci şi cinci, zice Anna. Cu bocancii.

— Fără, protestează St. Clair.

Dar zâmbetul lui larg spune altceva.

— Eşti mai scund decât am crezut, zic eu fără să mă gândesc. Scuze!

Mă crispez.

— Voiam să spun doar că nu pari atât de scund.

Mă crispez iarăşi.

— Confidence, draga mea.

Se apleacă peste masă şi îmi atinge obrazul cu un deget.

— Ai putea învăţa câte ceva de la mine, ştii.

Obrajii îmi iau foc. Dar râd, încântată să fiu inclusă în miştocăreala lor prietenească. Josh se uită la mine, îngrijorat, iar eu mă răsucesc în scaun, ca să fiu cu toată faţa la el. Îi zâmbesc. El răsuflă uşurat şi mă aplec mai aproape de el.

— Suntem ok, îi şoptesc. Nu-i aşa?

— E tot ce-mi doresc, răspunde el.

Apare chelnerul nostru. Tresărim, făcându-i loc între noi şi inima mi-o ia la goană. Asta înseamnă că vrea să fim prieteni din nou? Sau că sunt *eu* ceea ce-şi doreşte? Cu toate conotaţiile *dorinţei?*

Comandăm un batalion de pizze. În mod normal, aş fi încântată de varietate, dar tot ce vreau e să ne întoarcem la conversaţia de dinainte. Însă ocazia noastră de intimitate s-a dus. Masa ne atrage într-o discuţie despre Jocurile Olimpice. După toate aparenţele, geamăna lui Cricket o să fie favorită la medalia de aur, însă el e convins că sora lui are un blestem al locului al doilea. Toată lumea spune că în mod sigur o să fie bine, dar Cricket e ciudat şi agitat. Am senzaţia că şi el crede în blestem. Discuţia se îndreaptă apoi spre şcolile fiecăruia. Aştept ca şi Josh să participe, dar n-o face. Mă întreb dacă asta înseamnă că încă nu s-a înscris nicăieri. Dar poate că aşteaptă să vorbesc eu prima.

Tăcerea din colţul nostru se adânceşte.

Soseşte pizza. Cu fiecare muşcătură, mă rog de mine să-l întreb dacă îşi termină liceul. Mă rog de mine să-l întreb dacă se mai mută la Vermont. Da, adevărul este că mi-e frică de răspunsul lui. Au trecut mai puţin de două luni şi l-am lăsat cu inima zdrobită. Cum ar fi putut să-şi găsească deja energia să urmeze – sau să-l intereseze – o şcoală nouă?

Vinovăţia şi frica mea ne împing şi mai departe unul de altul.

— Eşti ok? întreabă Josh. N-ai mâncat mai nimic.

Mă uit la farfuria lui.

— Nici tu.

Deschide gura să mai spună ceva, când St. Clair se ridică.

— Am plecat, zice el, referindu-se la el şi Anna şi la nimeni altcineva.

Ea pare la fel de surprinsă ca noi toţi.

— Nici măcar n-am luat desertul, zice Meredith.

— Eu îmi duc prietena undeva special pentru desert.

— Da? se miră Anna.

— Da.

Anna pare destul de mulţumită.

— Ok.

Îşi adună lucrurile şi se uită zăpăcită la noi, ceilalţi.

— Bănuiesc că ne vedem mâine?

Ochii îi poposesc pe mine.

— Oh, nu! Voiam să mă pun la curent. Ei bine, să sperăm că o să ne mai vedem. Curând. Baftă.

Mă agăţ imediat de cuvintele ei. Curând. Baftă. Sunt lucruri generale, dar par foarte specifice. Par promiţătoare. Anna şi St. Clair îmbrăţişează pe toată lumea de la revedere, chiar şi pe mine. Îmbrăţişarea dintre Josh şi St. Clair durează cel mai mult. E o îmbrăţişare adevărată, nu o îmbrăţişare formală de băieţi. Inima mea se sfâşie ceva mai mult. Anna şi St. Clair părăsesc restaurantul. Meredith, Lola şi eu ne aşezăm la loc, dar Josh şi Cricket schimbă o privire cu înţeles.

Josh face semn chelnerului.

— L'addition, s'il vous plaît[25]*.*

— Plecăm?

Nu-mi pot ascunde dezamăgirea din glas. O cină franţuzească adevărată ar fi trebuit să ne reţină aici încă o oră, cel puţin.

Josh se opreşte, cu mâna la jumătatea drumului spre portofel. Se uită la mine, cercetător, şi descopăr speranţă în ochii lui. Asta mă face şi pe mine să simt speranţă. El zâmbeşte.

— Ceva mai bun e pe cale să se petreacă.

— Iute, iute, iute.

Cricket saltă pe vârfurile picioarelor.

— *Tu* ştii ce se întâmplă? mă întreabă Lola.

Clatin din cap, iar Meredith se uită de la Josh la Cricket.

— Dar voi doi nu abia v-aţi întâlnit? întreabă ea. Cum se poate să aveţi deja secrete?

Josh rânjeşte atât de larg, încât i se arată gropiţele. Inima mea se poticneşte, la vederea lor, de care-mi fusese atât de dor. El şi Cricket pun nişte euro pe masă, iar apoi Josh scoate o geantă de umăr burduşită din spatele mesei.

— Haide.

Mai zâmbeşte încă la mine, în timp ce-şi îmbracă haina. E haina lui de ieşit-la-întâlnire, bineînţeles.

Haina aceea. Mă doare cât de mult îmi place.

Toţi cinci alergăm pe străzile albite de zăpadă spre Sena. Soarele a asfinţit, iar cea mai mare parte a locuitorilor Cartierului Latin pare să stea în case, în seara asta. Josh aruncă o privire la picioarele mele. Port cizme cu toc, dar ţin pasul cu toată lumea. Ridică o sprânceană la mine, impresionat, în timp ce ieşim în goană dintre clădiri, drept vizavi de Notre-Dame.

---

[25] Nota, vă rog (fr.).

— Unde? îl întreabă Cricket pe Josh.
— În piaţetă, lângă intrarea principală.
Josh face semn dincolo de pod. Îl străbatem în fugă, spre curtea de la Notre-Dame.
— Oh! face Meredith, înţelegând. Serios?
Lola se uită la mine şi amândouă izbucnim în râs, neajutorate. Niciuna dintre noi n-are idee ce se întâmplă. Gâfâim, obosiţi şi cu răsuflarea tăiată.
— Stop! comandă Josh.
Ne oprim, claie peste grămadă, în spatele lui. Suntem la marginea piaţetei din faţa masivei catedrale.
— Presupun că n-am alergat tot drumul până aici ca să vedem o construcţie ce n-a părăsit locul ăsta vreme de sute de ani?
Lola îşi aranjează părul roz şi-mi dau seama că e o perucă.
— La ce mă uit?
Dar atunci îi văd eu.
La mai mulţi metri în faţă – mai aproape de legendarele arcade sculptate ale intrării catedralei – Anna şi St. Clair stau pe Point Zero. L-au curăţat cu mâna de stratul subţire de zăpadă. Point Zero este indicatorul de bronz, o stea, care desemnează centrul oficial al Franţei. Sunt cel puţin două superstiţii în legătură cu el. Una, că oricine stă pe stea se va întoarce în Franţa. Cealaltă, că poţi s-o foloseşti ca să-ţi pui o dorinţă.
— Aşteptaţi, zice Josh.
Lola îşi îndreaptă spatele, entuziasmată.
— Nu!
— Da, zice Cricket.
Eu sunt ultima rămasă în întuneric, până când – deodată – se întâmplă. St. Clair scoate ceva din buzunar. Apoi se lasă într-un genunchi.
Tot corpul Annei se luminează de stupoare, bucurie şi dragoste. Dă din cap, un da viguros. St. Clair îi pune inelul pe deget. Se ridică, ea îşi aruncă braţele în jurul lui şi se sărută. El o învârteşte în cerc. Se sărută din nou. Adânc, flămând, lung. Şi apoi el se întoarce spre noi şi ne face cu mâna – cu cel mai mare zâmbet pe care l-am văzut vreodată – în mod clar conştient că noi stătuserăm acolo de la început.

capitolul treizeci şi unu

N-am mai fost niciodată martoră la un moment ca acesta. Nici măcar nu ştiam că eram *destul de mare* pentru un moment ca acesta. Prietenii – îmi sunt prieteni? Se pare că-mi sunt prieteni dacă m-au inclus şi pe mine aici, în seara asta – s-au logodit şi se vor căsători. La nouăsprezece ani!

Anna ne arată mândră inelul. E mic, simplu şi minunat. Ochii ei strălucesc deodată şi se răsuceşte cu faţa spre St. Clair.

— Deci *de asta* ţi-ai luat tu un job.

El zâmbeşte.

— Doar nu era să-ţi cumpăr un inel cu banii tatălui meu.

Josh îl îmbrăţişează strâns pe St. Clair.

— Îmi pare rău doar că nu mai eşti burlac.

— Nu-i spune Annei, dar ţi-am cumpărat unul şi ţie, zice St. Clair.

Lola îl ia în braţe pe Cricket.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus şi mie că asta urma să se întâmple.

— Aş fi vrut, zice el, dar uneori tu gândeşti… cu voce tare.

— Ba nu!

— Ba da, spun Anna şi St. Clair într-un glas.

Lola bombăne, dar zâmbeşte.

— Atenţiune, atenţiune! zice St. Clair. Logodnica mea şi cu mine…

Toată lumea râde la cât de straniu şi străin sună cuvântul. E ca şi când am descoperi o nouă limbă sau am face parte dintr-o nouă cultură. Cultura adulţilor. Şi încă nu ştim cum funcţionează, dar pare bine, deocamdată.

St. Clair îşi drege glasul.

— Logodnica mea şi cu mine am plecat să luăm un desert sărbătoresc. V-aş invita să veniţi şi voi, dar nu vă vreau acolo.

Râdem. Toată lumea îi îmbrăţişează din nou de la revedere şi, de data asta, Anna şi Meredith stau îmbrăţişate cel mai mult. Meredith îi şopteşte ceva, iar Anna pare mişcată. O îmbrăţişează din nou pe Meredith. Apoi Anna şi St. Clair se îndepărtează săltăreţi, lăsând urme proaspete prin stratul de zăpadă. El fredonează o melodie veselă.

Lola se uită la luna plină.

— Ştiţi… nu e *chiar aşa* de târziu.

Cricket îi dă braţul.

— Ne plimbăm?

Ea-şi strecoară braţul pe sub al lui şi-l strânge mai aproape de corpul ei.

— Nu-mi vine să cred că suntem *la Paris. Împreună.*

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îmi spune Cricket şi mă simt tristă că toată lumea pleacă.

— Ne vedem dimineaţă? îl întreabă Cricket pe Josh.

Josh dă din cap.

Lola şi Cricket se depărtează, o pată strălucitoare de culoare în noaptea albă. Acum am rămas numai trei. Expresia lui Josh devine solemnă. Pune un braţ pe după Meredith şi gestul mă face să-mi amintesc că, mai demult, ea fusese îndrăgostită de St. Clair.

— Eşti ok, Mer? întreabă el.

— Sunt, zice ea, dar mulţumesc că întrebi.

O altă îmbrăţişare, una lungă, încărcată de amintiri. Ea se desprinde prima.

— Scuze, zice ea. Pe mine va trebui să mă scuzaţi. Ziua mea a început devreme şi sunt frântă. O să mă întorc la hotel.

Dar Meredith cu siguranţă nu e *frântă.* Se retrage ca să ne lase pe noi să vorbim. Alege să fie singură – într-o noapte care ar putea fi dulce-amăruie pentru ea – ca să ne dea ocazia să… Nu sunt sigură să ce.

— Mi-a făcut plăcere să te văd din nou, zic eu.

Şi sunt sinceră. Îi sunt recunoscătoare pentru acest sacrificiu.

— Nu fi prea tristă. Sunt sigură c-o să ne mai vedem, într-o zi.

Şi-mi face cu ochiul, înainte să plece.

— Pe mâine, Josh! strigă ea.

Mâinile lui Josh sunt în buzunare şi umerii ridicaţi până la urechi.

— Nu e cea mai subtilă prietenă a mea. Ceea ce spune multe, îmi cer scuze pentru asta.

— E ok. E foarte simpatică.

— Este.

— Toţi prietenii tăi sunt simpatici.

Se uită la mine.

— Mă bucur că gândeşti aşa.

Tăcem. Fulgii cad uşor în părul lui negru.

— Deci, zic.

— Deci.

Îşi aţinteşte privirea în pământ.

— Pot să te conduc până acasă?

Mă roşesc toată.

— Da, te rog. Mulţumesc.

Îmi întorc capul, stânjenită.

Fără să fie nevoie s-o spunem cu voce tare, alegem o rută spre cămin pe unde să fie mai puţină lume. Mergem în tăcere. Fulgii devin mai mari. Liniştea ar trebui să pară tihnită, dar nervozitatea din mine nu face decât să crească.

El arată atât de frumos în lumina felinarelor. Cred că m-am înşelat în privinţa lui. Sper că m-am înşelat. Ştiu sigur că m-am înşelat în privinţa mea. Nu scoatem niciun cuvânt până ajungem la cămin. Prima oară când am venit pe jos până aici, împreună, era căminul nostru. Acum, e numai al meu. E curajos că a venit până aici, dar şi eu pot fi curajoasă.

— Vrei să... zic eu.

Josh se uită la mine. Aşteaptă să termin întrebarea. Vrea s-o pun eu până la capăt.

— Vrei să vii înăuntru? întreb. Şi să vorbim?

Arată de parcă e gata să spună ceva care ar putea să-l ucidă.

— Mi-ar plăcea să pot, dar nu cred că aş fi bine-venit.

Te rog, nu mă refuza.

— De când îţi pasă ţie de reguli?

— Nu vreau să-ţi fac ţie necazuri.

— Nu-mi pasă, zic eu.

— Mie, da.

Inima mi se răsuceşte mai tare, mai greu.

— Măcar o să mai fi prin zonă pentru micul dejun? Când pleacă trenul vostru?

— Nu ştiu sigur, zice el.

Închid ochii. Cum poate să nu ştie răspunsul la întrebarea asta? Ce fel de scuză e asta?

— Vreau să-ţi dau asta, zice el.

Deschid din nou ochii. Se luptă să scoată un manuscris din geantă, iar acum văd că ăsta e motivul pentru care geanta a fost atât de umflată. Hârtiile au ocupat tot spaţiul.

Mi se rupe inima. *De aceea* a vrut să ne întâlnim în seara asta.

În pofida raţiunii mele, ţin de geantă, ca el să poată scoate manuscrisul. El strânge manuscrisul la piept, înainte să mi-l

întindă cu mâini tremurătoare. Nu ştiu dacă îi tremură de emoţie sau de la vreme.

Îl iau. Are un nou titlu. *Spaţii.*

— Ai avut dreptate, zice el. Despre... multe lucruri. Am lucrat foarte mult la el şi mi-ar plăcea să aflu părerea ta. Despre schimbări.

Te rog nu mă face să citesc asta din nou.

— Ăăă, bine.

El se arată plin de speranţă.

— Da?

— Da. Sigur.

Greutatea lucrării, lui devine mai mare în braţele mele.

— Hm, când vrei să ţi-l dau înapoi?

— Oh, nu. E al tău. Păstrează-l.

Tăcere.

— Ok, zic eu, în cele din urmă.

El îşi vâră din nou mâinile în buzunarele hainei.

— O să mă suni când îl termini?

Sunt surprinsă.

— Vrei să-l citesc acum?

— Da. Adică, nu. Nu eşti obligată. Dar plec mâine...

— Nu, e în regulă. Pot să-l citesc acum.

— Da? întreabă el.

— Da.

— Bine. Deci. Ai numărul meu.

Asta se clasifică acum drept cea mai stingheritoare conversaţie pe care am purtat-o vreodată. E mult mai rea decât oricare de dinainte de a fi împreună.

Dau din cap.

— Imhm.

Josh se apleacă pentru o îmbrăţişare. Ezită, exact când mă aplec şi eu. Aşa că se apleacă din nou. Manuscrisul stă rece şi greu între corpurile noastre. Şi când mă bate uşurel şi încurcat pe spate, îmi dau seama că asta e ultima oară când ne vom mai atinge.

capitolul treizeci şi doi

Pun manuscrisul pe pat. Sunt epuizată.

Îmi scot cizmele ude, paltonul, colanţii.

Mă spăl pe faţă.

Mă spăl pe dinţi.

Ochii de hârtie ai manuscrisului îmi sfredelesc ceafă. Mă holbez la reflexia din oglinda de deasupra chiuvetei. Mi se pare deopotrivă tragic de mort şi înfricoşător de viu. Şi n-am de ales, trebuie să mă urc în pat cu el. Mă joc o vreme cu o şuviţă încăpăţânată. Îmi curăţ porii de pe nas. Întârzii mult până îmi aprind veioza.

Mă strecor în pat. Ascult ninsoarea, care acum s-a înteţit, dar nu o pot auzi. Pot numai s-o văd curgând în lumina felinarelor de afară.

Iau manuscrisul în poală. Citesc.

* * *

Are un început nou. Nu mai începe cu prima lui zi de licean cu ochii holbaţi şi gura căscată. Începe cu un Josh mai mare, mai înţelept şi mai încrâncenat. E vara de dinainte de ultimul său an de liceu. Stă singur, desenând într-o cafenea.

Şi apoi… sunt eu acolo.

Apar ca un vis, iar Josh e transportat brusc într-o noapte ireală, fericită, care îl face să uite de necazurile lui. Îl face să spere, pentru prima oară în atâţia ani. Este pagina pe care am mai văzut-o, cu el dând fuga acasă şi desenându-mă pe mine, dar apoi e una nouă, cu o ilustraţie cât toată pagina, cu mine având haloul trandafirului de grădină. Mă uit îndelung la pagina asta, ca la ceva sacru. Josh e în genunchi, în partea de jos a ilustraţiei, cu ochii ridicaţi spre mine, plângând, cu mâinile împreunate. Cuvântul *Salvare* îi iese de pe buze.

Îmi tremură mâinile atât de tare că abia reuşesc să trec la pagina următoare.

Anul întâi, anunţă titlul. Şi povestea pe care o ştiu începe. Mare parte din secţiunea asta e aceeaşi. E amuzantă, e tristă, e dulce. E inocentă. Dar sunt câteva deosebiri. A adăugat subtile trăsături de condei, ca să atragă atenţia spre părţile din poveste despre care ştiu că or să aibă o importanţă mai mare, mai

târziu. Lucruri despre care n-ar fi putut bănui că aveau să fie atât de însemnate când le desenase, cu ani înainte.

Şi apoi sunt iarăşi eu. Din nou. A adăugat, cronologic, casete cu prima oară când ne-am vorbit, când mă văzuse citind cartea lui Sfar la cantină. A adăugat chiar şi o inimă minusculă, deasupra capului său când vorbeşte. Apoi una ruptă, când a crezut că nu-l plăceam.

Ating inima ruptă cu vârful degetului.

Povestea devine familiară din nou, dar de data asta, casetele cu Rashmi sunt mai puţin dureroase. Tristeţea pe care o simt vine din faptul că-mi amintesc cât de tare m-au făcut să sufăr prima oară. A scurtat scenele cu ea şi excesivele desene de o pagină întreagă. Totuşi, ea deţine încă o mare parte din poveste, cum se cuvine, dar atenţia rămâne clar îndreptată asupra lui însuşi. De asemenea, cum se cuvine.

Vara trecută. Kismet. O casetă retrospectivă semnalează o întoarcere la începutul poveştii, apoi se întoarce la el descoperindu-mă pe mine împreună cu Kurt, seara următoare.

Apar noi pagini. Josh cu părinţii săi. E o distanţă din ce în ce mai mare între ei – acum autogenerată, din ciudă – în timp ce simultan el tânjeşte să fie mai apropiaţi. El vrea ca ei să lupte pentru atenţia lui. Se întoarce la şcoală, pentru ultimul an de liceu. Când am citit manuscrisul, în noiembrie, aceste pagini erau doar schiţate fugar. Acum au fost minunat definitivate în tuş. Conferă tuturor lucrurilor un nou sens.

Şi apoi citesc despre interesul lui pentru mine, şi citesc despre el ducându-mi dorul la Oktoberfest, şi citesc despre prima noastră întâlnire. Citesc despre cum se îndrăgosteşte de mine. Citesc despre Casa din Copac şi despre cererile trimise la universităţi, şi despre ziua lui, şi cum am fost în Spania, şi cum am făcut dragoste. Emoţiile de pe hârtie sunt mult mai intense decât în orice a mai desenat înainte.

Şi apoi e un desen întins pe două pagini: o casetă ruptă în două. Eu sunt într-o parte, iar el în cealaltă. Mâinile noastre dau să se unească în spaţiul dintre ele. *Aproape* se ating.

Obrajii mei sunt uzi. Nu ştiu de cât timp plâng.

Paginile devin mânioase şi sălbatice, se învârt în jurul alegerilor şi a părinţilor, care sunt întotdeauna prezenţi şi întotdeauna absenţi. El suferă din cauza pierderii noastre. Se învinuieşte. E deprimat şi nu ştie cum să-mi spună că n-o să ne

mai vedem de Ziua Recunoştinţei. Aş vrea să-i spun lui Josh de pe pagină că e ok, dar nu pot. N-o să fie ok.

El se ceartă cu părinţii. Ei vor ca el să termine studiile la o şcoală privată. El vrea să-şi ia atestatul GED. Nu se întâmplă nici una, nici cealaltă. Se cufundă mai mult în depresie şi nu mai iese din cameră, unde mă desenează pe mine, la nesfârşit. Şi apoi desenează cadoul meu de Crăciun. Nu ştiu dacă o să fac faţă să citesc despre Crăciun, dar urmează, oricum.

Eu stârnesc o ceartă. Sunt crudă. Îl distrug.

El crezuse că o să fim împreună pentru totdeauna. Imagini cu New England, o nuntă, copii, bătrâneţe, se năruiesc în fundalul unei casete întunecate, în care el e căzut la pământ, ghemuit în poziţie fetală. Încearcă să mă sune. Nu vreau să-i răspund. Devastarea lui se preface în furie. Soseşte Ajunul Anului Nou, iar el stă singur în camera lui, uitându-se la televizor. Se gândeşte la prima noastră întâlnire, la fel cum făcusem şi eu. Brian sună la el acasă, puţin după miezul nopţii, cu mesajul urgent că eu îl aştept la Kismet. Mai e timp să ajungă.

Dau pagina, temându-mă de ce o să găsesc.

Josh alege să nu vină. Vrea să sufăr şi eu cum l-am făcut eu pe el să sufere. E groaznic s-o citesc, deşi e exact ceea ce merit. Dar pe măsură ce zilele trec, Josh îşi dă seama că a făcut o greşeală. Şi pe măsură ce continuă să treacă, îi e din ce în ce mai greu să mă sune. Se teme că, acum, o să renunţ la el de-a binelea.

Şi apoi... silueta lui goală se rostogoleşte în spaţiu.

O casetă complet neagră, întinsă pe două pagini, faţă în faţă. Pe pagina următoare, nicio ilustraţie, numai cuvintele mele, aşternute pe hârtie cu scrisul frumos al lui Josh: *„SPAŢII... PAUZE... CA SĂ CONTEMPLI LUCRURILE... SĂ-ŢI DAI SEAMA CE E IMPORTANT...”*

Urmează o serie de casete aproape identice, indicând o foarte chinuitoare trecere a timpului. Un anumit adevăr începe să se contureze. Că unul dintre cele mai dureroase lucruri pe care i le-am spus – că şi-a provocat propria exmatriculare, pentru că nu putea recunoaşte în faţa părinţilor lui că făcuse o greşeală mutându-se în Franţa – doare atât de rău numai pentru că este adevărat. Şi că directoarea şcolii şi fosta lui iubită îi spuseseră asta ani de-a rândul, însă el nu le luase în seamă până ce nu le auzise rostite de persoana care conta cel mai mult pentru el. Eu.

Dar e de asemenea supărat pe mine fiindcă n-am crezut în sentimentele lui pentru mine. El mă iubeşte, iar eu nu-i dau voie. Hotărăşte că va trebui s-o dovedească. Le mărturiseşte părinţilor că plecarea de acasă la Paris fusese o greşeală, dar că e pregătit pentru Vermont. N-o să mai dea greş de data asta. Ei spun că le-ar plăcea să-l creadă, dar sunt îngrijoraţi de abilitatea lui de a vedea lucrurile în perspectivă. Se pune o ofertă pe masă. Ei îl vor trimite la Vermont, dacă poate termina proiectul care înseamnă cel mai mult pentru el, proiectul care-i va servi, de asemenea, ca portofoliu oficial pentru admiterea la colegiu: acest memoriu grafic.

Ei înţeleg că scrie despre viaţa lui personală – şi că sunt incluşi şi *ei*. Dar îl vor sprijini, oricum.

Părinţii lui sunt înţelegători şi favorabili pentru… o mulţime de lucruri.

Citesc mai repede acum, întorcând paginile din ce în ce mai repede, când Josh se aruncă în muncă. Se închide în camera lui, ca să se reconecteze cu lumea. Zi şi noapte, face schimbările şi merge înainte cu lucrul. Progresează. Hotărârea lui e admirabilă, în timp ce-şi croieşte drum prin monotonele ore lungi şi cu reînnoitele dureri în mâna dreaptă, ca să pună pe hârtie viziunile sale.

Se înscrie ca să susţină GED-ul şi îl ia într-un weekend. Vorbeşte cu St. Clair, află despre inelul de logodnă şi despre călătoria ce urmează şi îşi marchează data în calendar. Dar o marchează cu *Isla.*

Mama lui îl vede. Încuviinţează.

Inima mea bate nebuneşte. Paginile nu mai sunt în tuş, sunt schiţe în creion. O lună de muncă susţinută în ianuarie se continuă în două săptămâni de muncă agonizantă în februarie. Îndoielile se strecoară din nou. Se gândeşte să-şi anuleze zborul, dar atunci soseşte pachetul de la Hattie, iar el e copleşit şi din cale-afară de bucuros, şi îşi regăseşte curajul să continue. Zboară peste Atlantic. Se întâlneşte cu prietenii lui şi îi duce pe toţi la Pizza Pellino, la cină, unde ştie că ne va găsi pe Kurt şi pe mine. Pentru că e duminică.

Am ieşit acum din trecutul adevărat al lui Josh şi am intrat în ceea ce speră el că va fi viitorul.

Schiţele lui devin mai grăbite. Kurt şi cu mine suntem la restaurant, iar Josh şi prietenii lui – St. Clair, Anna şi Meredith –

ni se alătură pentru cină. Conversaţia noastră de la masă e asemănătoare cu cea avută mai devreme, în seara asta, numai că Josh vorbeşte mai mult. Îmi spune că era important pentru mine să-i cunosc prietenii, pentru că ei sunt persoanele pe care a ales el să le aibă în viaţa lui. Nu ca oamenii de la petrecerea de Crăciun, cu care se întreţine numai de dragul părinţilor săi. Vrea ca şi eu să fiu prietenă cu prietenii lui.

Mă întreabă despre Dartmouth, iar eu îi spun că am fost admisă. „Ştiam eu că vei fi”, îmi şopteşte el. Privim cererea în căsătorie, aruncându-ne câte o privire, cu speranţă şi emoţie. Ne despărţim de ceilalţi, el mă conduce acasă şi îmi înmânează o copie a manuscrisului. Îmi spune să-l sun când termin de citit.

Îmi ţin respiraţia. Nici nu pot să dau pagina...

Iată-mă. Citesc cartea asta, la lumina veiozei. Termin, îl sun, iar el îmi spune că e la colţ, în faţa ferestrei mele. Mâinile lui sunt vârâte în buzunare şi tremură, în gerul nopţii de februarie.

Isla de pe pagină dă fuga afară. Josh o îmbrăţişează.

„Sunt îndrăgostit de tine”, spune el. „O să fac orice să fiu cu tine.

„Sunt îndrăgostită de tine”, zice Isla de pe pagină. „O să te aştept”.

Îi spun că o să-l aştept să îşi termine cartea şi să-şi câştige admiterea la colegiu. Îi spun că o să ne întâlnim din nou, vara asta. Şi apoi, îmi spune el mie, n-o să mai fim niciodată despărţiţi.

* * *

E trecut de ora două noaptea când las manuscrisul din mână. Inima îmi bate atât de năvalnic, încât nici nu-mi pot auzi gândurile şi abia dacă văd ceva printre lacrimi. Mă dau jos din pat, trag draperia la o parte şi mă uit pe fereastră.

E acolo.

Las draperia, şi ea cade, legănându-se, la locul ei. O ridic din nou şi mă uit afară. El e tot acolo. E la colţ, cu capul vârât sub haină, tremurând. Ninge ca la balamuc. Zăpada îl acoperă de parc-ar fi un simplu hidrant sau o bicicletă sau un copac. El nu mă vede. Îmi trag repede cizmele, înşfac cheia şi străbat în fugă holul. Deschid larg uşa şi probabil m-a auzit alergând, pentru că apare de după colţ exact când ajung eu la el.

— Ai uitat să suni, zice.

Îmi deschid larg braţele. El mă trage la piept şi ne sărutăm, iar buzele lui sunt reci şi cred că plânge, iar eu cu siguranţă plâng şi-mi trag capul înapoi, ca să-i spun:

— Sunt atât de îndrăgostită de tine, Joshua Wasserstein. Bineînţeles că o să te aştept.

capitolul treizeci şi trei

Vorbeşte şoptit.

— Nu vreau să-ţi fac necazuri.

Îmi închid uşa fără absolut niciun zgomot.

— Eu nu sunt la ultimul avertisment, iar tu deja ai fost exmatriculat. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Nu ştiu.

Josh e sincer îngrijorat.

— Poate ar putea să treacă asta în dosarul tău şi să-i împiedice pe cei la Dartmouth să te primească?

Zâmbesc.

— Părinţii mei deja le-au trimis primul cec pentru taxele şcolare.

Lui i se înmoaie genunchii. Apoi restul corpului. Îl ajut să vină până la marginea patului.

— Vrei să spui…? zice el. Eşti…?

— O să mă duc la Dartmouth.

Josh îşi lasă capul în mâini. Tremură din tot corpul. Mă aşez lângă el şi-mi pun capul pe umărul lui. Pentru că pot, din nou. El îşi ridică fruntea, iar ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Îmi pare rău. Sunt… cu adevărat copleşit, în clipa asta.

— Şi eu.

— Te iubesc. Te-am iubit mereu, Isla.

— Ştiu.

Îi iau mâinile îngheţate şi i le încălzesc între ale mele.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut. Mă îndoiam de mine însămi şi asta m-a făcut să mă îndoiesc şi de tine. Dar nu tu erai problema. Tu n-ai fost *niciodată* problema. Ar fi trebuit să am încredere în tine, dar n-am avut, pentru că nu puteam avea încredere în mine însămi.

— Dar acum ai? Ai încredere în tine?

— O să… ajung şi la asta. Am început să cred că poate e bine să fii o pânză goală. Poate e bine să nu-mi cunosc viitorul. Şi poate, zic eu cu un alt zâmbet, e bine să fii inspirată de oameni care îşi cunosc viitorul.

— Funcţionează în ambele sensuri, ştii.

Îmi împletesc degetele lui reci ca ţurţurii printre ale mele.

— Ce anume?

— Artiştii sunt inspiraţi de pânzele goale.

Zâmbetul meu se lăţeşte.

— O pânză goală, continuă Josh, are posibilităţi nelimitate.

Închid ochii, mă aplec şi-i sărut buzele reci.

— Mulţumesc.

Tremurăturile lui devin mai greu de stăpânit.

Sar în picioare.

— Oh, *mon petit chou.*

Îi scot braţele din haina plină de zăpadă.

— Nu pot să cred că ai aşteptat afară tot timpul ăsta.

El clănţăne.

— Aş… aş fi aşteptat toată noaptea.

Îi atârn haina în duş şi mă întorc să-i iau bluza.

— Şi asta!

I-o scot peste cap. Pielea lui e palidă. Aproape de culoarea levănţicii.

— Şi ăştia.

Îi scot ghetele şi ciorapii, dar pantalonii îmi dau de furcă. Sunt practic îngheţaţi scoarţă pe picioarele lui. Când în sfârşit reuşesc să-i smulg, cad, răsturnându-mă pe spate.

El zâmbeşte printre tremurături.

— Nu-i… chiar… aşa cum… mi-am imaginat… că mă dezbrac… din nou… cu tine.

Îi agăţ bluza şi pantalonii lângă haină, să se usuce. Peste capul meu, şosetele şi boxerii lui zboară pe podeaua băii. Eu râd. El s-a înfăşurat în pilota mea şi numai faţa i se mai vede.

— Asta nu înseamnă că poţi profita de mine, zice el.

Râd din nou.

Josh îşi trece mâna peste pat, într-un gest cu care mă cheamă să stau lângă el, dar pilota se împiedică în manuscris. Acesta cade pe podea cu o bufnitură grozavă, trosnind, un coşmar fără sfârşit. Înlemnim îngroziţi.

Ciulim urechea să-l auzim pe Nate. Nimic.

Zâmbim la miracolul care ne-a fost acordat.

Mă aşez lângă el. El se dă mai aproape de mine, dar eu îmi feresc capul.

— Nu vrei să ştii, mai întâi, ce părere am despre cartea ta? îl întreb.

— Nu ştiu, râde el nervos. Vreau?

— Ştii că e bună. Ştii că este cu adevărat *foarte* bună.

Faţa lui dispare, lăsându-şi tot corpul să cadă în maldărul de pături.

— Nici nu-ţi poţi imagina cât de uşurat sunt să te aud spunând asta.
— Am ştiut mereu că eşti genial. Şi acum tocmai ai dovedit-o lumii.
O mână se iveşte de sub pilotă. I-o strâng tare.
— În orice caz, zice el, ai să fii un excelent redactor, într-o bună zi. Tot ce mi-ai aruncat în faţă a fost adevărat.
Îmi întorc privirea de la el, ruşinată.
— Îmi pare atât de rău.
— Să nu-ţi pară.
— Ba da. Îmi pare. Îmi pare rău pentru atât de multe lucruri. Şi mai cu seamă îmi pare rău… pentru că m-am folosit de fosta ta iubită ca să-mi justific propriile nesiguranţe prosteşti. Vreau să ştii că nu-mi place – fac semn spre manuscris, împrăştiat pe parchet – pentru că apare ea mai puţin. Sau că apar eu mai mult. Vreau să ştii că îmi place pentru că te are pe tine înăuntru – cu părţile bune şi cu părţile rele. Te iubesc. Te *iubesc în întregime.*
El îmi strânge mâna mai tare.
— Mulţumesc.
— Lauda ţi se cuvenea de mult.
Îmi plimb degetul mare peste degetul lui arătător.
— Şi mai am atât de multe să-ţi aduc.
— Mâine. În clipa asta, nu te vreau decât pe tine.
Dar inima mi se îngreunează iarăşi.
— Vrei să spui, astăzi. Ai aflat la ce oră pleacă trenul?
— Isla.
Arată surprins. De parcă ar fi trebuit să ştiu deja.
— N-am cumpărat niciodată bilet.
Mi se taie răsuflarea.
— Ce?
— Nu mă duc la Jocurile Olimpice. Am venit aici pentru tine.
— Asta… asta înseamnă că rămâi?
El vine mai aproape de mine.
— Două săptămâni. Până la sfârşitul jocurilor, dacă vrei să mă ai. Dar după aceea sunt prizonier în DC până în iunie.
— Da. Da, vreau să te am!
Josh zâmbeşte maliţios.
— Oh, vrei să mă ai?

Îl împing prin pături. El se răstoarnă pe o parte, râzând, trăgându-mă după el. Se uită în ochii mei. Zâmbetul i se stinge.

— Mi-a fost atât de dor de tine.

Îmi frec braţele, înfrigurate.

— Mi-a fost dor de tine.

— Ţi-e frig.

Ridică un colţ de pilotă.

— Vino aici.

Intru în grămada de pături, cearşafuri şi perne. La el. Pilota pică pe spatele meu, înfăşurându-mă lipită de corpul lui. Îmi pun obrazul pe pieptul lui gol. El mă strânge mai tare în braţe. Stăm foarte, foarte nemişcaţi. Lumea e tăcută, în afară de bătăile puternice ale inimilor noastre.

Îmi ridic privirile spre el.

Josh se uită lung la mine. Inima lui bate mai repede.

Alunec în sus, până ni se unesc nasurile. Îi sărut colţul gurii şi îl simt zâmbind, când îmi sărută şi el colţul gurii mele. Degetele lui coboară pe spatele meu, descheind fermoarul rochiei. O împinge de pe mine până jos, pe lângă glezne, şi o lasă să cadă pe podea. Îmi scoate sutienul şi apoi chiloţii.

La sfârşit, îmi scoate lănţişorul cu busola.

Săruturile noastre sunt blânde. Provocatoare. Reţinute. Pielea noastră e lipicioasă, apoi caldă, apoi fierbinte. Săruturile noastre au devenit mai lungi. Răsuflările noastre devin mai rapide. Bâjbâi după un prezervativ. El mă pătrunde şi e atât de bine, atât de intens, că scap un strigăt. Îmi prinde privirea, ca să fie sigur că totul e în regulă, totul e mai mult decât în regulă, iar şoldurile mele se arcuiesc spre el, în chip de răspuns. Închide ochii în extaz şi îmi conduce corpul, şi ne găsim ritmul, şi suntem împreună din nou, în sfârşit.

* * *

Nu ne mai săturăm să rostim cuvintele astea.

Te iubesc.

Sunt ca o mantra prin noapte, în timp ce ne mişcăm împreună, încet. Apoi repede. Încet. Apoi repede. Nu adormim decât abia când se crapă de ziuă. Trupul lui Josh se curbează pe lângă al meu. Mâinile noastre sunt împreunate, deasupra inimii mele. Suntem încă în poziţia asta, când alarma ceasului meu ne

trezeşte, o oră mai târziu. Mă răsucesc şi o închid, gemând foarte enervată, apoi mă rostogolesc înapoi la el. Mă cuibăresc din nou la pieptul lui. Suspin fericită.

El îmi desprinde braţele tentaculare de pe corpul lui.

— Mm, nu, n-ai să dormi, murmură el.

Scot un scâncet slab.

— Şcoală, zice el.

— Dar tu eşti aici. Nu-i drept.

El mă îmbrăţişează, în pofida voinţei lui.

— Trebuie să-mi iau valiza. E încă în camera lui Meredith, la hotel. Şi vreau să le spun tuturor la revedere, înainte de a pleca.

— Nu pot să vin cu tine?

Josh îşi freacă nasul de obrazul meu.

— O să fiu aici, când te întorci.

— Mi-am reparat uşa. O să ai nevoie de o cheie.

— O să am mare grijă de ea.

— Şi dacă n-o să ţi-o dau?

— Atunci o să sparg din nou uşa.

— Căminul ăsta mă face să mă simt atât de în siguranţă.

El zâmbeşte şi mă împinge din pat.

— Du-te...

Îl forţez să se pregătească odată cu mine. Clădirea e zgomotoasă şi activă, acum, aşa că nu ne mai mişcăm în vârful picioarelor. Facem duş şi ne spălăm pe dinţi, ne uscăm părul şi toate par un miracol de două ori mai mare decât cel trăit în Barcelona. Pentru că, de data asta, ştim că nu ne va mai putea fi luat.

Hainele lui sunt încă umede, aşa că îi usuc pantalonii cu foenul şi-i dau înapoi tricoul pe care mi l-a dăruit el de Ziua Recunoştinţei. E vârât sub una dintre perne. Când îl vede, pare trist, şi fericit, şi uimit.

— Am crezut că probabil l-ai aruncat. Eu încă mai dorm cu fularul pe care mi l-ai dat tu.

— Pe ăla îl vreau înapoi, să ştii.

— Fularul?

Zâmbesc.

— Tricoul.

Josh îmi întoarce zâmbetul, în timp ce-şi îmbracă tricoul peste cap.

— O să ţi-l dau înapoi cu un surplus de miros personal.

Îl îmbrăţişez, îngropându-mi capul la pieptul lui.
— Chiar trebuie să mă duc la şcoală, azi?
— N-am să te mai vâr iarăşi în bucluc.
Mă uit cu înţeles la uşa mea închisă. Şi apoi din nou, la el.
— Ok, îmi spune şi-mi zâmbeşte larg. Poate că sunt de acord să te sacrific pentru asta.

* * *

Când Kurt află că Josh e la mine în dormitor, insistă să se strecoare împreună cu mine la cămin, ca să luăm prânzul. Sunt mândră de el că încalcă iarăşi o regulă, dar sunt îngrijorată pentru ceea ce o să se întâmple. Nu există nici urmă de ezitare la vreunul dintre ei, când se văd. Josh îl salută pe Kurt cu aceeaşi îmbrăţişare sinceră şi entuziastă pe care i-a dat-o şi lui St. Clair.
— Sper că alea sunt lacrimi de fericire, zice Kurt, când se uită la mine.
— Da, de fericire, zic eu.
— Mă bucur că sunteţi iarăşi împreună, îi spune Kurt lui Josh. Şi mă bucur că eşti aici.
— Şi eu, zice Josh.
— Îmi place de Isla mai mult când vă întâlniţi. N-am crezut că asta o să fie adevărat – credeam că îmi plăcea mai mult fără tine – dar aşa stau lucrurile.
Josh râde.
— Mă bucur să aud.
— A fost o companie execrabilă, adaugă Kurt.
Josh râde şi mai tare, încântat de veşti, iar eu îl pocnesc pe Kurt în braţ. Dar şi eu zâmbesc larg.
— O să stai aici? îl întreabă Kurt pe Josh.
Josh şi cu mine ne încordăm imediat. Sunt sigură că şi el retrăieşte acelaşi episod – Kurt, incapabil să mintă. Barcelona.
— Da, spune Josh. Nu vreau să-i fac necazuri, dar mă pricep să păstrez tăcerea.
— N-am să spun nimic nimănui, zice Kurt repede. Şi dacă mă încolţeşte Nate, o să-i spun că stai la hotel. Nu aici.
Îmi dau seama că şi Josh e la fel de surprins ca şi mine.

— Apreciez asta, zice el. Dar n-am să te las să minţi pentru mine. Dacă o să fim prinşi, o să suportăm noi înşine consecinţele.

Kurt cântăreşte lucrurile un moment.

— Te-ai schimbat.

Josh zâmbeşte.

— Şi tu.

— Oh, zice Kurt. De data asta ar trebui să-i spuneţi şi lui Hattie, totuşi.

— Categoric, spunem şi Josh şi eu, în acelaşi timp.

* * *

Stăm împreună fericiţi şi în linişte. Josh nu mă lasă să chiulesc de la alte mese de prânz de la şcoală sau să încalc alte reguli. Numai pe cea inevitabilă, evident, de băiat-în-camera-mea.

E minunat să împart un spaţiu cu el.

În timp ce-mi fac temele, el desenează. Fiecare avem propriul nostru spaţiu în interiorul acestui loc comun. Îmi închipui că aşa va fi şi în apartamentul nostru de la toamnă. Gândul mă umple cu mai multă bucurie decât aş fi crezut cu putinţă. Am împrumutat televizorul lui Hattie şi, de la ceremonia de deschidere încolo, a mers continuu pe Jocurile Olimpice. Spiritul evenimentului – să fii în ţara gazdă – este senzaţional. Mai mult, sunetul televizorului e *incredibil* de la îndemână când e vorba să acopere zgomote indecente.

Ca întotdeauna, competiţia de patinaj artistic femei se desfăşoară la sfârşitul Jocurilor. Primul este programul impus şi suntem încântaţi când geamăna lui Cricket, Calliope, urcă pe locul întâi cu o execuţie foarte acrobatică. În tribune, camera îi arată pe Cricket şi pe Lola explodând pe locurile lor de bucurie, dar crainicul insistă mai mult pe blestemul locului al doilea. Se fac predicţii că o să fie prea speriată ca să izbutească să execute bine şi la a doua probă.

— De ce n-o lasă să se bucure de moment? zic eu.

— Nicio grijă, spune Josh. Ticăloşii întotdeauna sunt siliţi să-şi retragă cuvintele.

Două nopţi mai târziu, se întâmplă. E proba de liber. Privirea ei e ageră, iar costumul ei negru scânteiază sublim. Muzica e din filmul *Romeo şi Julieta,* din 1968, iar ea devine Julieta – în

dragoste, în moarte – înaintea întregii lumi. Câştigă medalia de aur la un scor covârşitor. Cricket şi Lola se îmbrăţişează strâns şi plâng. Îi văd chiar şi pe Anna şi St. Clair sărind de bucurie în spatele lor. Dar Calliope e toată un zâmbet triumfător.

— Ţi-am spus eu, zice Josh, de parcă ar putea prezice viitorul.

Sau poate că aşa e. El întotdeauna ştie ce vrea şi obţine tot ceea ce a cerut. Eu n-am ştiut întotdeauna. Dar acum şi eu am ceea ce vreau. Restul, necunoscutul… o să vină.

Iar eu abia îl aştept.

Momentul medalierii se încheie, închidem televizorul şi – împletindu-ne unul în jurul celuilalt – ne confruntăm cu adevărul că şi timpul nostru împreună a ajuns la sfârşit. Josh mă ţine mai strâns, dar asta nu e destul ca să oprească trecerea orelor. Seara următoare, flacăra olimpică este stinsă. Jocurile s-au încheiat. Iar el e a plecat.

capitolul treizeci şi patru

E miezul nopţii. E înăbuşitor de cald.

E miezul lunii iunie.

Traversez bulevardul Amsterdam, sub un cer senin. Sunt emoţionată, dar e o emoţie pozitivă. Una plină de aşteptări. În ultimele câteva luni, urmele de timiditate şi îndoială au pierit din mersul meu. Am găsit Calea cea Bună.

Şi păşesc drept pe ea.

Lumina aurie de la Kismet îmi face cu ochiul. Acolo. La geam. Totul în privinţa acestui moment este exact aşa cum mi-am închipuit eu. Umerii lui sunt coborâţi, iar capul e înclinat spre dreapta. Nasul aproape că atinge vârful condeiului. A sosit mai devreme în seara asta, cu un avion de la DC.

Mă opresc drept în faţa geamului. Lumina se schimbă pe suprafaţa hârtiei lui şi îşi ridică ochii. Ne zâmbim.

Ating geamul cu mâna. *Bună,* mimez eu.

Josh îl atinge de pe partea cealaltă. *Bună.*

Face semn din cap spre uşă, să vin înăuntru. O deschid şi sunt întâmpinată de aroma caldă a cafelei tari. El se ridică în picioare. Mă duc drept în braţele lui. Ne sărutăm, şi ne sărutăm, şi ne sărutăm. Are gust de Josh. Miroase ca Josh. Se simte ca Josh.

— Eşti atât de *real,* zic eu.

El îmi mângâie obrazul.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Te iubesc pe tine, cea reală. Mi-a fost *dor* de tine, cea reală.

Degetul lui e pătat cu tuş proaspăt şi simt o uşoară umezeală pe pielea mea. El încearcă s-o şteargă, dar eu îl opresc.

— Te rog, spun, las-o. Şi mie mi-a fost dor de tine, cel real.

Josh îmi strânge ambele mâini în mâinile lui.

— La ce lucrezi? întreb.

— La ultima pagină.

Arată spre masă, unde o schiţă în creion tocmai devine trasată în tuş. E un desen cu noi, în această cafenea, în acest moment.

Zâmbesc, ridicându-mi ochii la el.

— E frumos. Dar ce urmează?

— Cea mai bună parte.

Şi mă trage în braţele lui.

— Fericirea până la adânci bătrâneţi.

Mulţumiri

Cartea aceasta şi eu însămi am fost salvate de pe buza prăpastiei în trei ocazii distincte: (1) în noiembrie 2011, de către Carolyn Mackler şi Sara Zarr, (2) în iulie 2012, de către Holly Black, şi (3) în conversaţiile telefonice zilnice cu Myra MbEntire. Le voi fi veşnic recunoscătoare pentru purtarea lor de grijă, ajutorul şi sfaturile lor. Vă mulţumesc, nemaipomenite doamne, vouă.

Myra, tu meriţi un paragraf aparte. Pentru că… TWYLA.

Mulţumesc, Kate Schafer Testerman, pentru că ai fost stânca mea. Stânca mea veselă, încurajatoare şi tare ca o gimnastă olimpică.

Îţi mulţumesc, Julie Strauss-Gabel, pentru răbdarea şi intuiţia ta fără pereche. Pentru că mi-ai recunoscut cele trei fete ca personalităţi distincte şi pentru că m-ai ajutat să le construiesc lumile. Mulţumesc, în plus, tuturor celor de la Penguin Young Reader’s Group, pentru a-mi fi oferit sprijin şi entuziasm în egală măsură. Superlative pentru Lindsey Andrews, Lauren Donovan, Melissa Faulner, Anna Jarzab, Rosanne Lauer şi Elyse Marshall.

Cu multă dragoste, sincere mulţumiri familiei mele: mama, tata, Kara, Chris, Beckham, J. D., Fay şi Roger. Şi ţie, domnule Tumnus.

Îţi mulţumesc, Kiersten White. Cuvintele nu mi se par niciodată îndeajuns când e să-ţi mulţumesc ţie. M-ai ascultat vorbind despre acest roman multă, foarte multă vreme. Puţini ar fi în stare să facă asta cu asemenea sinceră empatie şi înţelegere.

Mulţumiri prietenilor mei din Asheville: Alexandra Duncan, Alan Gratz, Beth Revis, Megan Sheperd şi Meagan Spooner. Tuturor celor de la Malaprop’s Bookstore and Café. Şi, mai cu seamă, lui Lauren Biehl, pentru a-mi fi asigurat în persoană reîntoarcerea mea la sănătate şi fericire.

Vă mulţumesc, Gayle Forman şi Daisy Whitney, pentru impecabilul şi cinstitul vostru feedback. Le mulţumesc lui Jim Di Bartolo pentru instruirea mea, în desfăşurare, în ceea ce priveşte comicsurile, lui Manning Krull şi Marjorie Mesnis pentru că m-au ajutat să dau impresia că vorbesc franceza, lui Hope Larson şi Delia Sherman pentru că au răspuns unor întrebări foarte specifice, lui Brian Sulkis pentru plăcuta companie şi inspiraţie, şi lui Jon Skovron, pentru că m-a călăuzit prin materia

celui mai intimidant subiect. Şi îţi mulţumesc ţie, Nathalie Whipple, pentru că ai petrecut atâta timp învăţându-mă despre ceva care nu mai există în romanul de faţă. Eşti o aliată fantastică.

Vă mulţumesc vouă, tuturor bunilor cititori, autori, librari, bibliotecari, dascăli şi *nerdfighters* pe care v-am întâlnit în călătoriile mele. Călduroase îmbrăţişări lui Robin Benway, Amy Spalding, Margaret Stohl, Laini Taylor, Jade Timms şi tuturor celor de la centrul de meditaţie din San Miguel de Allende, pentru că au ascultat şi pentru că au râs unde era cazul.

În cele din urmă, îţi mulţumesc ţie, Jarrod Perkins. Acum plâng numai pentru că ţi-am scris numele. Te iubesc mai mult decât pe *oricine. Vreodată. De o sută de milioane de miliarde de ori mai mult.* Etienne, Cricket şi Josh – toţi au fost creaţi după tine, dar niciunul nu s-a apropiat măcar de cum eşti tu. Eşti cel mai bun prieten al meu. Eşti adevărata mea dragoste. *Eşti fericirea mea până la adânci bătrâneţi.*